

Đạo diễn **LÊ HOÀNG**

Donald Trump và cô bé Sài Gòn

Houston Public Library

33 477 465 829 329

NHA XUẤT BẢN TỐN
THÀNH PHỐ HỒ CHÍ

"Hỡi các bạn gái béo
Hỡi các bạn gái gầy
Hỡi các bạn gái vừa gầy vừa béo
lung tung

Hỡi các bạn gái đẹp
Hỡi các bạn gái xấu
Hỡi các bạn gái vừa đẹp vừa xấu
liên miên

Các bạn có phải là những thiếu
nữ hiện đại không? in 2023 with funding from
Kahle/Austin Foundation

Chắc chắn là không!
Nếu chưa đọc cuốn sách này."

— Đạo diễn Lê Hoàng

LE HOANG

**Donald
Trump
và
cô bé Sài Gòn**

Tác phẩm: **DONALD TRUMP VÀ CÔ BÉ SÀI GÒN**

Tác giả: Lê Hoàng

Bản quyền © 2017 Lê Hoàng

Công ty First News – Trí Việt giữ bản quyền xuất bản và phát hành ấn bản tiếng Việt trên toàn thế giới theo hợp đồng chuyển giao bản quyền với tác giả.

Bất cứ sự sao chép nào không được sự đồng ý của First News và tác giả đều là bất hợp pháp và vi phạm Luật Xuất bản Việt Nam, Luật Bản quyền Quốc tế và Công ước Bảo hộ Bản quyền Sở hữu Trí tuệ Berne.

Tranh bìa: Kim Duẩn

Thiết kế bìa: Hà Thảo

Trình bày: Văn Đông

Thực hiện: Ái Vi

Mọi chi tiết xin vui lòng liên hệ:

Bản thảo và bản quyền: rights@firstnews.com.vn

Phát hành: triviet@firstnews.com.vn

Sách ngoại ngữ: ngoaingu@firstnews.com.vn

CÔNG TY VĂN HÓA SÁNG TẠO TRÍ VIỆT – FIRST NEWS

11H Nguyễn Thị Minh Khai, Quận 1, TP. HCM

Tel: (84.28) 38227979 – 38227980 - Fax: (84.28) 38224560

Web: www.firstnews.com.vn

LÊ HOÀNG

Donald Trump và cô bé Sài Gòn

First News

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP
THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

DONALD TRUMP VÀ CÔ BÉ SÀI GÒN

C^hào các bạn. Đây là câu chuyện kỳ lạ nhất trên đời mà các bạn đọc từ trước tới nay. Tôi tin chắc chắn như thế. Kỳ lạ đến mức bạn phải nghĩ nó là sự thật chứ không thể được viết ra bởi một trí tưởng tượng điên rồ (nhân tiện tôi xin nói thêm, nếu trí tưởng tượng không điên rồ sẽ chỉ đáng vứt đi).

Nhưng đầu tiên hãy thú nhận, trước khi đọc cuốn sách này các bạn hay đọc gì?

Hỏi như vậy chứ tôi biết thừa câu trả lời. Thứ nhất là chẳng đọc gì hết, cái duy nhất một số bạn ngó vào là Facebook hoặc Zalo cùng với những gì đại loại như thế vẫn luôn hiện lên trên điện thoại cầm tay. Đọc nhiều đến độ có đứa vừa đi vừa nhìn, đâm sầm vào ô tô đến cả xe, cả người, cả điện thoại đều nát vụn. Thứ hai, nếu các bạn có hiếm hoi đọc sách, đa số chỉ là sách ngôn tình. Trong đó toàn là gái tơ tưởng trai, trai tơ tưởng gái, hai bên dàn vặt và nũng nịu, nghi kỵ, theo dõi, nhăn nhó, khóc lóc và cuối cùng không đến được với nhau. Bốn ngàn năm nay vẫn thế.

Còn câu chuyện của tôi sắp kể tới đây hoàn toàn khác. Tôi xin thề điều đó một cách nghiêm trang.

Tôi tên là Phạm Ngọc Lưu Ly, tức Ly Cún, nếu các bạn chưa từng nghe cái tên này thì đó là lỗi tại các bạn, vì tôi khá nổi danh. Tôi xinh đẹp, một vẻ xinh đẹp nhìn vào là thấy ngay lập tức chứ không phải “tiềm ẩn” đến mức ngắm mãi không ra.

Tôi học lớp 12 trường chuyên nổi tiếng nhất thành phố. Nhiều đứa học sinh trong trường kiểu như thế có vẻ tự hào nhưng tôi thấy bình thường vì khối đứa đã từng tốt nghiệp sau này rất tầm thường. Thậm chí còn tầm thường dưới mức tầm thường ấy chứ. Dân trường chuyên đã là quái gì, đừng có vội vênh lên.

Hết thứ Bảy, Chủ nhật là mọi đứa trong lớp đều đi học thêm vì đứa nào cũng sợ thi trượt đại học. Ly Cún thì không, tôi đi làm nhân viên phục vụ ở khách sạn năm sao.

Chắc các bạn vô cùng ngạc nhiên vì điều đó. Căn bản vì hầu như cả đời không bước vào các khách sạn như thế do không có tiền. Tôi cũng không nhiều tiền nhưng tôi lại có gan.

Bởi vì tôi rất thích học tiếng Anh và cực kỳ giỏi ngôn ngữ này. Theo Ly Cún, tiếng Anh là đôi giày để ta xỏ vào, bước trên con đường ra thế giới. Không có nó, ta chỉ tập tành vài bước và sẽ phải quay về.

- Đọc tới đây, sẽ có đứa kêu lên: “Sao phải ra thế giới?”. Những đứa như vậy không đáng trả lời.

Làm ở khách sạn năm sao có cái hay là cứ vài phút lại gặp một con người khác lạ. Họ tới từ khắp năm châu, khi tiếp xúc thường xuyên ta biết nhiều chuyện thú vị vô cùng.

Tôi đã thấy một ông tỷ phú người Nga mặc quần đùi. Đã nhìn một công chúa Ma-rốc đeo cục kim cương to bằng quả táo, đã gặp tài tử nổi tiếng Harrison Ford và bà hoa hậu nước Pháp đi với anh bồ kém 13 tuổi. Nói tóm lại, gặp đủ hạng người, đủ hạng ngợp.

Buổi trưa hôm đó, công việc của tôi là kiểm tra lại các phòng một lần cuối cùng trước khi khách nhận ở tầng thứ 33. Đây là nơi dành cho những khách quan trọng nhất.

Tôi đang kiểm tra drape giường, hút bụi các món sấp xếp trên bàn và đồ vệ sinh trong buồng tắm ở phòng 335. Lúc đó đương nhiên chẳng có ai trong phòng. Nhưng nhìn đồ đạc khách để lại, tôi biết khách là đàn ông giàu có.

Bỗng tôi nhìn thấy ở đầu giường một con chó bằng rom tuyệt đẹp. Phạm Ngọc Lưu Ly được gọi là Ly Cún vì thích chó con. Kể cả chó thật lẫn chó bông. Nhưng tôi chưa nhìn thấy một con chó bằng rom bao giờ.

Bởi thế tôi đã cầm nó lên. Điều ấy không có gì sai, vì nhân viên khách sạn có quyền cầm các món đồ của khách nhưng tuyệt đối phải để xuống đúng vị trí ban đầu.

Tôi thấy con chó rất tuyệt, cũng dễ thương, được tết bằng các cộng rom vàng, cổ lại buộc sợi len màu đỏ. Tôi bèn cầm nó chạy sang phòng bên cạnh, định dùng điện thoại trong túi chụp hình vì ánh sáng ở đây đẹp hơn.

Hạng phòng này rất rộng và đắt tiền, có phòng khách, phòng ngủ và phòng làm việc. Tôi để con chó lên bàn làm việc, rút iPhone 7 ra bấm năm sáu tấm hình để chuẩn bị ném lên Facebook cho bà con lác mắt.

Vừa bấm máy nhát thì có tiếng động. Cửa kính mở và ông khách bước vào.

Ông ta cao lớn, quay lưng lại phía tôi, tiến thẳng vô phòng ngủ chính. Tôi giật mình lúng túng vì nếu khách phát hiện ra đồ đạc của họ đã bị di chuyển là rất không hay. Do vậy tôi đứng nấp ở phòng bên toát mồ hôi nghĩ câu xin lỗi và giải thích khi phải bước ra.

Khách tới trước gương, tháo cái mũ đội đầu theo kiểu Ấn Độ và tháo chùm râu ném xuống giường. Ly Cún phải lập tức xuất hiện trước khi khách cởi nốt áo hay quần vì như thế sẽ thất lễ. Nghe tiếng động, người đàn ông quay ngoắt lại.

Tôi choáng váng cả người. Không sao tin vào mắt mình trong giây phút đó dù mắt rất tốt.

Đó là tổng thống đương nhiệm của Hợp chúng quốc Hoa Kỳ - ngài Donald Trump.

Phạm Ngọc Lưu Ly không phải là công dân Hoa Kỳ, nhưng toàn thể công dân thế giới có lẽ đều biết mặt tổng thống Mỹ. Đơn giản vì hình ông ta suốt ngày hiện ra trên tivi, trên báo chí, trên đủ thứ trên đời.

Ở khách sạn năm sao, 24 giờ người ta mở các kênh thời sự quốc tế BBC hoặc CNN. Cho nên tôi vẫn biết Donald Trump

là tổng thống được bầu một cách bất ngờ nhất, kỳ lạ nhất trong lịch sử Hoa Kỳ.

Tôi còn biết ông ấy đã hơn bảy mươi tuổi, có nhiều vợ, có nhiều con, có cực kỳ nhiều tiền, nhiều khách sạn, nhà chọc trời, máy bay, sân golf. Nói ngắn gọn, ông ta là tỷ phú trước, là tổng thống sau.

Tôi bật lên theo bản năng: - Xin chào ngài tổng thống.

Trump có vẻ vô cùng kinh ngạc và hoảng hốt. Mãi sau mới thốt ra: - Chào cô.

Tôi cố hết sức trấn tĩnh, nói tiếp: - Em rất xin lỗi ngài. Em chỉ định lau chùi con chó này thôi ạ.

Đây là một câu nói dối trắng trợn vì lau chùi chẳng việc gì phải mang ra xa. Nhưng lúc ấy tôi chả còn nghĩ ra cái gì hay hơn cả.

Người đàn ông hơi áp úng: - Tôi không phải tổng thống Mỹ. Tôi chỉ giống ông ta thôi.

Ly Cún mím cười: - Ngài đừng khiêm tốn. Em biết chắc mà.

Tôi để con chó vào chỗ cũ, cúi chào và định lui ra.

Tổng thống kêu: - Khoan đã. Cô là nhân viên dọn phòng sao?

- Dạ.

Tôi gần như đi giật lùi, vội vã ra khỏi phòng, đóng cửa lại. Chân run lên. Tại sao lại có chuyện đó nhỉ?

Như các bạn đều biết, tổng thống Mỹ đã mấy lần sang Việt Nam. Từ Bill Clinton, Bush cho tới Obama.

Mỗi lần các ông ấy tới là một sự kiện khổng lồ. Nào an ninh, xe chống đạn, nào phục vụ, có cả trực thăng riêng và máy bay riêng, khiến cả thành phố gần như náo loạn.

Thế sao Tổng thống Trump lại ở một mình đơn độc, không ai biết tại đây?

Tôi lảo đảo bước vào thang máy, đầu óc muôn nổ tung, muôn khụy xuống vì kinh ngạc. Chả khi nào tôi nghĩ lại ở gần vĩ nhân đến thế, và lại ở một mình.

Tôi lao xuống quầy tiếp tân, hét toáng lên: - Tổng thống Mỹ Donald Trump đang ở phòng 335.

Mấy nhân viên quay lại nhìn tôi, một người quát: - Điện à?

Kể ra, nói như vậy là hợp lý nhất. Lần đầu tiên trong đời, tôi nghĩ mình điên là đúng.

Tôi bèn lao tới mở danh sách trong máy vi tính trên bàn. Nó ghi rõ ràng khách ở phòng 335 là ông Khasikaimi, quốc tịch Ấn Độ.

Đúng lúc đó, điện thoại reo. Người trực nhắc máy, nghe rồi quay lại: - Có khách ở phòng 335 hỏi ai là nhân viên phục vụ số 18.

Đó là số của Ly Cún trên bảng tên đeo trước ngực.

- Em đây - Tôi đáp.

- Khách yêu cầu cô trở lên phòng. Có việc khẩn cấp.

Tôi đờ ra: - Khẩn cấp ư?

Người tiếp tân gắt: - Lên ngay.

Ở các khách sạn loại này, kỷ luật rất nghiêm khắc.

Tôi sửa lại đầu tóc, mặt mũi, rồi bấm thang máy đi lên.
Lòng hoang mang cực độ.

Cửa mở ra ngay lập tức khi tôi bấm chuông. Khách nói
điềm tĩnh: - Mời em.

Rồi ông đóng cửa lại, đi trước, dẫn tôi vào phòng khách,
kéo ghế: - Mời em ngồi.

Tôi nhẹ nhàng ngồi xuống. Tim nhu nhược thở.

Ông ấy cũng ngồi vào sau bàn, nhìn thẳng mắt tôi: - Em
nói đúng. Tôi là Donald Trump. Tổng thống Hợp chúng quốc
Hoa Kỳ.

Tôi im lặng, chỉ khẽ gật đầu.

- Chắc em rất ngạc nhiên khi thấy tôi ở đây một mình, lại
mang một cái tên Ấn Độ.

Tôi vẫn không trả lời. Tôi biết rằng dân Ấn Độ cực giỏi
tiếng Anh.

Tổng thống: - Em sẽ được biết một điều mà trên thế giới
này không ai biết. Do tôi buộc phải nói ra. Cơ quan tình báo
Hoa Kỳ CIA đã mật báo với tôi có một âm mưu ám sát sắp
thực hiện. Là tổng thống Mỹ, nỗi lo ám sát là bình thường.
Nhưng lần này, hung thủ là ai đó trong hội đồng an ninh quốc
gia tuyệt mật.

Tôi chẳng hiểu gì cả. Tại trường chuyên của tôi có hội đồng thi đua khen thưởng, hội phụ huynh học sinh, chứ hội đồng an ninh quốc gia là gì?

Tổng thống: - Để đảm bảo an toàn tuyệt đối, cả CIA, cả FBI đều khuyên tôi tránh đi vài ngày. Tránh chỗ nào, tốt nhất chỉ mình tôi biết, không được tin tưởng bất cứ ai.

Tôi khẽ gật đầu.

Tổng thống vẫn nhỏ nhẹ: - Nên tôi đã lấy một hộ chiếu Ấn Độ và bay sang đây một mình, như một doanh nhân bình thường. Không cho ai biết cả. Bí mật tuyệt đối sẽ an toàn hơn cả một đạo quân. Em hiểu chứ?

- Dạ, em hiểu.

- Nhưng em đã vô tình nhìn thấy. Đây không phải lỗi tại ai. Cho nên ta có một mong muốn chân thành là em im lặng.

Đó là một đề nghị quá bất ngờ khiến tôi lặng im trong 10 phút rồi bật hỏi: - Nếu em không im lặng thì sao?

Ông ta từ tốn: - Thì tôi sẽ phải ra đi. Ngay tức khắc.

Tôi hít một hơi dài rồi mãi sau mới nói ra: - Em sẽ im, thưa tổng thống.

Ông ấy cười: - Tôi tin em là một cô gái ngoan, trong sáng và tốt bụng. Tôn trọng nước Mỹ và tổng thống của nó.

Rồi ông bất ngờ chia tay: - Chúng ta là bạn.

Cô gái Việt Nam 17 tuổi và tổng thống Mỹ 72 tuổi bắt tay nhau. Siết chặt. Ngài Trump đứng dậy, đi vòng quanh phòng:

- Không ai biết ta ở đây cả. Không một ai trên thế giới này, trừ em. Xin lỗi, em tên gì?

- Да, thưa tổng thống, Phạm Ngọc Lưu Ly.

Ngài khen: - Tên hay đấy.

Tôi biết đàn ông Tây rất hay khen phụ nữ. Nhưng lần này chắc chắn khen thật lòng. Lưu Ly không phải một cái tên đẹp, mà tuyệt đẹp.

Tổng thống tiếp: - Ta biết đất nước Việt Nam rất an toàn. Không có khủng bố. Không có bọn mafia. Chỉ hơi kẹt xe nhưng bên Mỹ cũng vậy. Ta chọn nơi đây, không kẻ thù nào có thể ngò.

Tôi thốt lên: - Em còn không ngờ nữa là.

Tổng thống: - Nhưng cứ loanh quanh trong phòng khách sạn chán quá. Ta muốn nhờ em dẫn ra phố chơi.

Tôi kêu: - Không được. Ngài xuất hiện dân chúng sẽ phát hiện ra ngay.

Trump cười: - Ta lại đeo râu và đội cái khăn Ấn Độ. Họ làm sao biết được.

Tôi công nhận như thế. Vấn đề là họ vừa không biết, vừa không tưởng tượng được.

Nhưng tôi vẫn bình tĩnh quan sát ông ta: - Thưa ngài, em không phải là một con bé quá ngốc. Nếu ngài thực sự là tổng thống Mỹ, thì dù ở bất cứ hoàn cảnh nào, đi bất cứ đâu, ngài phải mang theo cái vali hạt nhân.

Trump phá ra cười: - Em thông minh lắm. Đây nè.

Ông ta đi vào phòng ngủ, lôi ra một cái vali nhỏ, màu đen.

Tôi chăm chú nhìn vào thứ mà cá nhân loại đều thi thảm đồn đại: - Để em tin, ngài có thể mở nó ra được không?

Tổng thống vui vẻ: - Sẵn sàng.

Ông mở nắp chiếc vali. Trong đó là một bảng điện tử với những bóng đèn xanh đỏ nhấp nháy, hiện đại, khiến ai nhìn cũng phải kính trọng vô cùng.

Tôi hỏi: - Tại sao lúc ra ngoài ngài không xách nó theo?

Tổng thống cười: - Vì hai ta là bạn, nên tôi xin tiết lộ với em một bí mật tận cùng.

Ông ta lật tấm bảng lên. Ở dưới có năm lon Coca-Cola đủ màu sắc.

Tôi há hốc mồm.

Tổng thống cười khoái chí: - Cái vali hạt nhân của tổng thống Mỹ và cá tổng thống Nga chỉ là đồ giả thôi. Hai chúng tôi chỉ toàn chứa nước giải khát.

Tôi sững sốt kêu: - Sao lại thế?

Trump điềm tĩnh: - Vì hai vị tổng thống đều biết, hé phóng tên lửa là cả thế giới đi đời. Không sót một con người. Không sót một con chim. Nên tốt nhất khi chúng không bao giờ được sử dụng.

Tôi thở phào. Từ nay biết chắc cá nhân mình lần cá hành tinh đều thoát nạn.

Tổng thống đóng nắp vali lại, quẳng ra xa: - Đừng quan tâm đến nó. Nào, bây giờ ta đi chứ, cô bé. Dẫn ta tham quan thành phố của cô - Ông nháy mắt - Xin nhắc lại là dẫn một người đàn ông Ấn Độ. Chúng ta có tin được nhau không?

Tôi cũng coi: - Thưa ngài, một thiếu nữ Việt Nam cũng đáng tin như một tổng thống Mỹ. Tuy hai nước khá xa nhau, nhưng khoản này thì bình đẳng.

Trump gật đầu: - Ra phố thôi. Bao giờ em sang Mỹ, tôi xin hứa đích thân dẫn em đi bất cứ chỗ nào.

Nhưng tôi lập tức hốt hoảng. Dẫn tổng thống đi đâu bây giờ? Ở Sài Gòn này, cái gì khiến chúng ta kiêu hãnh? Tất cả các bạn chắc đều biết, khi tới nước khác, mọi người đều có nhu cầu tham quan các công trình nổi tiếng. Ví dụ như sang Ai Cập xem Kim Tự Tháp, sang Pháp xem bảo tàng Louvre hoặc tháp Eiffel, sang Ý xem đấu trường Colosseum còn sang Campuchia thăm Angkor Wat. Còn ở Sài Gòn?

- Thưa tổng thống, ngài có muốn đi chợ Bến Thành không ạ?

Trump hơi lúng túng: - Chợ ư? Đã từ lâu ta không mua sắm. Vá lại, ta là chủ hàng chục siêu thị bên kia.

- Nhưng thưa ngài, trong chợ có mực khô, cá khô, hạt điều và kẹo dừa ngon lắm.

- Ta bị cao huyết áp, ta không ăn nhiều chất ngọt hay chất đạm được đâu.

- Hay em dẫn ngài đến chùa Vĩnh Nghiêm?

Tổng thống cân nhắc: - Chùa cũng hay. Nhưng ta có đến chùa nhiều khi tới thăm Trung Quốc. Này em, ta nghe nói ở đây có hội chợ trái cây?

- Dạ, nhưng tiếc là nó không mở thường xuyên. Hôm nay không có.

- Chợ nổi thì sao?

- Dạ, chợ nổi thì xa. Mà ngài có biết bơi không đã chứ.

Trump không trả lời. Hình như một tổng thống có biết bơi hay không cũng là bí mật quốc gia.

Ông chợt hỏi: - Này Ly, thế bọn trẻ các em thường đi đâu?

- Dạ, đi xem phim. Nhưng phần lớn lại là phim Mỹ. Ngài tới đó làm gì? Hay ngài đi du lịch ẩm thực, ăn các món ăn đường phố với em. Bún bò hay gỏi cuốn chẳng hạn.

Trump có vẻ kiên quyết: - Ủ, thôi cũng được. Ta đi.

Nhưng tôi sực nhớ: - Ngài có dùng đũa, và dùng nước mắm được không?

Tổng thống có vẻ hốt hoảng: - Không. Ta kém cả hai thứ đó.

Tôi thở dài. Đúng rồi. Phải dẫn tổng thống Mỹ tới một nơi mà ông ấy khâm phục, còn chúng ta phải thấy tự hào.

Tôi reo lên: - Em nghĩ ra rồi. Hai chúng ta đi tham quan đường sách. Ở bên Mỹ có đường sách không à?

- Có chứ. Nhưng chắc chắn sách không giống bên này. Chỗ ấy tốt đấy.

Tôi thấy rõ ràng là tốt. Với một tổng thống tỷ phú, chúng ta không nên khoe đẹp, khoe sang, khoe ngon, mà phải khoe văn hóa.

Ông ta nhanh chóng đeo râu và chụp cái mũ Án Độ lên đầu. Lúc ấy có ba tỷ người trên trái đất cũng chả nhìn ra Donald Trump được nữa.

Tôi cùng ngài tổng thống ra khỏi phòng.

Trump tuyên bố: - Cho phép ta dắt tay em chứ?

- Dạ được ạ.

Xuống cửa khách sạn. Anh phục vụ hăng hái: - Taxi thưa ngài?

Trump lắc đầu: - Cám ơn. Chúng tôi đi bộ.

Tôi nói ngay: - Xin tổng thống đừng ngại. Em có tiền Việt Nam đây.

- Em không hiểu à Ly? Ta thèm khát được đi bộ trên vỉa hè ghê lắm. Ở bên Mỹ, tổng thống không có dịp làm như vậy bao giờ.

Tôi ngạc nhiên. Người nghèo khoái xe hơi. Người tỷ phú lại khoái đi bằng chân của mình.

Sài Gòn hôm nay trời tuyệt đẹp. Nắng vàng nhè nhẹ, chim hót líu lo, xe máy chạy ầm ầm, xe hú tiếu gó leng keng. Rất nhiều chàng trai phóng qua, ngoái cổ lại nhìn.

Trump hơi lo lắng: - Sao họ nhìn chúng ta khiếp thế, Ly?

- Nếu ngài để ý thì thấy toàn là trai trẻ. Họ nhìn em thấy vì em là một cô gái đẹp chứ đâu có nhìn ngài.

Trump thở dài: - Ủ. Ta quên phắt mất rằng ta là một người đàn ông già xấu.

Tôi an ủi: - Ngài không xấu. Ngài chỉ hơi mập thôi.

Tổng thống nghiêm khắc: - Ly, ở bên Mỹ coi mập và xấu là một.

- Thế thì ngài nên sang đây. Ở đây coi mập là phúc hậu.

Trump có vẻ sung sướng: - Vậy à. Ta phải hay tới đây mới được.

Hai người cứ thế vừa đi vừa cười trò chuyện.

- Thưa tổng thống, ngài có nhiều con lăm, phải không?

- Ủ. Cũng khá đông. Ta có cả cháu nữa rồi.

- Em thấy trên hình, con gái ngài rất đẹp.

- Đúng đấy. Cũng may là chúng nó đều giống mẹ. Vợ ta đều là các cô xinh cả.

Tôi nhún vai: - Đàn ông Mỹ thích các cô gái đẹp lăm ư?

Tổng thống hóm hỉnh trả lời: - Thế đàn ông Việt Nam thì khác à?

Tôi nghĩ ngợi: - Dạ, đàn ông Việt Nam cũng thích đẹp. Nhưng lại thích cả các cô gái đầm đang.

Trump đứng lại: - Đầm đang là sao há Ly?

Tôi giảng giải: - Dạ, là giỏi đi chợ, giỏi nấu cơm, giỏi nuôi con và giỏi cả may vá, quét dọn.

Tổng thống nhíu mày: - Hừ, nghĩa là con trai Việt Nam thích con gái làm nhiều.

Tôi tò mò: - Còn con trai Mỹ thì sao?

- Con trai Mỹ thích con gái chơi nhiều.

Tôi chợt thấy buồn man mác. Nhưng tôi cãi: - Ở bên Mỹ, trai gái yêu nhau dễ chia tay lắm phải không ạ?

- Đúng như vậy thật - Ông ta xác nhận.

- Như thế không tốt đâu, thưa ngài. Yêu phải biết hy sinh chứ.

Trump ngạc nhiên: - Kìa cô bé, tình cảm chứ có phải đánh trận đâu mà cần hy sinh.

Tôi hỏi: - Dù sao, em cũng không thích một chàng trai Mỹ.

Trump dịu dàng: - Em không cần phải thích trai Mỹ. Em không cần phải thích trai Pháp. Em cũng không cần thích trai Trung Quốc. Em chỉ cần thích trai nào em thấy đáng yêu.

- Mà ông yêu từ lúc bao nhiêu tuổi, thưa tổng thống?

- Ta cũng không nhớ. Nhưng thú thực khá sớm - Ông cười - Ta cũng không phải đứa trai ngoan.

Tôi cău: - Lạ nhỉ. Tại sao dân Mỹ lại bầu cho một ông không ngoan như vậy?

- À, vì họ cũng có một chút hư mà. Này Ly, tại sao trên vỉa hè, có nhiều người ngồi uống nước gì đèn đèn thế?

- Ngài không nhận ra à? Cà phê đấy. Em đọc sách, thấy nước Mỹ tiêu thụ cà phê vào loại nhiều nhất toàn cầu.

- Ủ. Đúng vậy. Nhưng rất nhiều dân Mỹ vừa đi vừa uống chứ không ngồi. Ôi, cô bé ơi, khí hậu thành phố này tuyệt quá.

Tôi dōng đặc: - Thưa tổng thống. Rồi ngài sẽ thấy nhiều thứ tuyệt hơn.

Trump phẫn khởi: - Đúng đấy. Đã mấy chục năm rồi, ta mới được đi bộ thảh thoι trên hè, nắm tay một cô gái be bé xinh xinh. Bao lâu nay, lúc nào cũng ngồi trong xe, chui trong máy bay, bị vệ sĩ nắm tay và bị ống kính bám theo như ruồi, không thở được.

Tôi ái ngại: - Bao giờ muốn bình an ngài cứ sang đây. Báo chí không bám theo đâu, do ngài không phải Sơn Tùng M-TP.

- Sơn Tùng M-TP là tổng thống nước nào?

- Nước teen, ngài ạ!

Trump có vẻ không hiểu. Nhưng tôi chả giải thích. Đâu phải tổng thống Mỹ cái gì cũng hiểu.

Hai người đi ngang qua nhà thờ Đức Bà. Tôi chú thích: - Thưa tổng thống. Cái nhà thờ này đã hơn một trăm năm.

Trump dừng lại, nhìn, khen: - Đẹp quá. Thế có thư viện nào mấy trăm năm không?

Tôi suy nghĩ: - Hình như có. Nhưng ở Hà Nội kia.

Trump gật đầu: - Tuyệt đấy.

- Cái gì tuyệt, thưa ngài? Cái Hà Nội hay cái thư viện?

- Cả hai.

Hai người băng qua phố, tới đường sách. Trump reo: - Ôi quá đẹp. Lại có lăm cây xanh.

- Thủ đô Mỹ nhiều cây xanh không ạ?

- Nhiều. Nhưng không cao được như đây.

Khi đi vào các gian hàng, tôi cầm từng cuốn sách lên, giảng cho tổng thống nghe. Ông khen ngợi: - Tôi thấy có rất nhiều tác giả Mỹ - Ông lật qua - Nhưng họ đã hơi cũ mất rồi.

Lạ một nỗi, tuy không biết tiếng Việt, cuốn sách nào ông cũng hỏi giá. Tôi ngạc nhiên: - Tại sao ngài lại quan tâm điều đó?

- Tại trước khi là tổng thống, tôi là một kẻ kinh doanh. Kinh doanh phải luôn để ý tới giá tiền.

- Dạ, em chỉ để ý nội dung.

- À, như vậy em chưa toàn diện.

Tôi tự ái: - Ngài không được nghĩ thế.

Tổng thống bình tĩnh: - Hoặc em toàn mua sách bằng tiền bố mẹ cho chứ chưa làm ra chúng - Ông chắc lưỡi - Nhưng

nhìn chung sách Việt Nam rẻ đấy. Điều ấy tốt cho người đọc, nhưng không tốt cho người viết chút nào.

Tôi reo lên: - A, ở đây bán rất nhiều sách về ngài nè!

Trump đắc chí: - Ủ. Tôi rất lấy làm hân diện. Nhưng chúng được in trước hay sau khi tôi làm tổng thống há Ly?

- Dạ, em không biết. Nhưng em nghe nói, khi ai là tổng thống, mọi thứ của ông ấy đều do thư ký viết ra?

Trump bí hiểm: - Cũng tùy - Rồi Trump giải thích - Cô bé này, việc của một lãnh đạo giỏi là tìm ra những thư ký giỏi. Chứ đâu phải tự làm.

Ông mua một cuốn sách có in hình minh, trả tiền bằng thẻ tín dụng, rồi để tặng bên trong:

Tặng cô bé Phạm Ngọc Lưu Ly.

Bạn thân của Tổng thống Hoa Kỳ

Với tất cả niềm thân ái và yêu mến

Donald Trump

Đi hết các quầy cũng phái hai tiếng đồng hồ. Tôi rất ngạc nhiên là Trump tỏ ra không hề mệt mỏi. Ông nói là do đi bộ đánh golf đã quen.

Dừng lại ăn kem ở quán cà phê của Phương Nam, Trump nhận xét: - Em có để ý một điều này không Ly. Người già vào các tiệm sách khá đông. Còn người trẻ ngồi bên đường nhiều quá. Đáng ra phải ngược lại cơ.

Tôi chống chế: - Giới trẻ không cần sách. Họ đọc trên mạng nhiều.

Trump có vẻ lo: - Ủ. Bên Mỹ cũng đang như vậy.

- Thưa tổng thống, có phải nước Mỹ in nhiều sách nhất thế giới không ạ?

- Tôi chưa dám chắc đâu. Nhưng nhiều lắm.

- Ngài khuyên em nên đọc loại sách Mỹ gì?

Tổng thống lắc đầu: - Đầu tiên, khuyên em phải đọc nhiều sách Việt Nam đi đã.

Một bà già đến nhờ Trump mua vé số. Ông ngạc nhiên cầm cả xấp vé lên.

- Ông có khi nào trúng số chưa, thưa tổng thống?

- Làm sao trúng, vì tôi chả lúc nào mua. Tôi không tin kinh doanh kiểu đó.

Nói thế, nhưng ông vẫn ân cần mua của bà già, và bõ ngõ: - Ở Mỹ, muốn mua vé số phải ra tiệm. Chả có ai cầm lại cho mình.

Tôi nói: - Có một số người Việt Nam nói rằng việc ngài được bầu làm tổng thống cũng bất ngờ như trúng số.

Trump hỏi ngay: - Ai trúng? Cứ tri hay là tôi?

Tôi thật thà: - Em chưa biết.

Ông ta bỗng reo to: - Phạm Ngọc Lưu Ly. Từ lúc gặp nhau đến giờ, em mới nói một câu tôi mong đợi. Đó là “Em chưa biết”. Ở tuổi em, cần phải nói vậy nhiều lần.

Rồi ông hóm hỉnh: - Em có hiểu do đâu nhiều người Mỹ chọn tôi không? Vì họ tin tôi chưa biết làm tổng thống. Họ đã quá sợ và quá chán những vị biết rồi.

Tôi hào hứng: - Em chưa tới Mỹ khi nào. Nhưng chắc chắn em sẽ tới. Vì em thích bất ngờ.

Hóa đơn tính tiền được mang ra. Tôi vớ lấy, trong khi Trump giật lại.

- Để em bao ngài.

Trump lắc đầu: - Tôi không thích thế. Hai đứa mình chia.

Tôi cầu: - Ly kem mà cũng chia à?

Tổng thống gật đầu: - Ly ạ, em cần phải biết sòng phẳng, ngay từ những ly kem.

Tôi cương quyết: - Em không thích sự sòng phẳng của người Mỹ. Em nghe nói ở đó hai người yêu nhau đi ăn vẫn cứ chia tiền.

Tổng thống thở dài: - Tùy em. Nhưng giữa tình yêu và tiền không nên lẫn lộn.

Suốt quá trình trên đường sách, tôi công nhận rằng Trump rất lịch sự. Ông luôn luôn nhường đường, luôn luôn kéo ghế, luôn luôn che nắng và mang túi xách giúp tôi.

Tôi thành thật: - Thưa tổng thống, sao ông quan tâm tới con gái thế?

- À, do tôi được học điều đó ở trường.

- Trường thì phải dạy toán, văn, địa lý, chứ lại dạy chăm sóc phụ nữ à?

- Có dạy - Ông cười lớn - Và tôi luôn được điểm 10.

Đúng lúc đó, điện thoại di động của tôi reo. Đó là Mai, đứa bạn thân cùng lớp, có biệt hiệu Mai tồ.

- È Ly, đang đi với anh nào đó? Xơi bánh tráng trộn không? Tao vừa phát hiện ra một hàng tuyệt ngon, do con trai bán mới diệu kỳ.

- Trai ngon hay bánh ngon.

- Cả hai. Đi liền chứ? Mày đang làm gì?

Nếu tôi trả lời thật là đang ngồi ăn kem với tổng thống Hoa Kỳ, chắc chắn Mai lăn ra chết. Nó có một khả năng tuyệt vời là chết đi sống lại nhiều lần.

- Thôi mày đi một mình, tao đang bận.

- Bận gì?

Tôi liếc nhìn Trump: - Bạn giảng bài cho một ông già.

Rồi tôi cúp máy.

Có gì sai đâu nhỉ? Một tổng thống Mỹ, dù thông minh đến mấy, tới Việt Nam cũng cần nghe giảng lăm túm thứ mà.

Trump bỗng nghiêm trang: - Ly ạ, tôi sẽ ở đây độ bốn năm ngày, vì tôi rất bận.

Tôi an ủi: - Đừng lo quá thĕ. Ngài cứ thử đi vắng một tháng, em tin rằng nước Mỹ vẫn y nguyên.

Trump đắc chí: - A, đó chính là điều người Mỹ thấy tự hào. Nhưng tôi không muốn tình bạn của chúng ta trôi qua vô ích, chỉ ăn kem và đi dạo vỉa hè.

Tôi hào hứng: - Em cũng nghĩ vậy.

Tổng thống tiếp: - Cho nên tôi muốn làm một chuyện gì đó, rất cụ thể, rất thiết thực để giúp đỡ em. Tôi chả tiếc gì hết, trong mọi khả năng của mình.

Tôi tươi cười: - Em cũng nghĩ vậy. Đây là cơ hội nghìn năm có một, em không thể để nó trượt đi. Dân Việt Nam có câu “giàu vì bạn, sang vì vợ”. Em có một người bạn giàu mà em không nhờ vả thì thật điên.

Tổng thống đập tay: - ĐIÊN QUÁ.

Tôi rút điện thoại ra, bấm bấm.

- Em làm gì thế? - Trump tò mò.

- Dạ, em đang tính - Tôi ngừng lại - Thưa tổng thống, tài sản của ông là bao nhiêu?

Ông ta nghĩ ngợi: - Thú thực là tôi không biết quá chính xác đâu. Vài tỷ đô-la gì đấy.

- Một tỷ đô-la có nhiều không ạ?

Trump nhún vai: - Cũng khá. Nếu mang nó rải kín đường sách này khéo cũng dày gần nửa mét.

Ái chà. Kinh khủng quá. Nghĩa là nếu tổng thống dùng số tiền đó để ăn kem hoặc ăn bún bò, chắc phải vài tỷ năm mới hết, dù một ngày có ăn ba bữa no căng.

Tôi hổ hởi: - Vậy ngài nghĩ sao nếu em xin ngài năm tỷ ba trăm triệu đồng Việt Nam.

Trump ngây ra: - Tôi không hiểu tiền Việt Nam. Số tiền đó lớn thế nào?

Tôi vội vàng giải thích: - Theo tỷ giá hiện hành, số tiền đó vào khoảng 250 ngàn đô-la Mỹ.

Sở dĩ tôi biết điều đó, vì ở khách sạn năm sao, ngày nào cũng phải quy đổi tiền bằng ngoại tệ với khách hàng.

Trump cười lớn: - Có ngay. Tôi sẽ đưa em lập tức.

Rồi ông rút ra một chiếc điện thoại gì đó kiểu dáng rất lạ lùng, bấm bấm vài giây. Lập tức, tài khoản Sacombank của Phạm Ngọc Lưu Ly báo về đã có người chuyển khoản gần sáu tỷ.

Tôi run bắn cả người.

Là một nữ sinh lớp 12, có thể nói chưa khi nào tôi có trong tay hơn vài triệu. Dù cha mẹ tôi cũng khá, nhưng chưa khi nào họ đưa nhiều tiền mặt cho tôi. Việc làm thêm ở khách sạn cũng chỉ vài ngày trong tháng, và lấy niềm vui là chính mà thôi.

Do đó, khi bất ngờ có trong tay gần sáu tỷ đồng, cảm giác đầu tiên của tôi là gần như nghẹt thở. Choáng váng vì số tiền khủng khiếp như vậy lại ở trong tay mình, muốn làm gì cũng được, muốn ăn quà nào cũng được, ăn bao nhiêu cũng được và rủ đứa nào đi cũng được. Nhưng tôi cũng biết ngay rằng không phải thế.

Dù số tiền đó đối với Trump rất nhỏ, có khi chưa đủ một bữa tiệc ông mời, nhưng nữ sinh tươi sáng Phạm Ngọc Lưu Ly sẽ chẳng cần của ông xu nào nếu không có lý do chính đáng.

Tôi hỏi: - Có phải ngài trở thành tổng thống một phần là do là tỷ phú phải không ạ? Em nghe trên tivi nhiều người nói thế.

Ông ta cười: - Chả phải lúc nào cũng nên nghe lời tivi, nhất là tivi ở Mỹ vì chúng cũng nghe lời vài ông lớn đấy cô bé ạ. Nhưng quả là sự giàu có giúp ích ta rất nhiều. Nhưng ta cũng chả ngoại lệ vì hầu như chả có tổng thống Mỹ nào chưa là triệu phú trước tiên.

- Nói cách khác, thưa ngài, cuộc đời rất thuận lợi nếu như người ta xuất thân giàu có.

Trump gật đầu: - Chính xác. Nhưng này tôi xin hỏi nhé, Lưu Ly, số tiền kia với em như vậy đã giàu chưa?

Tôi hốt hoảng: - Nhiều lắm ạ!

Tổng thống reo: - Tôi rất mừng nếu giúp được em.

Tôi đứng lên: - Bây giờ em đưa ngài về khách sạn. Sau đó em phải đi gấp chuyện này.

- Chuyện gì đó?

- Dạ, tiêu tiền.

Trump khen: - Tốt lắm. Có một thứ trên đời không bao giờ để ngủ. Đó là tiền, biết không.

Tôi bắt taxi đưa tổng thống về khách sạn, sau đó ngồi ngay trên chiếc taxi ấy, phóng ra ngân hàng rút hết tiền ra.

Eo ôi, một cái bao tải nặng nề. Tôi vác đến gãy lưng.

Chưa khi nào tôi nghĩ vác tiền lại nặng nhọc như vác xi măng.

Taxi dừng ở cổng trường. Tôi bấm máy gọi Mai tồ, bảo nó giúp khuân cái bao vô.

Mai thắc mắc: - Giì vậy bà?

Tôi không trả lời. Nếu nói trong ấy toàn tờ năm trăm ngàn, có thể Mai té xiu.

Bao tải đã khuân vào lớp, nằm một đống như con heo. Tôi ra lệnh cho Mai: - Cậu dùng điện thoại gọi cả lớp đến đây. Nói không một đứa nào vắng mặt. Vì vắng mặt sẽ hối hận vô cùng. Còn tớ đi lên thầy hiệu trưởng.

- Để làm gì? - Mai trố mắt ngạc nhiên.

Vì xưa nay trong trường cấp III chỉ có thầy hiệu trưởng gọi tới học trò, chứ ít khi đứa nào tự động dám lên. Nhưng tôi phải lên. Bao nhiêu năm học trong trường, tôi đã hiểu làm bất cứ thứ gì cũng nên xin phép. Nếu không sẽ có hậu quả bất ngờ.

Chưa kể hiệu trưởng tôi là một người rất hiền lành và tốt bụng. Khi phải kỷ luật một đứa học sinh nào đó, có cảm giác thầy còn đau khổ hơn nó gấp ba lần. Ngày xưa thầy dạy môn văn, cho nên câu “tính nhân văn” là từ thầy rất hay dùng.

Tôi gõ nhẹ cửa, rồi dè dặt bước vào: - Thưa thầy, em là Phạm Ngọc Lưu Ly, lớp trưởng lớp 12B.

Thầy giáo hơi ngạc nhiên: - Có việc gì đấy, em ngồi đi.

Tuy chưa khi nào nói chuyện riêng với nhau, nhưng tôi tin chắc thầy biết rõ tất cả các lớp trưởng của trường.

Tôi cố gắng giấu vẻ hồi hộp: - Dạ, có một việc thế này a. Hôm nay em tập trung lớp lại, và em xin tặng các bạn học sinh mỗi người một trăm triệu đồng.

Thầy giáo giật mình: - Gì đó? Em nói lại coi.

- Dạ, em sẽ tặng cho mỗi bạn cùng lớp 12B một trăm triệu.

Thầy kinh ngạc: - Em lấy số tiền ấy ở đâu ra?

- Em không thể nói. Nhưng thầy yên tâm. Em chắc chắn là tiền lương thiện.

Khi nói câu đó tôi hơi thoảng băn khoăn. Tiền của một tỷ phú Mỹ có lương thiện không? Nhưng đấy là vấn đề của dân Mỹ chứ đâu phải Ly Cún này.

Thầy hỏi tiếp: - Tại sao em lại cho các bạn?

- Dạ thưa thầy, vì các bạn chưa bao giờ có.

- Em cho với điều kiện gì?

- Dạ, không điều kiện nào hết. Mỗi người muốn làm gì thì làm.

- Kể cả ăn kem? - Thầy bất ngờ hỏi.

- Dạ. Ăn kem hay ăn bò bía đều được.

Thầy giáo đứng lên, đi lại trong phòng: - Tôi cần nói chuyện với ba mẹ em.

Tôi nói dối: - Dạ thưa, ba mẹ em đang ở nước ngoài. Và tiền này của cá nhân em, không liên quan gì đến họ cả.

Thầy hiệu trưởng lắc đầu: - Vậy nhà trường không cho phép.

- Thưa thầy, em đã đọc kỹ, nội quy đâu có cấm học sinh tặng nhau tiền.

Thầy cân nhắc: - Nhưng nội quy cũng chưa bao giờ nói rằng trao một trăm triệu thì học trò được phép nhận. Cho nên thầy rất lo lắng, băn khoăn về việc này. Có lẽ phải xin ý kiến Phòng giáo dục quận.

Tôi ngỡ ngàng: - Xin quận? Mất bao lâu ạ?

Thầy lắc đầu: - Tôi không biết. Quận sẽ phải họp. Có khi quận phải xin ý kiến sở. Ít ra cũng phải một tuần.

Trời ơi, chuyển tiền từ nhà băng nọ sang nhà băng khác theo ngân hàng trực tuyến chỉ mất vài giây, nhưng muốn cho tiền các bạn cùng lớp phải mất một tuần.

Tôi kêu: - Em không thể chờ lâu như thế. Em phải tặng các bạn ngay.

- Tại sao? Bao lâu nay các bạn có xu nào đâu. Giờ việc gì phải gấp.

Thật lạ lùng, khi thấy người già lại không gấp bằng người trẻ.

Thầy bỗng cao giọng: - Nói thật đi Phạm Ngọc Lưu Ly.
Em có âm mưu gì, em có ý đồ gì trong chuyện đó?

Tôi buồn bã nói: - Thưa thầy, em chả có âm mưu gì hết.
Em chỉ muốn các bạn thử trong đời sở hữu một số tiền to,
vậy thôi.

- Tôi chả có cách gì tin em được.

Tôi đứng lên: - Thưa thầy, em xin phép về lớp, em sẽ chia
tiền cho các bạn ngay đây.

Thầy nghiêm khắc: - Nghe này Lưu Ly. Tôi là hiệu trưởng
trường. Trong khuôn viên nhà trường, không được phép xảy
ra bất cứ thứ gì tôi không đồng ý. Em muốn chia tiền, hay chia
vàng bạc châu báu cho ai đó thì cứ việc ra ngoài.

Tôi buồn bã: - Thưa thầy em rất tiếc. Đúng là tiền trao
đâu cũng được. Nhưng trao trong lớp học có ý nghĩa hay hơn.
Em xin cảm ơn thầy ạ.

Rồi tôi bước ra, đi vào lớp. Hầu như tất cả học sinh đều có
mặt, chỉ thiếu ba bốn đứa hôm nay nghỉ bất ngờ.

Tôi tuyên bố: - Mọi người chú ý. Tớ có một chuyện cực kỳ
quan trọng muốn nói. Nhưng không thể xảy ra trong bốn bức
tường lớp ta. Xin tất cả hãy sang quán trà sữa bên kia.

Chắc mọi người cũng biết, trước cổng mỗi trường cấp III
nào cũng có một tỷ quán ăn, có thể chứa học sinh của một
tiểu đoàn.

Cả lớp lũ lượt kéo nhau đi. Tôi phân công bốn đứa con
trai vác bao tiền. Chúng nhăn nhó: - Giì nặng thế bà?

Tôi gắt: - Khuân. Không được hỏi.

Sau khi cả bọn đã ngồi im trong quán, tôi kêu cho mỗi đứa một ly to dùng rồi tuyên bố: - Xin các bạn im lặng nghe đây. Xưa nay, học sinh lớp 12 luôn luôn thiếu đủ thứ, nhưng thiếu nhất là gì?

- Tiền! - Mấy chục cái mồm đồng thanh gào lên.

Cũng có vài đứa hô “sách” và đứa khác hô “tình thương”. Có nghĩa tình thương không phải luôn luôn lai láng.

Tôi phấn khởi: - Cho nên ngay giờ phút này, tớ xin tuyên bố một tin sét đánh. Tớ sẽ tặng cho mỗi bạn một trăm triệu đồng.

Cả lớp im lặng bất thình lình. Nghe rõ tiếng một con ruồi bay qua, hát vo ve ngắn.

Rồi con bé Ngọc Anh thều thào hỏi: - Ly, tiền ấy ở đâu ra?

Vinh mèo còn hỏi một câu kinh hồn: - Cậu buôn ma túy à?

Vinh là một đứa hay đọc báo. Nó hiểu rằng giàu bất thình lình và tiêu như phá chỉ có dân kinh doanh ma túy.

Tôi dông dác: - Không cần giải thích. Tiền là của tớ. Nếu sai phạm tớ xin chịu mất đầu. Các bạn chỉ có việc nhận thôi.

Mai kêu ré lên: - Nhận xong chúng ta phải làm gì?

Tôi phán: - Tùy ý. Muốn làm gì cũng được.

Cả lớp im lặng. Đám học sinh楞 ngác nhìn nhau. Có lẽ điều này vượt xa tưởng tượng.

Để trí tưởng tượng trở về hiện thực, tôi bèn tháo dây buộc, đổ cái bao ra đất. Những cọc tiền nặng trịch từ đó văng ra.

Trương Thị Thu Cân, một đứa con gái nhút nhát, rú lên:
- Ôi, tiền thật.

Đào Trọng Thắng cười hớn hở, mắt híp lại: - Bà con còn chờ gì nữa, nhận thôi.

Những tiếng hô khẩn cấp vang lên:

- Lưu Ly, cậu hứa sẽ không đòi lại đấy chứ?
- Cậu phải làm giấy cam đoan.
- Tớ phải báo công an mới được.
- Chắc chúng mình đang ở trong phim.

Chỉ có Mai nói một câu vô cùng hợp lý: - Tớ bé nhất. Tớ có thể nhận hai suất được không?

Tôi hô: - Phải xếp hàng. Cần một đứa ghi tên, hai đứa đếm tiền. Trao cho đủ hết.

Bà con nhanh chóng ổn định trật tự. Đứa thì cầm tiền cho vào cặp, đứa cho vào áo, có đứa còn nhét vô mõ bảo hiểm, đội lên đầu.

Ôn ào như vỡ chợ. Lần đầu tiên trong đời tôi phát hiện ra, lúc vui nhất chính là lúc chia tiền.

Cũng chỉ một thoáng là hết sạch. Những ai vắng mặt cũng được bạn bè mang về giúp.

Mai kéo tôi ra một góc: - Ly ơi, nói thật với tớ đi. Chuyện này là thế nào? Cậu ăn cướp à?

Tôi gật đầu: - Đúng. Ăn cướp.

Mai tái cả mặt. Nhưng nó vẫn khôn ngoan không trả lại tiền.

Cả lớp lũ lượt ra về. Có nhiều đứa còn ôm chầm lấy tôi như đã thân từ muôn kiếp trước.

Tôi phóng xe về khách sạn. Từ lúc gặp Tổng thống Donald Trump tới giờ, chỉ vài tiếng đã qua, nhưng đã có biết bao nhiêu biến cố.

Tôi ra quầy cà phê, gọi điện thoại lên phòng. Tổng thống xuống ngay, tất nhiên vẫn trùm cái khăn Án Độ.

- Thưa tổng thống, em đã chia tiền cho các bạn trong lớp.

Ông cười: - Tôi cũng đoán thế. Tôi biết ngay em không lấy cho em.

Tôi chậm rãi: - Em muốn làm một thí nghiệm. Em muốn biết học sinh lớp 12 khi có một số tiền lớn sẽ cư xử ra sao?

Trump ôn tồn: - Điều ấy rất đúng Ly ơi. Giáo dục là khoa học. Khoa học mà không có thực nghiệm sẽ chỉ là cái xác không hồn.

- Thưa ngài, đây là kinh doanh mà.

- Kinh doanh cũng là một môn khoa học đấy. Thậm chí khoa học rất cao. Em có biết vì sao nước Mỹ giàu nhất không? Bởi vì họ kinh doanh giỏi nhất.

- Mà bản chất của kinh doanh là gì, thưa tổng thống?

- Nhiều cách định nghĩa lăm. Nhưng đơn giản là bỏ ra một số tiền ít, thu về một số tiền nhiều.

- Kinh doanh thì học ở đâu, thưa ngài?

- Học ở khắp nơi. Nhưng kể ra cũng nên học từ sớm ở trường.

Tôi nhún vai: - Trường em có đủ môn toán, lý, hóa, nhưng không có môn cư xử với tiền.

Tổng thống cười: - Ủ. Tôi cũng đoán thế. Này, Ly, em nghĩ các bạn cùng lớp sẽ làm gì với số tiền kia.

Tôi thật thà: - Em không biết.

Trump nhún vai: - Tôi thì biết đấy.

Tôi háo hức: - Sao ngài không nói ra đi.

Tổng thống điềm tĩnh: - Để ngày mai tôi sẽ nói. Em hãy tập hợp cả lớp lại vào sáng mai. Bảo rằng có một ông triệu phú Ấn Độ muốn làm quen với lớp.

Tôi vội vã nhấn tin, hẹn thời gian và địa điểm. Bà con ào ào trả lời. Chắc nhiều đứa nghĩ ngày mai sẽ chia tiền tiếp tục.

Trump ân cần đứng lên: - Tôi mời em ăn tối được không? Nhưng cơm Việt Nam đấy nhé.

Tôi vui vẻ đồng ý, và dẫn ông tới nhà hàng Việt Nam House nổi tiếng ở ngã tư Đồng Khởi và Mạc Thị Bưởi. Mọi thứ ở đó trắng tinh, sang trọng, dịu dàng.

Tôi gọi cá kho tộ, canh cua, rau muống xào, tôm rim và thịt gà lá chanh.

Tổng thống khen: - Rất hay. Đầu tiên là tôi thấy đồ ăn Việt Nam không có mõ.

Tôi tự đắc: - Ngài cứ ở đây một tháng, ngài sẽ giảm cân.

Ông gật đầu: - Giảm căng thẳng nữa đây. Trên đất nước này, mọi thứ rất êm đềm.

Tôi gấp cho ông một miếng thịt gà rắc lá chanh rồi tờ mò hỏi: - Ngài nói thật với em đi, làm tổng thống có vui không?

Trump nhăn nhó: - Chá vui một chút nào. Lại vô cùng căng thẳng.

Tôi trêu: - Vậy ai bắt ngài làm?

Tổng thống ân cần: - Chính tôi nhiều lúc, cũng hỏi tôi câu đó.

Tôi ôn tồn nói: - Để em đoán nhé. Người Mỹ nào cũng biết cách đi nhanh. Nhưng thực ra họ phải biết cả cách dừng.

- Ô, dừng thì sẽ bị thúc vào lưng.

Cơm được bung ra. Đựng trong cái niêu đất. Anh phục vụ đập một cái, niêu đất vỡ tan.

Tổng thống phiền lòng: - Không nên như thế. Vì đất nung lên là nó bị chết rồi. Cứ mỗi bữa ăn lại giết đi một nhúm đất thì còn đâu bảo vệ môi trường.

Tôi cãi: - Thưa tổng thống, ngài nói thế, nhưng lại rút nước Mỹ khỏi hiệp ước chống biến đổi khí hậu toàn cầu.

Trump kinh ngạc: - Sao em biết?

- Ngài tưởng em ngớ ngẩn lắm à?

Trump thở dài: - Để ta suy nghĩ lại chuyện ấy. Nhưng nước Mỹ tham gia quá nhiều hiệp ước, mà cái nào cũng phải chi tiền.

Tôi cứng cổ: - Em nghe nói các tỷ phú luôn coi tiền không làm nên hạnh phúc cơ mà.

Trump kêu: - Ôi, ta có thể đổi đáp với đám nhà báo Mỹ, nhưng lại lôi thôi với một con bé Việt Nam, khổ thật.

Tôi lẩm bẩm: “Nước Mỹ khổ vì Việt Nam, điều ấy vốn có trong lịch sử”.

Tổng thống ăn ngon lành. Ông đặc biệt thích món canh cua và rất ngạc nhiên khi thấy trong đó chả hề có cua.

Ngài bỗng đổi chủ đề: - Này Ly, em đã có bạn trai chưa?

Tôi hỏi: - Theo ngài thì nên có hay nên không?

Trump cả quyết: - Phải cần.

Tôi túm tím cười, không trả lời.

Tổng thống: - Xinh đẹp như em, phái có nhiều chàng theo chứ.

- Nhiều lăm. Nhưng phần đông rất chán, ngài ơi. Đứa nào cũng rủ em đi xem phim rồi ăn kem, chả thấy ước mơ gì cả. Bên Mỹ thì sao ạ?

- À, trai tốt ở đâu cũng hiếm như nhau. Con gái ta cũng vất vả vô cùng.

Ban nhạc dân tộc bước ra, chơi một bài dân ca tuyệt hay. Trump xúc động, vỗ tay: - Hoan hô. Cám ơn các bạn.

Dùng bữa xong, tôi và tổng thống đi bộ trên phố Nguyễn Huệ khi con đường ấy đã lên đèn.

Tôi ướm hỏi: - Thưa tổng thống, nếu muốn, ngài có thể mua cả chục con đường kiểu này bên Mỹ, phải không ạ?

Ông gật đầu: - Đúng. Nhưng có một thứ ta chẳng bao giờ mua được, dù có sở hữu tất cả vàng bạc trên thế giới này.

Tôi ngơ ngác: - Cái gì ghê thế?

Ông cười cay đắng: - Cái tuổi hai mươi đó, Ly ơi.

Trump nói điều ấy với giọng buồn bã thật sự. Rất ít người được nói chuyện trực tiếp với các tổng thống Mỹ, và rất ít người nghe thấy họ buồn.

Tôi thông cảm nấm lấy tay ông: - Thôi đừng tiếc, ngài cũng có một tuổi trẻ đẹp mà.

Trump càng đau khổ: - Làm sao mà không tiếc hả cô bé?

Tôi và tổng thống đi tới bến Bạch Đằng, quay về chỗ tượng Chủ tịch Hồ Chí Minh rồi đi thêm vòng nữa. Trump rõ ràng có vẻ không muốn đi về.

Ông phát biểu: - Ta đột nhiên sợ về Mỹ. Ta lại phải chui vào Thượng viện, Hạ viện cãi nhau, tranh luận sau đó lại diều trân. Làm sao tuyệt bằng đi bên cô bé Lưu Ly xinh xắn.

Tôi khoái chí: - Đúng là không tuyệt bằng thật.

Vì tôi đã xem tivi thấy những việc đó rồi. Toàn những ông già bà già cô đơn nhăn nhó cãi nhau căng thẳng.

Trump chợt nảy ra sáng kiến: - Hay là khi về Mỹ, ta sẽ mời em là cố vấn đặc biệt về lớp trẻ Á châu?

Tôi hoảng quá: - Thôi ngài ơi, em rất kinh việc làm cố vấn, nghe đâu chỉ có mỗi một việc là họp suốt ngày.

Tôi bỗng sực nhớ ra: - Em nghe nói ngài là người đầu tiên tổ chức các cuộc thi hoa hậu?

Trump xác nhận: - Đúng đấy. Nhưng phong trào đó nay đã cũ rồi.

- Một cuộc thi hoa hậu quan trọng cái gì, thưa ngài?

- Nói em sẽ rất bất ngờ, nhưng đầu tiên chính là cái tên. Nghĩ ra cái tên là nghĩ ra tất cả.

Tôi ngẫm nghĩ: - Bên em có Hoa hậu áo dài, Hoa hậu biển, Hoa hậu trang sức, Hoa hậu trái cây.

Trump nói: - Nếu tôi, sẽ có thêm Hoa hậu đường sách. Danh hiệu đó hay mà.

Tôi giật mình. Ủ, sao chẳng nghĩ ra. Hoa hậu đường sách sẽ là một vẻ đẹp trí thức, dịu dàng.

Tổng thống tiếp: - Nhân tiện, tôi xin góp ý thế này. Thứ nhất, các quầy khá giống nhau. Thứ hai, các bìa sách cũng khá giống nhau nốt. Không có nét đặc trưng giữa nhà xuất bản nọ và nhà xuất bản kia. Hơi tiếc.

Tôi đưa tổng thống ra tận bờ sông bến Bạch Đằng.

Ông khoái quá: - Cô bé ạ, tất cả các thành phố có sông chảy qua đều rất tuyệt vời. Nước Mỹ chả phải nơi nào cũng may mắn như thế.

Tổng thống cứ đứng bên bờ sông mãi. Gió thổi mạnh khiến ông ho khúc khắc, ông cười guợng: - A, sực nhớ, ta đã là một ông già.

Tôi liền khuyên tổng thống hãy ra về, và nói cho ông biết phát hiện của mình là đôi khi đi chơi còn mệt hơn đi làm, kể cả làm lãnh đạo quốc gia.

Hai người chia tay ở khách sạn, hẹn gặp nhau ngay sáng hôm sau. Tôi hỏi ân cần: - Em có thể biết, các tổng thống hay mơ gì lúc ngủ không?

Trump đáp ngay: - Đủ thứ. Nhưng không bao giờ mơ thấy một tổng thống khác.

Ông chúc tôi ngủ ngon.

Tôi cảm ơn, nhưng thực sự chả hiểu ngủ ngon là như thế nào, nằm thẳng căng hay tĩnh dậy thấy một ngày mới có những thứ ngon.

Nhưng còn lâu mới có thời gian thăng cảng. Khi về tới cổng nhà, tôi đã thấy Mai tồ chờ ở đó.

Không biết tôi đã từng nói với ai chưa, Mai tồ là đứa bạn gái thân nhất học chung trong lớp 12B. Nhưng về cơ bản, bạn thân là gì? Là bao che cho ta, vụng trộm cùng ta, chia sẻ quà cáp, bài vở cùng ta, chê bai bồ của ta, khóc với ta nhưng lại cười một mình. Nói tóm lại, bạn thân gây cho ta niềm vui và nỗi mệt mỏi ngang nhau.

Nhin thấy tôi từ xa, Mai đã lao tới như một con quạ vớ được con chim: - Ly, nói thật đi, số tiền ấy ở đâu ra?

Khi bạn có một điều tốt, chưa chắc người ta đã tra hỏi làm sao có nó. Khi bạn có tiền, cả thế gian xúm vào cắn vặt.

Tôi lảng tránh như cũ: - Ăn cướp, được không?

Mai hét lên: - Không! Vì nếu như thế từ lâu tao đã đi ăn cướp rồi.

Tôi nghĩ nhanh: - Ờ, trúng số.

- Mày cả đời có mua vé số bao giờ. Khai ra!

Đã gọi là bạn gái thân, thì trước sau gì mọi chuyện cũng khai. Nhưng tôi biết chỉ nên thành thật một nửa.

- Có một ông doanh nhân cho tao.

Mai hỏi lập tức một câu vô cùng thực dụng: - Ông ta còn không? Đâu rồi?

- Tiền tao không biết nhưng thân thể thì còn. Ngày mai sẽ gặp cả lớp chúng ta.

Mai thất thanh: - Gặp cá lợp làm gì? Sao không cho ông ấy gặp riêng tao.

- Ông thích lợp hơn.
- Vì đâu ông ấy đưa tiền cho mày?

Đấy là câu hỏi quyết định, chắc chắn phải tới.

Tôi trả lời nghiêm trang: - Vì ông tin tao là người tốt. Tao sẽ chia ra chứ không giữ một mình.

Mai hét lên: - Tốt chưa biết, nhưng ngu thì chắc lắm. Đáng ra cứ cầm cục tiền ấy lo cho bản thân mày hay cùng lắm cho tao. Việc quái gì ban phát bừa bãi như vậy.

Tôi nhìn Mai thở dài. Chả lẽ nói cho nó nghe rằng một cô gái Việt Nam thà chết chứ không thể xin tiền tổng thống Mỹ để mua sắm cho bản thân. Nói ra như thế sẽ cao siêu quá, kỳ quái quá, khéo khiến cho ai cũng tưởng mình điên.

- Mai ạ, việc này không thể giải thích vì nó vượt ra khỏi mọi lý lẽ thông thường.

Mai đứng đơ ra. Nếu như tôi nói với nó rằng tôi vừa đi suốt cả ngày với Donald Trump, có khi Mai hóa đá, cứng lại như một pho tượng đời đời.

Tôi đẩy vào vai Mai: - Thôi, cứ về ngủ đi. Sáng mai sẽ rõ.

Đêm ấy, Mai ngủ thế nào chả ai biết, nhưng riêng tôi rất chập chờn.

Mới sáng sớm, tôi đã phỏng tới khách sạn. Tổng thống đã sẵn sàng đón ở sảnh:

- Minh đi chứ, Ly.
- Dạ vâng. Để em kêu taxi.

Trump cười: - Tôi thích đi xe máy cho vui. Tôi có thể chở em.

- Ô, em tưởng ngài chỉ suốt đời ngồi xe chống đạn.
- Nhưng thành phố này làm gì có đạn. Thế mới tuyệt vời.

Song tôi từ chối: - Vẫn phải đi taxi thôi, vì đâu ngài đang đội cái khăn Án Độ. Không thể vừa đi vừa đội khăn, vừa đội mũ bảo hiểm được.

Trump đành chấp nhận.

Hai người ngồi vào taxi, phỏng tới quán trà sữa trước cổng trường.

Toàn bộ lớp 12B đều có mặt, chả sót một ai. Đã nói rồi, sau vụ chia tiền hôm qua, đứa nào cũng tò mò cao cực điểm.

Bà chủ quán vô cùng hạnh phúc vì mới sớm ra đã bán được mấy chục ly đủ thứ to đùng. Cả lớp sững sốt nhìn người đàn ông cao lớn cạnh tôi.

Tôi mời tất cả ngồi và nói: - Thưa các bạn, tớ xin giới thiệu ngài Khasikaimi, tiến sĩ thuộc cơ quan bảo trợ văn hóa Liên hiệp quốc Unicef, người đã tài trợ số tiền cho lớp ta hôm qua có dời lời trò chuyện. Tớ sẽ đảm nhận vai trò phiên dịch tiếng Anh.

Tiến sĩ và Liên hiệp quốc đều do tôi bịa ra. Nhưng Trump không hề hay vì ông đâu có biết tiếng Việt Nam.

Tôi chả muốn gian dối làm gì, nhưng phải mang tiến sĩ ra để gây chú ý. Đối với học sinh phổ thông, danh hiệu ấy dùng để dọa thì hiệu quả vô cùng.

Ý như rằng, cả lớp lại im phăng phắc. Trump tươi cười đứng lên: - Chào các bạn. Tôi rất vinh dự được làm quen với các bạn. Cho phép tôi có nhận xét đầu tiên là các bạn rất trẻ.

Ngọc đứng phắt dậy: - Thưa ông, lớp 12 thì phải trẻ mà.

Trump cười: - Đúng vậy. Nhưng so với lớp 12 trên toàn thế giới, bọn em còn trẻ hơn nhiều.

Cả lớp vỗ tay.

- Hôm qua, nhờ bạn Lưu Ly, tôi có tài trợ lớp một khoản tiền. Mục đích của nó là làm một thí nghiệm nho nhỏ, cho tất cả chúng ta cùng phân tích. Đầu tiên, tôi xin tuyên bố, số tiền hoàn toàn thuộc quyền các bạn, không bao giờ phải trả lại với bất kỳ một lý do gì. Tiếp theo, xin từng bạn lần lượt kể ra, đã dùng nó ra sao một cách chân thành nhất.

Cả lớp hơi ngơ ngác nhìn nhau, rồi nhỏ Tuyết đứng lên:

- Dạ thưa tiến sĩ, em chưa tiêu xu nào, em nộp hết cho ba mẹ.

Thằng Phong rụt rè: - Em cũng nộp.

Hải reo to: - Cá em nữa. Nộp luôn.

Tôi hô lớn: - Những ai nộp tiền cho cha mẹ, giơ tay.

Một rùng cánh tay giơ lên. Tôi đếm tất cả hai mươi bảy đứa.

Nhỏ Hồng thì nói: - Em không đưa cho cha mẹ. Em cất nguyên trong tủ, và chưa biết làm gì.

Sơn thông báo: - Em mua một cái điện thoại mới lập tức. Ngày hôm nay em sẽ mua tiếp vài món.

Bình thổi lộ: - Em gửi vào tiết kiệm ngân hàng.

Cường còn ghê hơn: - Em nghĩ đây là tiền bất chính. Em đang định nộp cho công an.

Việt béo lôi xấp tiền ra: - Em thì mang theo đây. Em đoán hôm nay bạn Ly sẽ thu hồi.

Tổng thống chăm chú theo dõi, ông ghi chép gì đó vào một mảnh giấy rồi đứng lên:

- Cám ơn các bạn, như vậy tôi có thể thống kê sơ bộ: Trong 55 học sinh có 27 người nộp lại mẹ cha, 5 người cất nguyên trong tủ, 6 người dùng một ít mua đồ đạc, 2 bạn gửi ngân hàng, 7 người mang nguyên vẹn đến đây săn sàng trả lại, 3 em có ý định cất giấu để ăn quà, còn 5 em chưa nghĩ ra gì hết, nghĩa là còn nằm trong số để im - ông thở dài - phải nói rằng điều ấy khiến tôi vô cùng tiếc.

Cá đám giường mắt nhìn Trump ý hỏi tại sao lại tiếc?

Ngài tiếp: - Các em muốn quốc gia của mình giàu có lên không?

Cả lớp đồng thanh: - Muốn ạ.

Trump thong thá: - Vậy muốn giàu có thì mỗi người dân trong đó phải thế nào?

Việt thét lên: - Dạ, phải lao động hăng say ạ.

Trump gật đầu: - Rất chính xác. Nhưng lao động cụ thể ra sao, thưa em?

Việt đáp ngay: - Em sẽ học xong. Đi làm ở một công ty.

- Vậy nếu không tìm ra công ty nhận thì sao?

Việt tự tin: - Làm gì có chuyện đó, thưa ông.

Tổng thống còn tự tin hơn: - Có chứ. Chả thế mà bao nhiêu sinh viên thất nghiệp đó thôi.

Việt lúng túng. Đúng, dù chỉ là một học sinh phổ thông, cả lớp cũng đã nghe đồn dù tốt nghiệp đại học nào cũng có khả năng thất nghiệp.

Nhà tỷ phú ân cần: - Như thế các em đã rõ, muốn sống được phải đi làm. Ai cũng muốn làm ở công ty. Vậy ai tạo ra các công ty?

Việt đáp liền: - Nhà nước ạ.

Trump lắc đầu: - Chưa chắc.

Việt hơi lúng túng: - Theo em là một số người.

Tỷ phú hỏi luôn: - Sao em không nằm trong những người đó.

Việt đơ ra.

Trump không tha: - Em không đủ tài à?

Việt là một học sinh vô cùng xuất sắc, học giỏi nổi tiếng toàn trường, cho nên nó tự ái: - Thưa ông, em tài chứ. Nhưng em nghe nói muốn lập công ty phải có tiền.

Tổng thống chất vấn: - Vậy bao nhiêu tiền thì đủ?

Việt ngây người: - Em không biết.

- Một trăm triệu được chưa?

- Dạ, em không biết.

Tổng thống thở dài: - Mời em ngồi xuống. Tôi là một doanh nhân, nghĩa là chủ doanh nghiệp, hay còn gọi là công ty. Tôi xin tuyên bố một trăm triệu vừa thiếu lại vừa thừa để bắt đầu.

Cả lớp nhìn nhau.

Trump giải thích: - Tại sao thiếu và tại sao thừa vô cùng phức tạp. Phải tìm hiểu. Nhưng toàn bộ các em, dù đã mười bảy tuổi rồi, chả hề có ai tìm hiểu điều này.

Mai rụt rè: - Ông ơi, chúng em còn là học sinh mà.

Tỷ phú gật đầu: - Tôi biết. Nhưng không có quốc gia hùng mạnh nào mà lớp trẻ của nó, khi 17 tuổi, không được giáo dục tinh dám khởi đầu. Mà theo cá nhân tôi, làm thuê không phải khởi đầu. Các em phải biết tự tạo ra công việc cho mình chứ không chờ kẻ khác ban phát, dù người khác đó là cha mẹ. Nói ngắn gọn, phải biết tự kinh doanh từ rất sớm.

Ngọc thỏ thè: - Thưa ông, ông có thể nói ra một ví dụ kinh doanh sớm được không?

Trump hào hứng: - Có ngay. Thời tôi học phổ thông ở một trường bên Mỹ, rất nhiều học sinh mang thức ăn từ nhà theo để ăn trưa. Có một đứa đã để ý những món các bạn thích, thế là nó tự nấu rất nhiều rồi mang theo để bán trong trường.

Ngọc rú lên: - Eo ôi ghê quá, tại sao lại bán cho bạn bè. Phải mời chứ.

Trump bức dọc: - Sai. Tặng sê không māi māi. Mua bán sòng phẳng mới lâu bền.

Ngọc Anh vặn vẹo: - Thế cái đứa kinh doanh thức ăn ấy còn học tốt không?

Tỷ phú dang tay: - Không. Nó bỏ học rất sớm. Nhưng bây giờ là một tỷ phú chủ các tiệm thức ăn nhanh nổi tiếng toàn cầu. Rất nhiều ông học tiến sĩ ra muốn làm nhân viên của nó.

Cá lợp gai đâu. Cá con gái tóc dài lắn con trai tóc ngắn.

Trump kết luận: - Cho nên như thế này các em thân mến a. Một đất nước phát triển không phải do có nhiều người lao động, mà có nhiều cá nhân lập nên doanh nghiệp. Về cơ bản, doanh nghiệp là tìm cách cư xử với đồng tiền cho nó sinh sôi. Vậy mà khi nhận được tiền, toàn thể các em đều để nó nằm im bất động, nộp cho cha mẹ hoặc dùng để ăn quà. Tất nhiên, chuyện ấy chưa phải trầm trọng lắm vì số tiền rất bé và các em cũng bé. Nhưng điều khiến tôi tiếc là chả có một em nào thoáng nghĩ tới sự bắt đầu. Không một em nào nghĩ đến việc dùng tiền tìm ra hướng đầu tư.

Hàng lấm bấm: - Thưa ông, em nghe cha mẹ nói đầu tư toàn măt sạch.

Tổng thống kiên quyết: - Dù có mất, cũng mua được một thứ vô cùng quý giá là bài học cho mình. Tôi hy vọng rằng, kể từ hôm nay, khi sở hữu một số tiền dù bé hay to, các em sẽ khác.

Hồng lại đứng lên. Nó là cô bé xinh, da rám nắng nhưng mũi hơi to, nên còn gọi là Hồng sư tử: - Thưa ông, ông nói đúng. Nhưng ông có thể kể cho lớp chúng em những câu chuyện gì không dính đến tiền nữa được không ạ.

- Ôi, tại sao thế hả em?

- Tại chúng em luôn được cẩn dặn trẻ con nói nhiều về tiền là không tốt.

Trump gật đầu. Rõ ràng ông không thể trả lời Hồng, ông là tổng thống Mỹ, một quốc gia mà tranh cãi về tiền luôn luôn quan trọng hàng ưu tiên.

Nhưng các nguyên thủ quốc gia đều rất thông minh, ông nói: - Được rồi. Tôi không dùng chữ tiền nữa, mà gọi là lỗ phí. Tôi xin tuyên bố ngay lập tức, tài trợ lỗ phí cho em nào có ý định đi du lịch. Các em đều thích du lịch chứ?

Cả lớp gào to: - Thích ạ!

- Hay lắm. Vậy thích đi đâu?

Ngọc Anh reo: - Em sẽ đi Vũng Tàu. Vừa tắm biển vừa ăn cua luộc.

Xuân Bình tuyên bố: - Còn em sẽ đi Đà Lạt. Trèo rừng thông sau đó ăn lẩu.

Thế là cả lũ nhao nhao:

- Em sẽ ra Cần Giờ.

- Em sẽ đi Chùa Hương.

- Em sẽ ra chơi Mũi Né.

Sau khi tất cả đã nói hết, tôi ghi vào giấy và dịch lại cho Trump. Ngài tổng thống đầy thát vọng: - Sao không bạn nào mơ ra khỏi biên giới, tới các quốc gia và vùng đất xa xôi, toàn loanh quanh trong nước thế?

Mai ngơ ngác: - Thưa ông, những chỗ ấy đẹp mà.

Trump khẳng định: - Tôi tin chắc chúng đẹp. Rất đẹp là khác. Nhưng chả ai có tính khám phá. Chả ai mơ tới Bắc Cực, tới Tây Tạng, tới các công trình bên Mỹ, các bảo tàng bên Pháp và nhà hát bên Anh. Các em chưa quen thưởng thức các vẻ đẹp về trí tuệ con người, thế thì làm sao lớn được.

Việt lại tự ái: - Ông ơi, trường của em là trường xuất sắc. Lớp của em lại xuất sắc nhất toàn trường. Sao ông chê nhiều thế?

Trump dang tay: - Xin lỗi. Tôi không biết rằng các em lại thích khen. Các em ít nhận được à?

Cả bọn nhìn nhau. Không, chúng không hề ít khoán đó. Từ lớp 1 đến lớp 12, đứa nào cũng có cả trăm giấy khen học sinh tiên tiến, học sinh xuất sắc và đủ thứ danh hiệu cao quý bao phủ toàn thân.

Tổng thống buồn: - Tôi chỉ muốn nói rằng con người muốn lớn lên phải khám phá. Cách khám phá tốt nhất là nhìn tận mắt. Mắt muốn thấy chân phải đi. Mà chân đi theo ý nghĩ. Ý nghĩ quá gần, chân làm sao đi nổi xa.

Tôi chả biết có dịch được từ tiếng Anh sang tiếng Việt đầy đủ cái ý của tổng thống được không. Nhưng hình như cũng khá vì cả lớp có vẻ trầm ngâm.

Trương Thị Thu Cần hỏi: - Thưa ông, em xin hỏi ông đã đi những nước nào rồi.

- Rất thành thật, gần như khắp thế giới.
- Ông thích nơi nào nhất ạ?

Trump hớn hở: - Cũng tùy lúc. Hiện giờ tôi thích Việt Nam.

Cần không phai vừa. Nó là con của một nhà ngoại giao. Ba nó có nhiều năm làm việc ở nước ngoài. Nên nó muốn thử Trump: - Ông đã tới Mỹ chưa ạ?

Trump cười ý nhị: - Có. Tôi cũng ở đấy vài năm.

Cần dộp luôn: - Vậy theo ông quan sát, cái gì là xấu nhất của người Mỹ?

Trump giật mình. Có lẽ đây là một câu hỏi mà tổng thống Mỹ chưa hề nghe trực tiếp.

Tôi xem tivi, thấy tổng thống lúc họp báo có thể trả lời hoặc không. Nhưng ở đây đâu dễ dàng như vậy.

Và Trump tuyên bố: - Cái xấu nhất của người Mỹ là họ muốn các quốc gia khác phải theo sự sắp đặt của mình.

Cần cười: - Em cũng nghĩ như vậy. Em rất mừng khi ông không ở đó quá lâu.

Trump cười đau khổ. Với tư cách tổng thống, ít nhất ông còn phải ở Mỹ trong một nhiệm kỳ. Không dễ bỏ đi chỗ khác.

Tôi thấy đã đến lúc cần được giải lao: - Thưa các bạn, tôi tin rằng tiến sĩ đã coi đây là một cuộc chuyện trò vô cùng thú vị, và chúng ta sẽ còn tiến hành nhiều buổi nữa sau này. Còn bây giờ chúng ta hãy tạm ngừng bằng cách xơi thêm sinh tố, trà sữa và chè.

Cả lớp ồn ào đứng lên, ý ới gọi đồ. Trump cũng có vẻ khoái. Ông ném thử một đĩa gỏi trộn đu đủ khô bò kêu ra từ xe đẩy.

Tôi can: - Ôi, ngài cẩn thận đấy. Thứ ấy có thể đau bụng như chơi.

Trump lấp liếm: - Trong lịch sử, chưa có một tổng thống Mỹ nào chết vì đau bụng cả.

Rồi ông bỏ một miếng vào miệng, khen: - Lạ quá. Chỉ có ở châu Á người ta mới chế tạo ra các thứ vừa ngọt, vừa cay.

Cả lớp vây quanh ông, đưa ra những chất vấn không đầu không đuôi, lung tung tứ phía.

- Thưa ngài, hồi học phổ thông, ngài thích nhất môn gì?

- Nói các bạn đừng cười, môn thể dục. Tôi rất khoái khoe cơ bắp, vì biết bọn con gái hay nhìn khi mình mặc quần đùi.

- Thưa ngài, ở Ấn Độ nóng vô cùng, em nghe nói tất cả lương đều trả cho tiền máy lạnh, đúng không ạ?

- Không. Hồi nhỏ ở Ấn Độ tôi nghèo lắm. Cứ nghĩ đến không có cái ăn là lạnh toát người.

Tuyệt: - Ông có đến phố Tây chưa hả ông? Tại sao ở đó Tây hay ngồi vỉa hè thế?

Trump lưỡng lự: - Tôi chưa qua đấy. Nhưng nếu Tây hay ngồi vỉa hè chắc cũng có nhiều thứ đáng xem.

Việt chất vấn: - Em có thể làm ở Liên hiệp quốc được không ông? Đặc điểm của chỗ ấy là gì ạ?

Tổng thống thở dài: - Em cứ thử. Còn đặc điểm chỗ đó là đôi khi có một vấn đề cứ cãi qua cãi lại nhiều lần.

Ngọc đưa ra một ý kiến bất ngờ: - Ông hãy ra Hà Nội đi. Em sẽ dẫn ông ăn bún chả. Tổng thống Mỹ Obama ăn khen ngon lắm.

Trump lảng tránh: - Tôi cũng tin là ngon. Nhưng tôi phải tự tìm ra thứ khác ngon hơn.

Xuân Bình hớn hở chạy tới, nó mời Trump nếm thử món bắp xào mỡ hành. Nó còn tuyên bố: - Ông ơi, đây là món theo em ngon nhất thế gian.

Tôi chưa kịp can thì tổng thống đã ném một thia, rồi ông gật đầu: - Đúng là ngon. Tuy nhiên em cần đi hết thế gian đã chứ.

Cường nói thầm vào tai Dũng mà tôi nghe được: - Nay, ông tiến sĩ dễ thương nhỉ? Không có vẻ quan trọng chút nào.

Chỉ trong vòng khoảng nửa tiếng, cả lớp 12B và tổng thống Mỹ đã thanh toán hết mười nồi chè, sáu chục ly sinh tố, bốn đĩa bắp xào, năm đĩa gỏi đu đủ và cộng thêm sáu que kem. Ăn xong tất cả đều phoi phói, chá ai có biểu hiện no bụng lặc lè.

Tôi đọc báo, thấy mỗi khi có lãnh tụ một quốc gia đến thăm đâu đó, người ta hay mở tiệc chúc mừng. Trong các bữa

tiệc ấy, bát đĩa đẹp nhưng ăn thì ít, nói thì nhiều nên thực ra chả ai no bụng.

Và trong các bữa tiệc kiểu đó, rất ít người được dự, tuyệt đối chưa khi nào có học sinh lớp 12. Làm sao bằng tiệc hôm nay được.

Và trong khi ăn, người này nói người kia phải im. Còn lúc này đây phát ngôn tha hồ, ồn ào như vỡ chợ.

Tôi cũng tự nhủ mình không giữ bí mật mãi cá đòn. Khi nào tổng thống đá về Washington, sẽ kể sự thật ra cho các bạn nghe. Lúc ấy chỉ có hai khả năng: Hoặc chúng nó bảo tôi điên, hoặc chúng nó sẽ điên lên vì tiếc. Mà theo nghiên cứu, các thiên tài ai cũng có lúc điên. Cho nên tương lai Ly Cún xán lạn vô cùng.

Tôi cũng đọc báo, thấy họ viết rằng để ăn cơm với một tỷ phú nhiều người phải trả cả triệu đô-la. Hôm nay, cá bọn xơi cơm với vừa tổng thống vừa tỷ phú mà chỉ tốn vài đồng, rõ ràng là chuyện thần tiên.

Trump phát biểu: - Các bạn ơi, chúng ta ăn no rồi, bây giờ lại tiếp tục được không?

Cả lũ đồng thanh: - Được ạ.

- Chắc các bạn đã biết, ngay từ đầu, tôi đã khuyên mọi người hãy cố gắng trở thành doanh nhân chứ không thành công chức làm thuê. Cái đích cuối cùng của doanh nhân là làm ra của cải, có thể quy đổi thành tiền. Vậy trong cuộc sống, tiền có quan trọng không?

Cả lớp nhìn nhau. Rõ ràng đứa nào cũng thấy quan trọng vô cùng.

Ở nhà cha mẹ rất hay nói tới tiền. Đến trường cũng nghe nhiều tới tiền học phí. Rồi tiền sách vở, tiền quà bánh, tiền sinh nhật, tiền xem phim... tiền... tiền... tiền.

Ông tỷ phú nói tiếp: - Theo tôi thì tiền rất quan trọng và cũng rất không. Nói như thế có vẻ nước đôi, nhưng, thực ra là thế này: Các bạn phải làm ra tiền, nhưng khi làm ra rồi, phải coi nó không có giá trị bao nhiêu.

Cả lớp ôn ào. Mai hỏi: - Thưa ông, nếu em có mười triệu, em có thể khinh tiền được chưa?

Ngọc Anh lại đặt vấn đề theo cách khác: - Thưa ông, khi không quan trọng, ta có thể mang nó cho đi à?

Trump tuyên bố: - Theo những gì tôi đã thấy, khi làm ra tiền, thiên hạ hay xử sự như sau:

1. Cứ tiếp tục làm ra thêm nữa. Không tiêu gì cả. Không tiêu cho đến khi chết hẳn. Loại này nghe kỳ quái nhưng thực ra cũng khá đông.

2. Làm ra bao nhiêu xài hết bấy nhiêu.

3. Làm ra mười thì tiêu hết tám.

4. Làm ra tám, vay nợ tiếp để tiêu đến mười.

Vậy các bạn sẽ chịu loại nào?

Xuân Bình đứng lên: - Em không biết. Bao giờ em có em sẽ chọn.

Vinh mèo nói: - Em sẽ chọn cách giúp dứa khác tiêu tiền, còn mình sẽ ké vào đấy.

Cả lũ cười bò ra, lăn lộn. Trump cũng cười: - Cách đấy hay chứ. Nhưng khó thực hiện lâu dài.

Cần tuyên bố: - Em xài một cách khôn ngoan. Em bỏ vào tiết kiệm.

Tỷ phú kêu to: - Bó vào đấy không phải là xài.

Long đưa ra một ý bất ngờ: - Nếu em mua vàng, rồi đem vàng chôn xuống đất, như thế có phải xài không?

Tổng thống chưa kịp trả lời thì cả lớp đã thét lên: - Không.

Việt sốt ruột: - Em xin ông tổng kết giùm cho.

Việt nói thế vì nó hay được bố dẫn đi dự các hội thảo. Sau khi tất cả tranh luận ồn ào, bao giờ cũng có một người đứng lên tổng kết.

Nhưng Trump khôn ngoan từ chối: - Không, tôi chỉ đưa ra các phương thức. Mỗi các em phải chọn cách cho mình.

Quang đưa ra một câu vô cùng tầm thường: - Cách của em là lúc nào có tiền sẽ hay.

Cả lũ có vẻ đồng tình với câu này, nhưng Trump không phật ý: - Tôi cũng tin là bàn chuyện đó với các em hơi quá sức, nên chỉ đưa ra các khái niệm ban đầu. Nhưng tôi lưu ý các em điều này: Làm ra tiền đã khó, nghĩ ra cách tiêu tiền còn khó hơn.

Mọi người âm thầm phản đối.

Vân béo nói: - Ngài ơi, em thấy luôn luôn có cả ngàn cách để tiêu. Chỉ cần bước ra khỏi nhà là thấy ngay tấp lụ.

Thu gây khẳng định: - Chả cần bước khỏi nhà. Nằm trên giường em cũng nghĩ ra.

Tèo hăng hon: - Vừa tắm em cũng vừa nghĩ ra cơ đấy.

Cả lớp, thậm chí cả trường ai cũng biết Tèo lười tắm. Cho nên nó nói như thế, chứng tỏ nghĩ ra cách tiêu tiền dễ dãi làm sao.

Chẳng hạn như Ly Cún tôi đây, giả dụ có đưa trăm triệu một ngày, cam đoan cũng tiêu hết sạch. Nào son phấn, nào điện thoại, nào túi xách, nào chó mèo, nào ô tô, xe máy, biết bao nhiêu thứ thèm mua.

Nhung tỷ phú Trump không lay chuyển: - Tôi chẳng tin vậy đâu. Nhưng đúng là hôm nay nói ra sớm quá.

Rõ ràng trong buổi học ngoại khóa này (có thể gọi như thế lăm) tổng thống kiêm tỷ phú Mỹ thất bại khi muốn tìm ra cách bọn học sinh sẽ thực hiện lúc có nhiều tiền. Cho nên ông đành chuyển qua mục khác:

- Thưa các bạn, bây giờ chúng ta sẽ nói với nhau về vấn đề cuối cùng. Xin nhắc lại một lần nữa, không sợ cũ là tôi muốn những học sinh dù đang ngồi trên ghế cấp III cũng phải mơ ước trở thành doanh nhân thành đạt, nghĩa là phải kinh doanh, đưa ra cho xã hội một thứ gì. Vậy các bạn thử chọn đi.

Mai sung sướng: - Em sẽ bán chè. Vì chè ngon. Bà chủ cũng ăn mà khách cũng ăn.

Ngọc Anh nói: - Em sẽ bán cơm gà. Thịt gà tốt cho sức khỏe.

Long thổ lộ: - Em sẽ bán heo quay, do bố em cũng đang bán.

Vũ lạ hồn: - Em muốn mở tiệm cắt tóc gội đầu.

Bình còn ghê hơn nữa: - Em sẽ bán thức ăn cho chó và mèo. Em sẽ là chủ tịch.

Tổng thống kinh ngạc: - Tại sao lại làm chủ tịch chứ không giám đốc?

- Dạ, tại em nghe nói chủ tịch oai hơn.

Nói chung cả lớp rất hào hứng nhưng cũng rất lung tung. Tuy nhiên, số đứa muốn mở cửa hàng cà phê là đông nhất.

Tổng thống cười hóm hỉnh: - Thôi được rồi. Cám ơn các bạn đã thổ lộ ra đây đủ. Các món kinh doanh phong phú vô cùng. Tuy nhiên, tôi xin hỏi tất cả câu này: Doanh nghiệp nào là vĩ đại nhất trên toàn thế giới?

Gần như tất cả đều hô lớn: - Hàng Apple. Cá sách vở đều viết như thế.

- Vậy họ làm ra cái gì?

Cả lớp lại gào to: - Điện thoại iPhone.

Tổng thống ôm bụng cười: - Sai bét bè be. Apple không hề bán điện thoại. Họ chỉ bán cách làm ra nó.

Trong cái điện thoại mà cả thế giới ai cũng từng cầm đó, có sắt ở Trung Quốc, có nhựa ở Mexico, thủy tinh của Pháp và bạc của Hà Lan. Bộ phận quan trọng nhất là con chip là thuộc

Israel. Apple chỉ tìm ra cách kết hợp chúng lại với nhau. Nghĩa là họ kinh doanh ý nghĩ. Chỉ khi nào biết kinh doanh thứ đó, chúng ta mới có thể giàu một cách vững bền.

Việt lắc đầu: - Đấy là chuyện bên Mỹ, làm gì có ở Việt Nam.

Tổng thống phản đối: - Em nhầm rồi. Tôi đã từng kinh doanh bất động sản. Cũng theo nguyên tắc đó mà thôi.

Việt bướng: - Xin ngài ví dụ cho ạ.

Trump nói: - Ví dụ rõ nhất là khu Phú Mỹ Hưng ở Sài Gòn. Khu đấy rất đẹp, nhà ở đấy có giá rất cao, do doanh nghiệp Đài Loan bán. Nhưng họ bán cái gì? Đất xây nhà trên đó là của Việt Nam. Gạch xây nhà cũng của Việt Nam, sắt của Việt Nam và xi măng cũng Việt Nam nốt. Tiền xây dựng cũng là người mua Việt Nam từng đợt cho tới lúc hoàn thành. Người Đài Loan chỉ có duy nhất là bán sự phối hợp các thứ với nhau. Thế mà họ trở nên giàu có.

Cả lớp im lặng. Ngẫm nghĩ. Có vẻ cũng khá khó khăn.

Ngài tỷ phú bất động sản nói tiếp: - Xin các bạn ghi nhớ điều này: bán dầu hỏa, bán than, bán xôi, bán gà hay bán bánh bao cũng không giàu bằng bán ý nghĩ, chưa kể các thứ nói trên có thể cạn kiệt bất ngờ, chỉ có ý nghĩ trong đầu chúng ta sẽ là tài nguyên vô tận.

Tổng thống kết thúc cuộc gặp gỡ với lớp 12B như thế, trong tiếng vỗ tay vui vẻ nhưng khá ngơ ngác của nhiều đứa. Chả phải ai cũng hiểu và thích hết những gì ông nói, nhưng chắc chắn đây là một ngày đáng nhớ, không dễ phai mờ.

Ngồi trên xe taxi ra về, tôi hỏi: - Ngài đã bao nhiêu lần diễn thuyết rồi, thưa ngài?

Ông tư lự: - Nhiều lắm. Đặc biệt lúc tranh cử. Hầu như ngày nào tôi cũng thuyết trình.

- Khi một con người thuyết trình, điều gì là khó nhất ạ?

- Là phải cân nhắc giữa những gì ta muốn nói, và những gì công chúng muốn nghe.

Tôi cao giọng: - Vậy ngài thật sự muốn nói gì khi gặp các bạn của em.

Tổng thống cũng cao giọng: - Thực sự tôi muốn khen họ quá ngây thơ, và cũng muốn chê như vậy.

Rồi ông tư lự: - Là doanh nhân chỉ cần làm. Nhưng là tổng thống phải biết thuyết trình về việc làm của mình.

Tôi bổ sung: - Là học sinh chỉ cần học. Nhưng là học sinh lớp 12 phải nghĩ xem mình học để làm gì?

Trump phá ra cười: - Tuyệt đấy.

Tôi tò mò: - Thưa tổng thống, nếu em ở Mỹ, em sẽ được đánh giá thế nào?

- À, tôi tin hoàn toàn không té. Này, nữ sinh Việt Nam như em có nhiều không?

- Dạ, nhiều hơn lá trên rừng.

Trump lè lưỡi, có vẻ sợ hãi. Tôi biết mình nói hơi quá. Chắc chắn thành phố này có nhiều cô thông minh bằng và còn hơn tôi nữa, nhưng chưa đến mức thành rùng.

Hai người về khách sạn. Tổng thống uống cà phê còn tôi ăn kem. Khi ăn kem người ta trẻ con. Khi trẻ con người ta hỏi ngây thơ và không giữ ý.

- Thưa ngài, em có thể hỏi ngài một câu riêng tư được không ạ?

Trump vui vẻ: - Tất nhiên rồi.

Tôi rụt vai xuống cổ: - Em có phải là một cô gái xinh đẹp không?

Trump giật mình: - Tại sao em lại quan tâm điều đó.

- A, mọi cô gái đều quan tâm mà.

Tổng thống nhìn tôi thật kỹ, rồi vung tay như đang gio bảng điểm: - Tuyệt diệu.

- Thưa tổng thống, với tư cách nhiều năm làm giám khảo hoa hậu toàn cầu, ngài nghĩ sắc đẹp có nên kinh doanh không?

Trump đắn đo: - Có chứ. Ví dụ khi một cô gái đẹp đứng quảng cáo xe hơi, cô ta khiến nó dễ được mua hơn hẳn.

- Như vậy, nhan sắc là một loại hàng hóa sao?

- Ở nước Mỹ là như thế!

Tôi sốt ruột: - Vậy ở Việt Nam?

Trump từ tốn: - Câu hỏi đó, chỉ người Việt Nam mới có thể trả lời. Nhưng sao em đột nhiên nghĩ ra chuyện ấy?

- Vì hôm nay ngài nói tới kinh doanh.

Tổng thống nắm tay nàng: - Cô bé ơi, cô nên luôn luôn kinh doanh trí tuệ thì hơn.

Tôi hơi buồn: - Mà trí tuệ ở đâu ra, thưa ngài. Ở giáo dục, đúng không. Mà nền giáo dục Việt Nam hôm nay hơi kém, điều đó chả bí mật gì.

Tổng thống ôn tồn: - Tôi biết chứ. Nhưng không hiểu cụ thể kém ra sao. Tôi đâu phải chuyên gia.

- Vậy ai là chuyên gia hàng đầu về giáo dục ở nước Mỹ?

Tổng thống ngẫm nghĩ: - Bạn tôi. Chủ tịch hàng Microsoft.

Tôi kêu lên sững sốt: - Bill Gates ấy à?

Trump gật đầu: - Đúng rồi. Bill Gates. Em biết ông ấy à?

Hỏi như vậy thừa quá. Cá thế giới này đều biết Bill Gates, một trong những bộ óc xuất sắc nhất toàn cầu.

Trump bỗng nói: - Tôi muốn giúp em tới tận cùng. Tôi sẽ mời Bill Gates sang đây.

Tôi đơ người: - Sang rồi sao?

Tổng thống nhún vai: - Rồi tới lớp 12 của em tìm hiểu. Liệu cả lớp có vui không?

Tôi reo: - Chắc chắn vui rồi. Bao giờ ông ta tới được?

Tổng thống xem đồng hồ: - Mai thôi. Tôi sẽ điện thoại cho anh ta bay tới khẩn cấp. Anh ấy có máy bay riêng mà.

Ôi, Bill Gates ngoài trí tuệ ra còn là người giàu nhất hành

tinh. Ngoài phi cơ riêng ra, nếu muốn trái đất riêng chắc ông cũng có.

Tôi mừng đến nỗi quên cả phép tắc, dập tay lên vai tổng thống: - Chắc chắn nhé.

Ông nheo mắt: - Chắc mà. Trưa mai em cứ tới, ông ta sẽ ở luôn khách sạn này.

Ôi, thật quá vượt xa mong đợi, kể cả những mong đợi đê mê rõ.

Tôi đứng phắt lên: - Em phải đi ngay. Em cần sắp xếp vài chuyện.

Nói thế cho oai nhưng thực ra chỉ có một chuyện thôi. Tôi lao tới trường, vào ngay phòng thầy hiệu trưởng.

- Thưa thầy, em có tin vô cùng quan trọng.

Thầy cảnh giác: - Em bao giờ cũng quan trọng một cách khủng khiếp, Lưu Ly à.

Tôi nói một hơi: - Dạ thưa thầy, Bill Gates ngày mai sẽ sang đây, và sẽ tới trường ta.

Thầy giáo sững sốt sờ tay vào trán tôi: - Em bệnh rồi, Lưu Ly. Em nên uống thuốc.

Tôi cười: - Không, em hoàn toàn khỏe mạnh - Tôi tranh thủ bồi thêm - Em còn đang xinh đẹp thông minh. Bill Gates sẽ tới trường ta vào trưa mai. Chắc chắn.

Thầy giêu cợt: - Tới để làm gì?

- Dạ, để vào lớp em. Sau đó không biết ông ta sẽ làm chi nůa.

Thầy hiệu trưởng bắt đầu hơi ngần ngại: - Em báo với tôi tin đó để làm gì?

- Dạ, để thầy xin giấy phép phòng giáo dục, sau đó phòng giáo dục xin giấy phép sở.

Rõ ràng là thầy giáo hoang mang tột độ. Giờ chử việc Ly Cún chia cho mỗi bạn trăm triệu đã lan khắp toàn trường, khiến cho mọi người bị phân vân cao độ, chả hiểu con bé này còn những kiểu nào, và ai đang chống lưng cho nó. Nhưng kia, thầy hiệu trưởng nói:

- Em Lưu Ly điên khùng ạ, thầy là một nhà khoa học, Bill Gates cũng là nhà khoa học. Khoa học chả có ranh giới bao giờ. Nếu thực sự chiều mai ông ta tới đây, mặc dù đâu có ai tin như thế, thầy sẽ đón, mời ông ta đi mọi chỗ và chả cần xin phép người nào, thầy cam đoan vậy.

Tôi reo lên: - Cám ơn thầy.

Rồi tung tăng đi về.

Có thể nói với giới trẻ toàn thế giới, Bill Gates là một tấm gương chói lòa. Không hề thi đại học, cũng chả cần bất cứ bằng cấp nào, ông đã sáng lập ra một công ty vĩ đại, trở thành người giàu nhất thế gian.

Nhưng chẳng phải tiền của Bill Gates, mà chính những gì ông làm mới khiến nhân loại ngưỡng mộ. Hàng tỷ thứ ông bán ra đều không nhìn thấy được, nhưng lại mang tới tiện ích vô

cùng, đó là các chương trình Windows. Đúng như Trump nói, công ty đó chủ yếu bán ý nghĩ mà thôi.

Rõ ràng ý nghĩ là thứ đắt nhất trên đời, có thể lấy ra từ ngay cái đầu chúng ta chứ chả cần tìm đâu cả.

Nhưng tại sao ai cũng nghĩ đủ thứ mà chỉ có một vài kẻ bán được? Đây là điều bí ẩn cần phải tìm ra.

Nhưng liệu có nên tin ngài Donald Trump không nhỉ?

Theo như tôi biết thì Bill Gates có uy tín và nổi danh chả kém gì tổng thống, thậm chí còn hơn.

Bill Gates là vua, là thượng đế của giới tin học toàn cầu, mà giới đó hôm nay ít ra có năm, bảy tỷ người, vượt xa dân số của mọi quốc gia.

Cho nên tại sao Bill Gates phải tuân lệnh tổng thống. Rõ ràng Bill Gates không phải phó tổng thống, cũng chả phải trưởng phòng, càng không phải nhân viên của Trump. Bill Gates chả phải học sinh trong lớp, mỗi lần đứng lên ra ngoài phải xin phép thầy cô. Lý do gì ông ta tới gặp Ly Cún được nhỉ?

Và cũng lần đầu tiên trong đời, tôi tự hỏi Phạm Ngọc Lưu Ly tức Ly Cún là ai?

Là một con bé xinh xinh, chưa phái tuyệt xinh, cá tính (nhưng chưa phái tuyệt cá tính) yêu chó mèo, thích ăn quà vặt, lâu lâu có đi đường sách và có đến rạp phim, có vài chàng trai hâm mộ.

Ôi, những đứa như thế ở Sài Gòn này có cả triệu cô và rất nhiều cô xuất sắc hơn cơ. Cho nên thật hoang đường khi Bill

Gates vội vã bay từ Mỹ tới gặp tôi, reo lên từ xa: “Chào em, tôi mong ước gặp em đã lâu rồi”.

Nhưng hóa ra, đúng như thế thật.

Hôm sau tôi tới khách sạn, cũng từ xa, đã thấy một người đàn ông đang ngồi với tổng thống ở quán cà phê, trò chuyện thân mật. Khi tôi rụt rè đi tới, ông ta vui vẻ đứng lên:

- Chào em. Tôi rất vui mừng được làm quen với em.

Toàn thân tôi tê dại vì bất ngờ.

Nhin bě ngoài, Bill Gates vô cùng bình thường. Ông mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần Tây đen không hề quá phẳng phiu, đi một đôi giày không hề bóng loáng.

Tay không có nhẫn vàng, không có đồng hồ, cũng chả hề thấy điện thoại. Túi nó không hề lấp ló ví tiền.

Thế mà ông giàu kinh khủng. Giàu đến mức người ta nói thế này: Nếu như đang đứng, nhìn thấy tờ một trăm đô-la dưới đất, Bill Gates cúi xuống nhặt lên thì trong một giây dó, ông đã phí mấy ngàn đô-la có thể làm ra.

Nói đơn giản, nếu Bill Gates muốn ăn một đĩa xoài lắc ở cổng trường, thì cả nhân loại chả làm gì cả, chỉ chế tạo xoài lắc trong một trăm năm, ông cũng đủ tiền mua hết.

Vậy mà trên bàn, tôi thấy ông có một ly sữa chua.

Trời ơi là trời.

Tôi đã thấy nhiều đứa có cái điện thoại mới vội vã khoe ra, có một cái áo đầm nhanh nhẩu mặc vào, sắm được cái túi xách thì mặt vác lên trời.

Trong khi ông tự phô lại chả khoe gì cả.

Bill Gates bắt đầu trước: - Em đang học lớp 12 à?

Tôi sung sướng: - Đúng, thưa ông.

Ông ấy cười: - Như thế rất cao. Tôi cũng chỉ học đến lớp 11.

Chả hiểu như thế thật hay đùa. Tôi giương mắt. Nhưng Trump xác nhận: - Đúng vậy, hệ phổ thông bên Mỹ chỉ có lớp 11 mà thôi.

Khủng khiếp chưa. Nghĩa là về bằng cấp, tôi còn cao hơn Bill Gates. Phần đông dân số nước ta cũng đều như vậy.

Ông ôn tồn nói: - Tôi được tổng thống nhờ sang đây để trò chuyện một chút với em và các bạn em, xem hai bên có thể giúp gì cho nhau. Tôi thấy một cơ hội như thế tuyệt vô cùng.

Nghé mà mát lạnh cả ruột gan.

Bill Gates nói tiếp: - Không có một nền giáo dục nào thiếu ưu điểm và khuyết điểm. Không có một nền giáo dục nào không muốn học hỏi bạn bè - Ông cười - Đã thế, cá nhân tôi còn học hành rất lung tung.

Tôi ấp úng: - Em chả tin là ngài lung tung, thưa ngài.

Trump đổ lỗi: - Em hãy gọi ông ấy là Bill. Ở Mỹ như thế là thân mật.

Ôi, ở nhà ba mẹ cũng gọi tôi là Cún. Nhưng tôi không thể nói điều đó cho tổng thống và Bill. Tôi không dám thân mật nhanh quá.

Bill vãy cô bán hàng lại: - Xin lỗi, em uống gì?

- Dạ, một ly sữa chua giống nhu ngài. Ngài thấy sữa chua Việt Nam ra sao ạ?

- Ô, ngon tuyệt. Hơn Mỹ rất nhiều.

- À, thế là nước Mỹ thua một bàn.

Tôi rất ghét những đứa cứ mở mồm ra là Mỹ hay, Anh hay, Pháp hay. Vì chắc chắn bên đó có cả đống cái chưa hay, mà sữa chua là một.

Biết một phút của Bill quý hơn cả chục ký vàng, tôi đề nghị: - Em muốn ngài tới trường em, lớp em, học với em một tiết rồi cho ý kiến nó tuyệt ở chỗ nào.

Tôi nói thế và biết những nhà bác học rất thông minh vì có thể nhìn ra cái tốt trước tiên.

Bill gật đầu: - Tôi cũng nghĩ nên như vậy. Uống sữa chua xong ta sẽ đi ngay. À, em mang cái cặp gì to thế?

Tôi kiêu hahn: - Sách vở ạ.

Bất cứ ai có văn hóa đều tự hào khi mang theo sách vở, dù đã đọc chúng hay chưa.

Bill đề nghị: - Cho tôi xem qua được không?

Tôi vội vã lôi trong cặp rất nhiều sách giáo khoa lớp 12 ra.

Bill Gates cầm lên từng cuốn, lần lượt mở ra. Chắc ông không biết tiếng Việt rồi, nhưng khoa học có ngôn ngữ riêng của nó.

Bill thở dài: - Đầu tiên, tất cả các sách đều in không đẹp. Muốn cho trẻ em thích thú, sách giáo khoa phải được trình bày hấp dẫn đâ nào. Mà tôi thấy không hề in màu gì cả.

Trump cầm vài cuốn sách, nhận xét: - Với tư cách một nhà kinh doanh, tôi hiểu in như thế này giá thành mới rẻ, trẻ con mới dễ mua vì còn lăm người nghèo.

Bill lắc đầu: - Tôi biết. Nhưng tại sao mỗi năm lại mua. Nhà trường cứ in đẹp rồi cho thuê sẽ lợi hơn nhiều. Nếu năm nào cũng mua để học một lần thì phí quá.

Tôi thấy cần phải bênh vực: - Thưa ông, bên em đang cải cách giáo dục, rất hay đổi mới sách giáo khoa. Phải in mới luôn luôn cho kịp.

Bill vẫn cương quyết: - Tốt nhất là đừng in nữa. Tất cả giáo khoa đều đưa lên mạng vì chắc chắn sắp tới đứa trẻ nào cũng có điện thoại trong tay. Học sinh sẽ chẳng phải mang cái gì trên lưng cả.

Tôi ngớ ra. Tiễn sắm cá bộ sách thừa sức sắm một máy tính loại xoàng.

Nhưng dù xoàng tới đâu, chỉ bấm vài nút là sách cần hiện ra lập tức.

Bill nghĩ ngợi: - Có đồng ý vậy không, Ly? Với cuộc sống hôm nay, sách giáo khoa phải đổi mới từng giây chứ không phải từng giờ. Chỉ có đưa tất cả chúng lên mạng, sự thay đổi đó mới diễn ta tức khắc, chứ in làm sao kịp?

Tôi reo lên: - À, há.

Và tôi tự nói luôn: - Đó là chưa kể khi lên mạng, mỗi trang giáo khoa đều nhận được comment, ai cũng góp được ý vào.

Hai người đàn ông đều gật đầu đồng ý. Rõ ràng đưa sách giáo khoa lên mạng phải nhanh lên, nhanh nữa nào mới kịp.

Nhưng tôi chợt nảy ra một ý: - Nhưng em nghĩ hơi nguy hiểm. Mỗi khi thầy cô bắt đầu cho làm bài kiểm tra, nhiều đứa chỉ mở cái điện thoại bé xíu ra là cóp được bài. Thưa ông, học sinh Mỹ có cóp bài không?

- Cũng có chứ. Nhưng đâu đáng quan tâm nhiều như vậy.

Trump đứng lên: - Thôi tôi lên phòng. Bill này, anh và cô bé đi đi.

Tôi nài: - Ngài đi luôn được mà.

Tổng thống lắc đầu: - Không, tôi không có lý do chính đáng - Ông cười - Không phải nơi đâu tôi cũng được nhúng mũi vào.

Tôi và Bill Gates lên đường, ra đón taxi. Suốt trong thời gian ba người ngồi trò chuyện ở quầy cà phê, hầu như chẳng có ai nhìn. Theo họ, đó chỉ là một cô bé con, một ông Ấn Độ và một ông Tây nghèo nào đấy đang bàn chuyện vu vơ.

Cá nhân loại đều biết Bill Gates rất rõ. Nhưng chả ai tin sẽ gặp ông ấy ngoài đời. Tôi rút điện thoại ra, nhắn tin cho thầy hiệu trưởng: “Thưa thầy, em xin phép đưa Bill Gates đến, mười lăm phút là cùng. Cám ơn thầy nhiều ạ. Lưu Ly”.

Rồi tôi hỏi: - Thưa ông, ông muốn dự một tiết văn hay tiết toán ạ?

Bill đáp lập tức: - Toán thôi. Muốn hiểu văn của một quốc gia, phải nghiên cứu rất nhiều. Tôi đâu như thế.

Tôi gật đầu. Và lo lắng một chuyện khác.

Rất sợ ở cổng trường sẽ có câu biểu ngữ to đùng: “Nhiệt liệt hoan nghênh ngài Bill Gates đến thăm”. Rồi học sinh tặng hoa, rồi thầy hiệu trưởng lên phát biểu, sau đó đề nghị Bill Gates đọc diễn văn. Thế là trôi mất nửa ngày.

Nhưng may quá, hiệu trưởng trường tôi tuyệt vời. Thầy không như thế.

Thầy chỉ đi ra có một mình, mặc một bộ quần áo đẹp hơn ngày thường chút đính. Thầy bắt tay thân mật chứ không có một chút kiểu cách gì, nhưng vẫn tỏ ra đĩnh đạc.

Nói chung, tôi kiêu hãnh vì thầy.

Tôi dẫn Bill Gates vào thăng lớp mình. Tất cả các học sinh đứng lên chào người khách.

- Thưa các bạn, đây là ngài Bill Gates. Nói tên ông ta tôi nghĩ các bạn biết rồi.

Tất cả đều há hốc mồm. Nhiều đứa mồ hôi vã ra như tắm.

Bill vui vẻ: - Chào các em. Mời các em ngồi xuống. Tôi rất sung sướng vì có vài phút được trở lại thời học sinh, mặc dù tôi là đứa học sinh học không đến nơi đến chốn.

Cả lớp cười ồ. Chá hiếu sao, khi gặp một người hư, ta lại cảm thấy gần gũi dễ hơn nhanh chóng.

Bill tiếp: - Tôi sẽ ngồi nghe một giờ lên lớp, sau đó chúng ta sẽ cùng thảo luận việc ấy ra sao. Đơn giản vô cùng.

Nhưng thật ra không quá đơn giản vì đúng lúc ấy cô giáo dạy toán bước vào. Ở trường tôi, cô nổi tiếng dạy hay, lại giỏi tiếng Anh và đẹp.

Thật ra, cô không dạy lớp này. Nhưng hôm nay thầy hiệu trưởng đã phân công đột xuất. Nhưng suy cho cùng, ai chẳng thế. Ai chẳng khoe một tí khi có khách vào nhà.

Cô giáo và Bill Gates chào hỏi và giới thiệu với nhau rất nhanh, rồi cô tự tin bước chân lên bục giảng.

Bill lui xuống ngồi cuối lớp. Tôi ở cạnh ông để dịch từng câu.

Đấy là một tiết về cách giải phương trình tích phân.

Cô giáo nói rõ ràng, gọn gàng, đâu ra đấy.

Chưa khi nào không khí lớp 12B im lặng như thế. Tất cả học sinh đều hướng một mắt lên bảng, một mắt quay về phía sau để nhìn Bill Gates thái độ ra sao.

Nhưng ông vô cùng im lặng. Tôi chả hiểu ông có giỏi toán không, nhưng chắc chắn không quá tệ. Ông chắc hiểu được bài này.

Tiết học kết thúc. Bill Gates vỗ tay. Cả lớp ào ào vỗ theo. Đây là lần đầu tiên như thế. Xưa nay, học sinh chỉ vỗ tay khi nghe thông báo nghỉ hè.

Cô giáo cũng vô cùng tếu nhị. Cô chào Bill Gates, cô chào học sinh rồi nhanh nhẹn đi ra. Cô không muốn dự phần thảo luận về bài giảng của mình.

Ông chủ của Microsoft và tôi bước lên trước bảng.

- Các em thấy tiết học ra sao?

Cả lớp đồng thanh: - Tuyệt ạ.

Ông gật đầu: - Tôi cũng đồng ý là tuyệt. Nhưng chúng ta thử tìm xem có thể làm nó tuyệt hơn không? Em nào có ý kiến?

Cả đám ngây ra. Chả đứa nào có ý kiến. Tuyệt đến thế còn gì?

Bill cân nhắc: - Vừa rồi cô giáo nói rất hay, nhưng trong 55 bạn ngồi ở đây, hầu như tất cả đều lắng nghe im lặng.

Cả lớp nín thở.

Bill tiếp: - Toán học, hay bất cứ thứ gì trên trái đất, muốn phát triển phải có sự trao đổi nhiều chiều, và do nhiều cá nhân suy nghĩ cùng một lúc. Trong suốt 45 phút vừa qua, tôi chả biết các em suy nghĩ ra sao, bởi các em toàn bất động.

Cả lớp nhìn nhau và cũng nhìn nhau trong im lặng.

Bill cười: - Tại sao chúng ta không thử cách này. Cô giáo vào lớp không giảng bài, mà cô chỉ giải đáp các câu hỏi của học sinh. Mỗi các em buộc phải có một câu hỏi trong từng tiết học, và để tìm ra nó, ai cũng phải đọc trước chương trình.

Việt đứng phắt dậy: - Thưa ông, nghĩa là chúng em không ngồi nghe. Chúng em trao đổi.

Bill gật đầu: - Đúng.

Mai tò hỏi: - Thưa ông, thế nếu như các câu hỏi đều trùng nhau thì sao?

- Dễ thôi em. Sẽ có quy định ai hỏi giống kẻ khác sẽ bị điểm trừ.

Vinh mèo đứng lên. Nó là đứa luôn luôn thích khai quát vấn đề: - Thưa ông, thực chất của việc thay bài giảng bằng sự trao đổi là gì?

- Là tăng cường sự giao tiếp và quan trọng nhất là phản biện tối đa. Cái gì chúng ta phản biện, chúng ta sẽ nhớ như in trong óc. Giáo dục kiểu cũ là một người nói, cả mấy chục người lắng nghe. Giáo dục hôm nay là tất cả đều thảo luận.

Cả lớp 12B đăm chiêu suy nghĩ.

Bill nói tiếp: - Khi chúng ta tới lớp, chúng ta không phải mang đầu tới như một cái hộp rỗng, sẵn sàng mở ra chứa những lời thầy cô. Trong cái hộp đó phải có sẵn những suy nghĩ của riêng mình và luôn luôn được phép lấy ra. Nói ngắn gọn, các em phải tập học bằng cách tranh luận. Quá trình tranh luận chính là một quá trình giáo dục tuyệt vời.

Bill hóm hỉnh: - Lúc đi qua hành lang để tới đây, tôi đã qua cửa nhiều lớp khác và thấy chúng đều im lặng, chỉ vang lên tiếng thầy cô. Tôi nghĩ có lẽ chúng cần vang lên những tiếng ồn ào của học sinh nữa chứ.

Nhiều đứa học sinh bật cười. Chắc chúng nhớ lại các giáo viên hay bắt đầu bài giảng bằng câu: “Các em trật tự”.

Ngọc Anh bỗng đưa ra một câu hỏi thú vị, rất ít khi thấy ở nó: - Thưa ông, như thế có khả năng nhà trường biến thành cái chợ, mất cả sự trang nghiêm.

Không đợi Bill trả lời, tôi đáp: - Chợ đâu có gì xấu. Chợ kiến thức càng không xấu. Còn muốn trang nghiêm, cậu có thể vào chùa mà.

Cả lớp cười ầm.

Long hỏi một câu vô cùng táo bạo: - Thưa ông Bill Gates, có phải ông nói thế vì ông chả học đến nơi đến chốn đúng không?

Bill không hề tự ái: - Đúng quá. Vì tôi tin cũng không có sự học đến nơi đến chốn, nên tôi phải vừa học vừa làm.

Ngọc hỏi: - Thưa ông Bill Gates, ông có thể nói ý kiến đó với thầy hiệu trưởng không?

Bill lắc đầu: - Không, tự các em phải lên tiếng. Các em phải quen với việc này.

Mai tồ hỏi: - Thưa ông, ông nghĩ ra sao về học thuộc lòng?

Bill kinh ngạc: - Ô, có một thứ học như vậy hay sao?

Cả bọn cười: - Có chứ.

Tôi tể nhị, không dịch câu này.

Nhưng tôi thấy ý kiến của Bill rất hay. Nếu như sắp tới một tiết học, mỗi đứa đều xem trước và có sẵn một câu hỏi trong đầu. Hay cả chục câu cũng được.

Có một cuốn sách nổi tiếng bán ở tiệm, mang tựa đề *Mười vạn câu hỏi*. Nên năm mươi lăm đứa lớp 12B đều mỗi ngày ghi được mười câu, thì mười vạn đâu có nghĩa lý gì.

Thế mà xưa nay tôi cứ định ninh mình khó đọc xong sách đó.

Thấy Bill Gates dễ thương, nhiều đứa bắt đầu hỏi lung tung, có lẽ chúng muốn thử nghiệm ngay lời khuyên của ông.

Mở đầu là Xuân Bình, nó thắc mắc: - Thưa ông Bill Gates, chính xác thì ông có bao nhiêu tiền?

Bill gãi tai: - Thú thực tôi không biết chính xác. Tôi không có thời gian để đếm.

Bình chưa tha: - Ông đã từng mua thứ gì đắt nhất trên đời?

Bill nghiêm túc: - Một bản thảo của Leonardo da Vinci. Hơn 30 triệu đô-la thì phải.

Phong béo thắc mắc: - Thưa ông, có phải ông thông minh nhất nước Mỹ?

Bill nhăn mặt: - Không hề. Sự thông minh không dùng cùng một thước đo.

Hồng sư tử: - Thưa ông Bill Gates, nếu học ở Việt Nam, ông sẽ chọn trường nào? Căn cứ vào đâu?

- Ô, tôi phải nghiên cứu đã. Nhưng chắc chắn không căn cứ vào học phí rồi.

Trương Thị Thu Cầm đưa ra một câu vô cùng quan trọng:

- Thưa ông, ông hãy khuyên em. Em cần học thứ mình đam mê hay học thứ xã hội cần.

Cả lớp vỗ tay. Đây là lần đầu tiên trong đời, nhiều đứa vỗ tay trước một câu hỏi.

Nhưng Bill rất thảng thắn: - Tôi không trả lời được câu trên. Có rất nhiều câu trên đời mà mỗi cá nhân chỉ có chính họ phải giải đáp.

Nhưng Vinh mèo đã đưa ra một câu khùng khiếp: - Thưa ông, xin ông cho biết, tại sao trên thế gian này chỉ có một Bill Gates mà thôi?

Tôi chợt thấy Bill có vẻ rất sung sướng. Ông hỏi lại ngay:
- Em tên là gì?

- Dạ, Vũ Quang Vinh, thưa ông.

Bill hóm hỉnh: - Vậy em nghĩ thế gian này có hai Quang Vinh à?

Nó tự tin: - Không. Tất nhiên có thể trùng tên. Nhưng kiểu Vinh như em chỉ có một.

Bill gật đầu: - Đúng. Dù có hàng tỷ người trên trái đất thì mỗi chúng ta sinh ra đều chỉ có một. Trước đây và mãi mãi về sau này, chả có ai giống ta nữa được. Nhưng phần lớn

các em không biết điều đó. Các em cứ đinh ninh mình giống đám đông. Các em không học và làm việc theo sự độc đáo của mình. Tai hại hơn, các em đều run khi phải tỏ ra khác biệt. Các em hãy nhớ, có một thứ kẻ thù của văn hóa, đó là sự giống nhau. Tôi nghĩ đáng ra mỗi khi thấy mình giống ai, các em phải run lên vì sợ.

Con bé Hằng khoái chí quá, vì cả trường đều nói, nó có một vẻ đẹp lạ lùng. Nhưng nó vẫn đứng lên hỏi: - Thưa ông, nói như ông, chả lẽ một đám đông có thể sai?

Bill thở dài: - Chứ sao. Khi một triệu người nói một câu ngu xuẩn thì nó vẫn là ngu xuẩn.

Cá bơn học sinh nghe câu đó đều toát hết mồ hôi, nổi hết da gà. Xưa nay cứ tin rằng chỉ có mình kém thông minh, chứ tập thể bao giờ cũng giỏi.

Bill có vẻ quyền luyến: - Thôi chào các em, chắc tới các giờ học khác rồi. Chúng ta chia tay ở đây. Tôi hy vọng sẽ có ngày gặp lại.

Cả lớp ùa lên, không phải để tặng hoa, vì chẳng đứa nào nghĩ tới chuyện mang hoa, mà để chụp hình đưa lên Facebook. Chắc chắn những tấm hình đó sẽ lan nhanh như điện.

Bill cùng tôi đi tới phòng thầy hiệu trưởng. Ông đang ngồi đầy với toàn thể giáo viên, thầy bắt tay Bill, và hỏi một câu chắc chắn ai cũng hỏi:

- Ngài thấy học sinh lớp 12 của tôi thế nào?

Bill Gates đáp: - Ô, có vài em rất thông minh.

Mãi về sau, khi nghĩ lại câu trả lời kia, tôi mới thấy Bill thắc mắc. Thầy hỏi về đám đông, còn Bill Gates trả lời về vài đứa mà thôi.

Tổng thống ra đón tôi và Bill ở tận cửa khách sạn. Ông nháy mắt: - Thành công chứ, Bill?

Ông chủ hãng Microsoft gật đầu: - Thành công. Tôi học được rất nhiều điều.

Tôi băn khoăn. Vừa qua ông ấy dạy hay học nhỉ? Ô, có lẽ cả hai.

Trump hỏi tiếp: - Böyle giờ chúng ta làm gì?

Bill đáp ngay: - Tất nhiên là đi chơi.

Trump reo lên: - À, điều đó tôi cũng khoái.

Tôi không những khoái, mà rất ngạc nhiên. Hóa ra tổng thống Mỹ cũng ham chơi chứ không phải chỉ có ham làm. Chắc các bạn đều đồng ý, trong cuộc sống, chơi quan trọng vô cùng, thậm chí nhiều vĩ nhân còn quả quyết chơi không ra hồn thì làm cũng như thế.

Bill hỏi tôi: - Em có rảnh không?

Dù có bận đến mấy, lúc này tôi cũng phải rảnh. Tôi sẵn sàng trốn học, sẵn sàng chịu kỷ luật để đi chơi với Bill Gates và Donald Trump.

Tổng thống hỏi luôn: - Theo em, Việt Nam chơi ở đâu là tốt?

Tôi suy nghĩ: - Có thể đi Hội An, đi Tràng An, Ninh Bình, hoặc đi Đà Lạt. Nhưng em nghĩ, đi Đà Lạt là vừa.

Hai người đàn ông reo lên: - Vậy ta đi.

Tiếp xúc với họ, tôi thấy có một điều nổi bật: Đó là quyết định rất nhanh và làm ngay tức khắc.

Tổng thống muốn đi bằng xe tự lái. Như vậy mới vui và có thể dừng tham quan bất cứ chỗ nào.

Ông vào quầy tiếp tân, làm thủ tục thuê xe hơi bốn chỗ. Đã thế, ông còn giành luôn việc lái xe.

Ba người ngồi vào đây, theo sự chỉ đường của tôi.

Trời hôm nay rất đẹp. Bất ngờ tôi mới phát hiện ra, hễ cứ ngồi với bạn tốt là trời đẹp.

Ra khỏi ngoại thành, xe chạy nhanh vun vút.

Tôi ngồi cạnh Bill ở ghế sau. Ông luôn luôn không rời mắt khỏi cửa sổ, nhìn ra hai bên đường. Ông khen: - Cảnh vật nên thơ quá. Nhưng nhà cửa đôi lúc quá liền nhau.

Trump càu nhau: - Văn còn hơn nhiều nơi bên Mỹ, có khi đi cả ngày chả thấy bóng cǎn nhà.

Tôi bèn chất vấn: - Điều dở nhất khi sống bên Mỹ là gì, thưa tổng thống?

Trump đáp ngay: - Là mình có thể cô đơn trong một đám đông.

Bill Gates thì thầm vào tai tôi: - Làm chính trị mới sơ cõ đơn. Làm khoa học thì mong như thế.

Trump ngoái lại: - Anh thì thầm nói xấu tôi cái gì với cô bé thế?

Bill chối: - Đâu có. Tôi khen ngài vẫn đẹp trai.

Trump bêu môi: - Thôi đi. Biết thừa trong lịch sử các tổng thống Hoa Kỳ, tôi béo nhất. Bé Ly này, ở bên Mỹ, dân chúng sợ béo chả kém sợ khủng bố tí nào.

Tôi đưa ra một câu hỏi mà chính mình không nghĩ tới: - Thưa tổng thống, tại sao rất nhiều khủng bố cứ nhầm nước Mỹ mà chơi? Sao chúng ít chia ra chỗ khác.

Bill và Trump nhìn nhau.

Trump hỏi: - Anh trả lời được không?

- Được thôi. Bé Ly thân mến, giả sử khi em đi câu, em gặp một đàn cá, em sẽ muốn bắt con nào?

- Dạ, dĩ nhiên con to nhất.

- Thấy chưa.

Tôi túm tím cười: - Thấy rồi à. Nước Mỹ là con cá mập nhe răng.

Trump kêu: - A, con bé này nó không hề ngốc.

Dù sao, tôi cũng công nhận hai người đàn ông này bản lĩnh. Họ không có vẻ gì tự ái khi nghe nhận xét đất nước của họ nhe răng.

Xe vẫn lao vun vút. Cao nguyên bắt đầu hiện ra. Đồi núi chập chùng. Bill Gates vẫn ngó qua cửa sổ, thở dài: - Ôi xanh quá. Trong khi bên Mỹ nhiều khi chỉ thấy vàng vàng.

Tôi phán: - Ở Las Vegas, toàn cát vàng mà người ta biến thành sòng bạc đó thôi.

Bill Gates bùi môi: - Sòng bạc! Đó chẳng qua cũng là một thứ sa mạc của tâm hồn. Tôi chả bao giờ vô chỗ đó. Thua tổng thống, thú nhận đi, ngài đã từng chơi đánh bạc chưa?

Trump hơi ấp úng: - Hồi trẻ tất nhiên có chứ.

Tôi hỏi: - Thế ngài thắng hay thua?

- May quá, thua. Cho nên dừng rất sớm.

Ô tô vượt qua một chiếc xe bò. Mấy đứa trẻ trên đó hò reo và vẫy tay.

Trump thở dài: - Trẻ em ở đâu cũng đáng yêu. Và càng nghèo càng đáng yêu mới lạ.

Bill gật đầu: - Cho nên tôi cương quyết không để lại tiền cho con.

Tôi sực nhớ: - À, em có một thắc mắc từ lâu, muốn được giải đáp thưa ông Bill Gates, tại sao Việt Nam luôn luôn có nhiều học sinh đoạt giải thi quốc tế, nhưng nền khoa học không cao?

Ông đáp liền: - Đơn giản lắm. Học đâu có phải để thi.

Rồi ông tiếp: - Theo tôi biết, trẻ em châu Á luôn giỏi toán nhưng trẻ em chỗ khác lại luôn giỏi việc mang toán áp dụng

vào đời. Hoa Kỳ luôn luôn đứng đầu thế giới về số người được giải Nobel, mà Nobel lại không bao giờ là cuộc thi. Đấy là những công trình.

- Sao ngài chưa được giải Nobel?

Trump trả lời thay Bill: - Vì thời Nobel chưa có môn tin học.

Mặt trời đang lặn xuống. Những cánh rừng thông nổi lên một màu đỏ rực tuyệt vời. Con đường vẫn không một bóng người. Hôm nay không phải cuối tuần, rất hiếm có dân du lịch.

Tôi đề nghị: - Ta tìm một chỗ nào đó, nghỉ ngoi uống chút nước nào.

Tổng thống vội vã băng lòng, đánh xe dừng bên quán lá. Ở đó cực kỳ đơn sơ, chỉ có mấy chai nước ngọt, mấy cái bánh kẹo, mì tôm và những quả dừa.

Trump cười: - Này bé Ly, với tư cách một người Mỹ, tôi khuyên em chân thành là giữa lon Coca và một trái dừa, nên chọn trái dừa vì chắc chắn nó tốt hơn.

Bill nháy mắt: - Nơi nào có Coca, nơi ấy bắt đầu có chuyện.

Sau khi uống, ba chúng tôi lại lên đường, trời đã tối, có vẻ đổi núi mỗi lúc một cao.

Tôi đang mơ màng, lim dim mắt, nghĩ có lẽ chưa ai trên đời này ở tuổi mình đi chiếc xe mà tổng thống Mỹ làm tài xế.

Rầm!

Một tiếng động vang lên như sét đánh, chiếc xe hơi lộn nhào, văng xuống vực sâu, quay lồng lốc như một món đồ chơi, lăn liên tiếp.

Tôi thét lên một tiếng, rồi thấy tất cả im lặng như tờ. Mọi thứ chợt tối đen.

Chả biết bao nhiêu lâu sau, không biết mấy giây, mấy phút hay mấy giờ, tôi mới từ từ mở mắt, và ngạc nhiên thấy đâu mình lộn ngược xuống chân.

Tôi bò ra cửa sổ, và nhìn thấy hai người đàn ông cũng đang bò ra.

Tổng thống hình như có vấn đề ở chân, nên ông nhăn mặt và xoa nó không ngừng. Bill Gates khá hơn, chỉ rách toạc một bên áo sơ mi với một cánh tay buông thõng.

Trump nhăn nhó: - Xin lỗi, tôi bị lạc tay lái. Một phần tôi chả quen đường.

Bill càu nhau: - Đó là hậu quả của việc thuê quá nhiều tài xế riêng.

Nhưng tôi rất cảm động khi cả hai đều xúm vào hỏi thăm và săn sóc cho mình. Ngoài một chiếc giày bị tuột ra và mái tóc xổ tung, tôi chả làm sao cả.

Hai người đàn ông xem xét, chiếc xe hơi cũng không hư hỏng bao nhiêu, nhưng nằm sâu dưới vực, đáng lẽ nó đã nằm xuống tận đáy, nếu không vuông một cái cây.

Tôi nghĩ thầm: “Chả hiểu nước Mỹ sẽ ra sao, nếu như cây này không ở đó”.

Trump có vẻ rất ân hận: - Thứ nhất tôi quá lâu không tự lái, thứ hai trời tối quá, thứ ba tôi chả rành đường, thứ tư do quen kiểu Mỹ, tôi đã phóng đi với tốc độ quá cao.

Bill càu nhau: - Nếu ngài khai trước những phẩm chất đó, dân Mỹ không bao cho ngài.

Cá ba tập tinh bò lên mặt đường. Mọi thứ vắng lặng, tối đen.

Tổng thống kêu: - Sao chẳng thấy xe cộ gì thế nhỉ?

Tôi cũng ngạc nhiên vì điều đó. Hay là mình đã chỉ sai đường? Bản thân tôi mới đi Đà Lạt lần thứ ba, hai lần trước đều đi máy bay.

Trump ngồi bệt xuống cỏ, ôm chân nhăn nhó. Ông vẫn khôi hài: - Dù sao, Chúa cũng phù hộ cho tôi.

Bill hơi gắt: - Không phải Chúa. Cây.

Tôi hỏi một câu mà vào hoàn cảnh đó tin chắc là ai cũng hỏi: - Bây giờ chúng ta phải làm thế nào?

Tổng thống khoát tay: - Phải ngồi đây, chờ người cứu!

Tôi đã xem rất nhiều phim của Mỹ, trong đó tổng thống bị lâm nguy nhưng luôn có một anh hùng giải cứu vào phút cuối cùng. Nhưng phút này, anh hùng sẽ lấy đâu ra!

Trông vào Bill Gates chẳng?

Tôi lại nhìn kỹ ông lần nữa. Bill không hề cơ bắp, không hề sáu múi, thậm chí hình như một múi cũng không. Ông rõ ràng dành quá nhiều thời gian để ngồi trước màn hình.

Còn tôi thì sao? Một cô gái xinh xinh be bé, chưa khi nào đập một con ruồi. Trông gì vào thân này được chứ.

Đành chỉ còn cách ngồi chờ. Điện thoại di động của tôi vẫn mất chả biết chỗ nào, tổng thống không mang theo.

Ông hỏi: - Bill, điện thoại anh đâu?

Ông chủ hàng vi tính lùng danh toàn cầu đáp: - Tôi chưa bao giờ có. Tôi bán sạch hết rồi.

Binh thường câu ấy chắc khôi hài, nhưng lúc này mới chán làm sao.

Tôi kể lể một cách vô duyên: - Lần gần đây nhất khi Tổng thống Obama sang, em thấy có cả trăm cái xe đi trước dọn đường.

Trump cười: - Trong lịch sử Mỹ, chuyện cả trăm xe gấp nạn một lúc cũng là thường.

Rồi ông dõng dạc: - Tóm lại, tai nạn này không có gì đặc biệt. Nó là thứ xảy ra hàng ngày. Nó không phải là một vụ 11 tháng 9.

Rõ ràng Trump là một người có bản lĩnh. Ông không bối rối khi có tai nạn bất ngờ. Nước Mỹ có thể tin cậy được.

Nhưng xung quanh vẫn tối đen. Tiếng giun dế kêu inh ỏi.

Bill có vẻ khoái: - Mấy chục năm qua tôi mới được nghe loại nhạc này. Đám côn trùng ở đây có tâm hồn và năng khiếu lắm.

Nhưng tôi chả có đầu óc đâu để vào chuyện pha trò. Trời mỗi lúc một tối, mỗi lúc một lạnh và mọi người mỗi lúc một đói, vì từ trưa tới giờ mỗi người chỉ uống một ngụm nước dừa.

Tổng thống Mỹ ra chỉ thị: - Chúng ta không thể ngồi đợi. Đó không phải là cách của Donald Trump, của Bill Gates và của cô bé dũng cảm gan dạ Lưu Ly.

Nghe mà sướng tê. Được tổng thống tuyên dương dũng cảm.

Trump tiếp: - Chúng ta phải chủ động lên đường, tìm tới ai cứu giúp.

Bill Gates vung tay thét: - Nào, đi.

Ba chúng tôi cầm tay nhau, lảo đảo bước.

Hết thì rất to, nhưng hóa ra đi rất chậm vì hai vị quan lớn đều đi giày. Giày của tổng thống và giày của chủ tịch tập đoàn chắc chắn không tồi, nhưng rõ ràng không phải dùng cho đi bộ quá lâu.

Đã thế, Trump còn bước tập tành. Cú xe lật đâu phải không gây tác hại gì. Tốc độ nhu rùa bò.

Bất ngờ một chiếc xe máy hiện ra, ngồi trên yên là một cô gái trẻ.

Tôi sung sướng hét lên, dang tay xông tới: - Bạnơi.

Hai người đàn ông cũng giơ tay. Nhưng cô thiếu nữ la lên một tiếng thật to rồi rú ga bỏ chạy, mất hút nhanh như chớp về xa.

Trump ôm bụng cười: - Nhìn ba đứa ta chả lương thiện tí nào, dân đi đường chuồn nhanh cúng phải.

Cá ba vẫn cố gắng di chuyển, nhưng rõ ràng không ổn, mà tổng thống bắt đầu thở dốc khá nhiều. Tôi ái ngại dùi ông:
- Ngài có sao không?

Trump thở dài: - Còn đi được. Nhưng ta không trẻ như tổng thống Pháp hoặc thủ tướng Canada.

Rồi ông đi ngày càng chậm lại.

Bill bỗng đưa ra ý kiến, rất khách quan: - Phải thay đổi thôi, thưa ngài tổng thống. Ngài ngồi xuống đây đợi, để tôi và cô bé đi tìm cứu hộ.

Tôi giật mình: - Không thể để ông ấy nơi hẻo lánh này cô đơn được.

Bill Gates bực dọc: - Nhưng tôi không biết tiếng Việt. Tôi có gặp ai cũng chả giúp được gì.

- Vậy hai ngài ở đây, em đi một mình.

Cả hai người đàn ông đều không chịu: - Nghĩ sao vậy? Nghĩ sao khi chúng tôi để cho một thiếu nữ xông pha ở mỗi góc rừng.

Ba chúng tôi cái nhau kịch liệt. Cái đói, cái khát và cái lạnh tranh thủ ngay lúc đó ủa về.

Trump bỗng cương quyết: - Dù sao, thưa các bạn, tôi vẫn là đương kim tổng thống. Tôi vẫn có quyền hành.

- Nhưng không phải ở Việt Nam - Tôi nói.

Trump gật đầu: - Vậy nên ta biểu quyết. Ai muốn tôi ngồi chờ ở đây, giờ tay.

Tôi không giờ nhưng Bill Gates và Trump giờ. Thế là đa số. Tôi thua.

Chúng tôi tìm một chỗ tương đối bằng phẳng và cao ráo, đỡ cho Trump ngồi xuống. Tôi nói một câu giống hệt như phim: - Ngài cứ yên tâm. Em chắc chắn sẽ quay lại.

Bill Gates phát biểu: - Dân suốt đời nghe các tổng thống hứa. Hôm nay sẽ ngược lại. Hai chúng tôi nhất định quay về.

Trump, bản chất là một phù thủy truyền thông, bỗng hỏi:
- Chúng ta có cần ôm hôn không nhỉ?

Bill nói: - Chả cần. Bây giờ đâu có máy quay phim.

Nhưng tôi lại thấy cần. Bỏ một con người trong rừng giữa đêm khuya, dù con người đó mạnh mẽ tới đâu, cũng nên có chút gì cảm xúc. Nên tôi ôm tổng thống, và vỗ vai ông: - Đừng lo. Em hứa mọi thứ sẽ tốt đẹp mà.

Rồi Bill và tôi dắt tay nhau đi, thỉnh thoảng còn ngoái lại nhìn.

Trump đứng nhìn theo, dáng ông nổi bật, cao lớn, nhưng vẫn có một chút cô đơn. Làm tổng thống là một công việc cô đơn, nhưng chắc chắn bao giờ ông dám nghĩ mình lại cô đơn ở giữa rừng, trong một miền đất xa xôi.

Bill Gates nắm chặt tay tôi.

Ông có vẻ tư lự: - Lưu Ly này, tôi đã phát hiện ra có những hoàn cảnh không phải máy tính, không phải phần mềm sẽ giúp được ta, mà chỉ đôi chân khỏe mạnh.

Tôi gật đầu: - Và em chọt nghĩ thay vì điện thoại, lúc nào ta cũng nên mang theo một cái bánh mì.

Cảnh vật vẫn tối đen. Chỉ có những ngọn đèn rất xa nhấp nháy. Tôi ân hận: - Xin lỗi ông, chính ý nghĩ của em đã khiến ông bay thẳng sang đây, rồi rơi vào hoàn cảnh kỳ quặc này.

Bill vỗ vai tôi: - Em đừng lo. Cả cuộc đời tôi là kỳ quặc cơ mà.

Hai người cứ nắm tay nhau bước đi.

Chắc bạn đã biết thế nào là một con đường cao nguyên rồi chứ. Nó ngoằn ngoèo, hoang vắng, hun hút, lạnh buốt và hai bên có những vực sâu.

Tôi đã từng đọc báo, biết cẩn biệt thự của Bill Gates hiện đại tối tân nhất thế gian, có hàng trăm thiết bị điện tử theo dõi được cả một con ma, và chỉ bấm nút một cái là sàn nhà biến ngay thành đáy biển, dày đặc những màn hình to bằng cả sân bóng đá hoặc bóng chuyền.

Thế nhưng lúc này ông ta bước ở bên cạnh tôi, đâu thấy làm sao, áo vã mồ hôi, bụng xẹp lép và đầu gối nát nhau.

Bạn chắc đã quen nghĩ các nguyên thủ quốc gia, các vĩ nhân đều rất xa vời, thậm chí nhiều khi còn giống tiên giống Phật, chỉ có thể nhìn thoáng qua ở tít đằng xa. Nhưng các bạn cũng tin đi, có thể bất cứ lúc nào, điều ấy không đúng nữa.

Tôi nói với Bill: - Để đường xa bót lạnh, ông có thể cho em nghe một câu chuyện nào ông thích nhất không?

Chủ tịch Microsoft không để chậm một giây:

- Tất nhiên rồi. Có cả tá câu chuyện trên đời, nhưng câu chuyện này khiến tôi khoái nhất: ở đất nước kia có một ông chủ. Ông chủ ấy sở hữu một nhà máy. Trong nhà máy có một cái máy cực kỳ quan trọng. Bất ngờ một hôm nó hỏng. Ông chủ mời rất nhiều chuyên gia đến sửa mà cái máy vẫn nằm im, không nhúc nhích. Mãi cuối cùng ông mới tìm được một giáo sư. Giáo sư tới, chả làm bất cứ chuyện gì. Ông ta bắc một cái ghế dài, ngồi cạnh cái máy, cứ thế im lặng ba hôm. Hôm cuối cùng, ông đứng lên, bấm vào một cái nút. Máy lập tức chạy ào ào.

Ông chủ vui mừng lắm, kêu tính tiền công. Ông giáo sư đưa ra con số tiền: mươi ngàn đô-la.

“Sao đắt thế. Tôi có thấy anh làm gì đâu. Chỉ bấm một cái nút thôi mà. Xin hãy đưa chi tiết cụ thể tôi coi”.

Giáo sư bèn đưa ra hóa đơn.

Nó viết:

Công sửa chữa: 1 đô-la.

Công suy nghĩ tìm ra chỗ hỏng: 9.999 đô-la.

- Đó là câu chuyện tôi thích nhất đấy - Bill kết luận. - Thế còn chuyện thích nhất của em? Lưu Ly.

Tôi nói luôn: - Chắc là chính chuyện này. Đi cạnh Bill Gates, hỏi và chất vấn ông ta. Thua ông, ai cũng bảo ông vĩ đại, vậy ông nghĩ bản thân mình ra sao?

Ông thành thực: - À, tôi vĩ đại xen lẫn tầm thường.

Hai người vẫn đi. Bill bước mỗi lúc một chậm hơn. Có vẻ ông đã thấm mệt.

- Ly Cún, ở Mỹ khi có chuyện khẩn cấp người ta gọi cảnh sát. Ở Việt Nam họ gọi cho ai?

- Gọi bạn bè.

- Thế nhỡ bạn bè không có thì sao?

- Không thể như vậy được.

Bill Gates có vẻ thích thú cách trả lời. Ông nhìn tôi chăm chú. Lợi dụng cơ hội đó, tôi hỏi một câu mà cô gái nào cũng hỏi ngàn lần: - Thưa ông, ông thấy em có phải là một cô gái xinh không?

Ông ta bối rối: - Riêng điều ấy, tôi hoàn toàn không để ý. Thông minh có nghĩa là xinh đẹp, vậy thôi.

A, Ly Cún chắc chắn thông minh, nghĩa là cũng kiêm luôn xinh đẹp.

Xưa nay các cô gái chỉ có thói quen để ý những lời các ca sĩ và các tài tử nói. Nếu để ý cả những câu các nhà bác học nói, có khi còn hứng thú hơn nhiều.

Quẹo qua một hẻm núi nữa, tôi trông thấy một căn nhà xinh xắn, nép dưới sườn đồi, nhìn rất nên thơ. Cứu tinh đây rồi.

Tôi chạy tới nói với chủ nhà, một bác nông dân khỏe mạnh, không chậm trễ một phút, bác lôi ra chiếc xe máy trồc sơn loang lổ, nom chả khác gì một chú ngựa già tro xương, bảo hai người ngồi lên.

Bill Gates kinh hãi nhìn cái yên xe, nhìn vành xe gì sét, nhìn tay lái cong queo rồi nhìn cả bắc tài.

Chắc chắn, dù là người có trí tưởng tượng cao nhất thế gian, ông cũng không nghĩ mình sẽ đu lên đây, đã thế còn kẹp giữa hai người.

Nhưng tôi cười bảo: - Thưa ngài Bill Gates, ngài cứ yên tâm, những chiếc xe như thế đã chạy bao nhiêu năm rồi, chưa khi nào bị gãy làm đôi, và đã từng chở tới năm sáu khách cơ đấy.

Tôi nói câu đó không hề giả dối. Ai đã từng lên cao nguyên đều thấy một đống người từ đâu bỗng nhô lên vùn vụt trên đường, hóa ra dưới đó có một chiếc xe gắn máy.

Bill đành leo lên. Ông có vẻ sung sướng vì đã chẳng béo phì.

Ba người phóng ngược lại. Điều phạm pháp to lớn là thiếu hai cái mũ bảo hiểm. Cái đầu của một chủ tịch Microsoft đã không được bảo vệ vẹn toàn.

Xe lao như bay khiến hành khách hết hồn. Rõ ràng ông chủ có vẻ rất thuộc đường và lái xe rất giỏi, lại rất ân cần. Không thể chê ông bất cứ điều gì, trừ việc không hề nói một chữ tiếng Anh.

Nhưng khi tôi đến chỗ cũ, tổng thống chẳng thấy đâu. Mọi thứ vẫn tanh vẫn ngắt.

Tôi hoảng sợ. Bill Gates cũng thế. Tôi thắt thanh: - Ngài Trump có thể đi đâu được chứ, ông ấy đã cam đoan đứng đợi mà.

Bill khổ sở: - Các tổng thống thường không giữ cam kết sau khi đắc cử. Nhưng đây không phải trường hợp đó kia mà.

Chúng tôi tòả đi khắp nơi. Sục sạo ở các bụi cây quanh đây. Tôi còn mải miết gọi to.

Chẳng hề có tiếng trả lời. Bill càng ngày càng thêm lo lắng, tôi đành gắng sức động viên ông: - Ngài cứ yên tâm, đây là Đà Lạt, một vùng đất cực kỳ êm đềm, chứ không phải miền Tây hoang dã.

Nói như vậy nhưng tôi vẫn sợ. Làm sao có thể lường hết mọi việc trên đời.

Chính phủ Mỹ chắc cũng có lý do để mỗi khi tổng thống ra ngoài, có cả hàng trăm nhân viên bảo vệ. Họ luôn biết có nhiều thứ hiểm nguy chả đoán trước.

Bill thắc mắc một câu vô cùng thực tế: - Ở đây có cọp hay gấu không?

Tôi dịch câu ấy sang cho bác nông dân. Bác ta lắc đầu lia lịa: - Chưa bao giờ thấy. Nhưng có cáo và chồn.

Những thứ ấy Donald Trump thừa sức đối phó.

Bác nông dân hỏi tôi: - Cháu kiếm ai thế? Một ông Tây à?

Đối với rất nhiều người Việt Nam, hẽ cứ ngoại quốc là Tây tất.

Tôi gật: - Một ông Tây, nhưng nom như Ấn Độ.

Bác nông dân có vẻ không hiểu. Hình như chưa nhìn thấy Ấn Độ bao giờ.

Gần một tiếng đồng hồ trôi qua, ba chúng tôi sục sạo nát

cả con đường. Ngài tổng thống vốn rất cao to, vậy mà không để lại một dấu vết nào.

Bill Gates đành đưa ra phán đoán: - Chắc ông ấy đã được ai cứu trước chúng ta. Phải trở về thành phố thôi, cô bé à.

Tôi giật chân: - Không được. Như thế là bỏ bạn bè.

Bill Gates nghiêm trọng: - Ly, tôi là người Mỹ, nên tôi chắc chắn hiểu một tổng thống Mỹ hơn em. Họ luôn có khả năng thay đổi nhanh chóng để thích ứng tình hình.

- Nhưng thưa ngài, đây không phải tình hình. Đây là một lời hứa.

- À, lời hứa cũng là hiệp ước, mà tổng thống Mỹ vẫn có khả năng bác bỏ hiệp ước đã ký kết rồi, ví dụ như TPP chẳng hạn.

Tôi chả hiểu TPP là gì, nhưng nghe như thế thì hoảng quá.

Bác nông dân cũng khuyên: - Cháu à, nếu không tìm thấy cháu cũng phải về thôi. Cứ lang thang ngoài rừng núi thế này suốt đêm không tốt.

Phạm Ngọc Lưu Ly chưa lớn hẳn, nhưng tôi biết chắc, bỏ bạn bè trong con hoạn nạn là không tốt. Nên cứ thút thít khóc mãi.

Hai người đàn ông phải lôi tôi lên xe. Chạy tới một nơi có lăm ánh đèn, bác nông dân dùng điện thoại kêu một chiếc taxi tới đón.

Ngồi trên xe cùng Bill Gates quay trở lại Sài Gòn, tôi cứ nức nở, không nói được một câu.

Tôi linh cảm có điều gì ghê gớm, kinh khủng đã xảy ra. Và ghê nhất là nó xảy ra sẽ đổi thay toàn thế giới.

Rất nhiều sách báo viết tổng thống Mỹ là người có ảnh hưởng nhất toàn cầu. Mọi lời nói, mọi cử chỉ của ông luôn có cả tỷ người theo dõi suốt ngày đêm.

Vậy mà tôi dám rủ ông ấy đi chơi Đà Lạt, cùng với một người nữa cũng nổi danh chả kém, bởi có gọi Bill Gates là tổng thống của toàn ngành khoa học có lẽ cũng không sai. Để rồi xảy ra tai nạn, để rồi bỏ ông lại đó và gây ra sự mất tích này.

Phạm Ngọc Lưu Ly tuy là một đứa bé ngoan, nhưng đã từng phạm lỗi với cha mẹ, với thầy cô và với bạn bè. Nhưng đêm nay, lại phạm lỗi với Hợp chúng quốc Hoa Kỳ cũng như các nước đồng minh. Cứ nghĩ như thế là tôi không muốn sống nữa.

Bill Gates an ủi: - Em đừng suy nghĩ quá. Hoa Kỳ đã từng vượt qua nhiều khủng hoảng còn dữ dội hơn nhiều. Vả lại, về cơ bản, chúng tôi sống theo hiến pháp chứ đâu phải theo chỉ bảo của một cá nhân.

Nhưng nói gì thì nói, tôi vẫn thấy lòng mình tan nát và dâng lên một nỗi sợ mơ hồ.

Chiếc taxi quay lại về Sài Gòn khi trời sắp sáng.

Bill Gates dùng thẻ tín dụng bồi thường chiếc xe cho khách sạn. Đối với ông, nó dễ còn hơn nhai một que kem.

Rồi ông đến bắt tay tôi: - Cô bé thân mến ạ, tôi phải quay về Mỹ thôi. Rất ít khi tôi đi lâu như thế.

Tôi thảng thốt: - Còn tổng thống thì sao?

Chủ tịch Microsoft nói: - Tổng thống Trump lo cho đất nước được thì cũng lo cho mình được, cứ yên tâm. Tạm biệt em. Chắc chắn chúng ta sẽ gặp lại.

Tôi thảng thán: - Thưa ngài Bill Gates, em có cảm giác trong chuyện này ngài hơi vô tình.

Ông ta bèn ngồi xuống, dịu dàng nói: - Lưu Ly, em không ở nước Mỹ rồi. Nước Mỹ đã được xây dựng cả trăm năm nay theo đường lối không phụ thuộc quá vào một cá nhân. Và đây là điều tôi tin chắc đúng.

Rồi Bill Gates đứng lên, cư xử rất điệu đà, ông nắm chặt tay tôi và hôn vào trán. Lúc ấy ở tiền sảnh khách sạn có rất đông người và nhiều vị vô cùng sững sốt. Họ đã nghe Bill phát biểu nhiều lần, nhưng chưa khi nào thấy ông ấy hôn ai.

Đi mấy bước, bỗng ông quay lại, chìa ra một mảnh giấy:
- Đây là số điện thoại riêng của tôi. Trên thế giới này chỉ vài người biết. Nếu cần em có thể gọi bất cứ lúc nào.

Nhưng lúc ấy tôi cầm mẩu giấy mà không để ý, cung chả hề lấy làm vinh dự. Tôi khóc như mưa. Niềm hy vọng cuối cùng là về tới khách sạn gặp Donald Trump cũng đã tan tành.

Tôi biết ở bên Mỹ có rất nhiều người chả ưa ông, và họ cũng có lý do chính đáng. Nhưng với tôi, ông đã thảng thán, đã giảng giải và đã coi như bạn bè.

Tôi lê bước tiễn Bill ra cửa. Ông lên xe đi, nhưng cứ ngoài lại nhìn.

Nếu đế chế của Donald Trump trải khắp 51 bang nước Mỹ thì đế chế của Bill Gates phủ khắp toàn cầu. Nhưng ông cứ nhìn rất lâu một cô gái Sài Gòn, chắc ông cũng phải có điều gì kỳ lạ.

Tôi cứ ngồi bất động ở sảnh khách sạn, hy vọng tổng thống quay về. Nhưng ông không hề xuất hiện. Bên ngoài, trời đã sáng, nắng chang chang rải xuống mặt đường.

Tôi thẫn thờ đi về nhà, leo lên giường là nằm mê man. Ngủ thiếp đi, chìm vào cơn ác mộng.

Tôi mơ thấy mình bị cảnh sát Mỹ bắt vì tội thiếu trách nhiệm gây hậu quả nghiêm trọng, đưa tổng thống đi chơi mà không biết sự nguy hiểm của rừng.

Đáng đời quá.

Tôi vã mồ hôi, giật mình tinh giắc vì phòng bên ba tôi đang mở tivi, đài CNN. Hình như có tiếng ai quen thuộc.

Tôi lao đáo chạy sang, và sững lại. Trên tivi được truyền hình trực tiếp, Tổng thống Donald Trump đang phát biểu. Ông dōng dạc:

“Cuộc chiến tranh chống chủ nghĩa khủng bố phải được lật sang một trang mới. Chúng ta sẽ quá đơn giản khi chỉ thấy những mối đe dọa từ những trái bom tự sát hay những hành động bắt cóc, trả thù. Sự khủng bố hôm nay có thể phải đe phòng ngay từ câu khẩu hiệu, một hình vẽ hoặc lời kích động

chia rẽ. Khủng bố bằng văn hóa có lẽ còn gây hại hơn khủng bố bằng bom”.

Cứ tọa nhiệt liệt vỗ tay. Tôi choáng váng đến mức suýt ngã nhào. Như vậy là sao?

Rõ ràng trên tivi là tổng thống Mỹ. Rõ ràng trên tivi là các quan chức Mỹ và các quan chức quốc tế đang chăm chú lắng nghe.

Vậy ông tổng thống tôi gặp bữa giờ là ai? Vậy mấy hôm nay tôi đi với kẻ nào? Tôi đang sống trong thế giới này hay đang mơ ngủ? Điều gì thực sự đang xảy ra?

Bao nhiêu câu hỏi to tướng quay cuồng trong đầu, khiến đầu tôi muối vỡ tung ra, thậm chí muốn nát vụn.

Có lẽ một điều gì kỳ quặc, phi lý đã làm tôi mờ cả mắt. Tôi là ai, là con nhỏ vớ vẩn nào, chân thì đi giày búp bê, tóc thì buộc bằng sợi len đỏ, mặc một cái váy xòe và một cái áo sơ mi tay bồng. Những đứa như thế chỉ cần ló ra đường là gặp cả triệu tên, chúng tung tăng trên vỉa hè, nhốn nháo ở siêu thị, chen chúc nhau ở các tiệm bán kem. Phạm Ngọc Lưu Ly cũng chỉ là hạt cát hòa tan trong ấy. Vậy mà đúng một cái, tự nhiên quen tổng thống Hoa Kỳ, đi chơi với ông ta, dẫn ông ta vào lớp học, dẫn ra phố đi bộ tú tung, đã thế, còn nhờ ông ta kêu tới cho mình gặp một tổng thống toàn cầu là Bill Gates, để rồi cả ba uống nước dừa, lên Đà Lạt với nhau.

Thật không còn có gì đáng nghi hơn thế nữa.

Hoặc Ly Cún mấy ngày qua mơ ngủ, hoặc Ly Cún đã bị một chiếc xe ô tô đâm bếp dí, tâm hồn lang thang trên

thiên đường nên mới gặp cảnh này, chứ còn giải thích sao nữa đây.

Nghĩ như vậy, tôi đờ đẫn mất khoảng vài chục phút trong phòng. Nếu lúc ấy ba mẹ bước vào, chắc chắn nghĩ rằng con gái đang bị lén cơn ngớ ngẩn.

Thôi, rõ ràng Ly Cún đã điên. Con điên này thật phi thường và thật quái quỷ, và tốt nhất hãy giấu biệt đi để khỏi bị thế gian cười vỡ mũi.

Tôi lảo đảo bước vào phòng tắm rửa sạch sẽ, cho trôi hết những gì ảo giác toàn thân. Rồi chuẩn bị cắp sách tới lớp. Tôi phải quay về với những suy tính đòi thường, thường ơi là thường, trước khi muốn nghĩ tới những gì cao hơn.

Tôi đeo cặp sách vào vai. May hôm nay đã nghỉ học rất nhiều. Có lẽ chỉ thêm chút nữa, thầy cô sẽ tổng cổ ra đường, tiễn tôi về với các giấc mơ vĩ đại.

Nhưng chả hiểu thế nào, cái chân và cái tay không nghe lệnh cái đầu, cứ thế lái xe chạy qua khách sạn. Có lẽ tôi phải vào đó lần nữa, để nhìn tận mắt, lần cuối cùng căn phòng ma quái, đã khiến cho mình chạm trán Donald Trump, hay đúng hơn người mà mình tưởng rằng như vậy.

Tôi gửi xe máy, bước vô sảnh và giật bắn mình khi nghe một tiếng kêu to:

- Lưu Ly.

Nếu các bạn đã từng đến những khách sạn hạng sang, các bạn sẽ hiểu ở đấy mọi người rất ít nói to. Đặc biệt khách châu

Âu coi việc phát ngôn lớn tiếng nơi công cộng là bất lịch sự vô cùng.

Nhưng người kia chả những gọi to, mà còn chạy tới túm lấy tay tôi: - Tôi chờ em mãi. Tôi tưởng em không quay lại.

Đó là Donald Trump.

Tất nhiên ông ta vẫn đeo bộ râu giả và đội chiếc khăn Án Độ. Nhưng vẫn là Donald Trump của mấy ngày qua chứ chả phải tẹo nào.

Tôi sững sờ, rồi bật ra một câu cực kỳ chính xác: - Ông là ai vậy?

Ông ta không trả lời, lôi tôi vào tận trong quầy, ấn người xuống ghế: - Tôi là Tổng thống Hợp chúng quốc Hoa Kỳ, Donald Trump.

Tôi lắc đầu: - Không phải. Tổng thống đang ở trên tivi truyền hình trực tiếp của CNN. Toàn thế giới đang nhìn vào đó.

Ông ta đứng phắt lên: - Vậy toàn thế giới đã bị lừa.

Tôi im lặng. Chá lẽ tôi lại trả lời là đọc báo thấy thường xuyên trong xã hội xảy ra lừa trẻ con, lừa bà già, lừa cá sinh viên cũng có, nhưng lừa thế giới thì không?

Nhưng ông ta nói: - Như tôi đã kể với em, tôi sang đây một cách vô cùng bí mật, không một ai trên đời này biết, vì phát hiện ra âm mưu ám hại mà hung thủ nằm chính trong hội đồng an ninh quốc gia Hoa Kỳ. Nhưng tổng thống nào cũng có một người giống hệt mình dùng để đóng thế trong những trường hợp nguy trang. Người ấy được tuyển chọn tối mật, có

ngoại hình cực giống, được che giấu và bảo vệ nghiêm ngặt, rất ít thành viên chính phủ được phép làm quen. Thế là lợi dụng lúc tôi vắng mặt, ông ta đã được ai đó đưa lên đánh tráo. Từ khuôn mặt, vóc dáng cho tới điệu bộ, mọi công dân đều tin là Donald Trump đang ở nguyên vị trí của mình. Đây là câu chuyện hoàn toàn sự thật.

Tôi kinh hãi. Điều ông ta nói không phải hoàn toàn vô lý. Ngay ở Việt Nam, cũng đã từng có ca sĩ giống hệt Sơn Tùng M-TP và đã hàng trăm thiếu nữ tin theo. Nhưng không thể nghe đơn giản như vậy:

- Thưa ông, em đã nhìn kỹ và xem kỹ tivi. Ngoài dáng điệu ra, Tổng thống Trump trên đó còn nói những lời văn giống hệt khẩu khí của ông.

Trump (tôi dành vẫn gọi là Trump) kêu: - Tại em không hiểu đấy thôi. Tất cả lời nói, tất cả diễn văn của nhiều nguyên thủ quốc gia kể cả tôi, nhiều lúc đều do thư ký soạn sẵn, đặc biệt là những bài phát biểu có tính chất quyết định. Những thư ký này là công chức chuyên nghiệp. Việc của họ là viết cho hay chứ không phải quan sát xem tổng thống đổi khác thế nào.

Thấy tôi vẫn im lặng. Ông ấy có vẻ buồn, nhưng cũng có vẻ tự ái: - Dù em, Lưu Ly, tin hay không tin, sự thật cũng như vậy. Một sự thật chỉ có mình tôi biết hoặc vài ba kẻ âm mưu nào đó biết tôi chưa tìm ra.

Rồi giọng ông trầm xuống: - Giờ phút này, tôi đơn độc trên đất nước Việt Nam, chỉ có em là bạn duy nhất. Từ tổng thống Hợp chúng quốc Hoa Kỳ, tôi bỗng trở thành một ông Án Độ vô danh.

Tôi tự nhiên thấy có một chút xao xuyến, bèn nắm lấy tay ông: - Ngài hãy về Mỹ. Và ngài hãy tố cáo công khai.

Ông lắc đầu: - Lưu Ly, em là một cô bé ngây thơ, trong sáng và tốt bụng, hồn nhiên và thông minh lắm. Nhưng có một thứ em hoàn toàn chưa biết, đó là chính trị. Khi ta làm chính trị, ta có chân lý, có lẽ vẫn chưa đủ, mà phải có thời cơ. Nếu bây giờ tôi xuất hiện bất thình lình và kêu lên mình là tổng thống thì có khả năng bị bắt, sau đó sẽ bị đưa tới những chỗ có thể im lặng đời đời. Chắc em đã từng xem phim, thấy rõ.

Tôi gật đầu công nhận. Trong rất nhiều bộ phim do chính nước Mỹ sản xuất, tổng thống đã bị lừa, bị bắt cóc, bị trói, bị đánh đập và cả triệu khán giả Mỹ chưa từng phán đối điều này.

- Sao ngài không cầu cứu các bạn thân, ví dụ như Bill Gates.

Ông thở dài: - Kinh nghiệm cho thấy các âm mưu chính trị toàn xuất phát từ các bạn rất thân. Nói tóm lại, em, Phạm Ngọc Lưu Ly, là người duy nhất tôi tin lúc này.

Tôi lại rung rưng. Nhưng tôi cố lấy hết lý trí và suy nghĩ. Câu chuyện giống hệt một bộ phim viễn tưởng. Mà Mỹ có khả năng làm ra những bộ phim viễn tưởng vượt xa trí tuệ thông thường. Khán giả khi xem còn có thể khóc nức nở, tin chắc rằng trên các vì sao đang có tình yêu và hận thù. Thế đâu khó gì nếu họ muốn làm cho Ly Cún nhầm lẫn.

Nên tôi vẫn lấy hết sức và nói: - Thưa ông, em vẫn không tin ông. Em chưa ngốc hoàn toàn. Nhưng dù ông là một người

bình thường thì em cũng rất tôn trọng và cảm kích những việc ông đã làm. Em chưa hiểu ông có là một tổng thống tốt chưa, nhưng là một người nói về kinh doanh tốt thì chắc chắn, mang lại nhiều suy nghĩ bổ ích cho em cùng các bạn em.

Ông ta hơi chua chát, nhún vai: - Tôi hiểu.

Tôi cao giọng: - Và xin ông bình tĩnh. Hoàn cảnh của ông lúc này không có gì bi kịch. Ông rất khỏe mạnh, đến một mức nào đó, dù chưa mất hết vẻ đẹp trai. Ông có tiền, ông lai đang ở trên đất nước Việt Nam, nổi tiếng về thân thiện và mến khách. Làm tổng thống đâu phải cách duy nhất để có hạnh phúc trên đời.

Ông ấy gật đầu: - Em nói đúng. Cám ơn em và khâm phục em. Hãy biết rằng tôi biết giữ phẩm giá và biết mình phải làm gì. Tuy nhiên, chỉ có một chi tiết em sai. Tài khoản của tôi đã bất ngờ bị khóa. Thẻ tín dụng không thanh toán được. Tôi không còn là tỷ phú. Tôi chả có xu nào.

Nói xong câu đó. Ông đứng dậy bỏ đi, không thêm một lời, nhưng dáng điệu rất hiên ngang.

Tôi ngồi bất động nhìn theo. Lòng ngổn ngang giữa kinh ngạc, nghi ngờ, thông cảm và nể phục.

Bởi vì cứ thử tượng tượng xem. Nếu Phạm Ngọc Lưu Ly mở mắt ra thấy mình đang ở nước Mỹ, không bạn bè, không xu dính túi, và ở Việt Nam cũng đang có một Lưu Ly, mình có gục ngã hay không?

Tôi cứ ngồi im như thế một lúc lâu, rồi ra khỏi khách sạn, phóng tới lốp.

Lớp 12B mấy hôm nay đã trở nên khá nổi danh. Đầu tiên do đứa học sinh nào cũng giàu. Sau đó là lớp duy nhất Bill Gates đến cùng ngồi nghe giảng. Rõ ràng là lớp phổ thông duy nhất toàn cầu.

Tôi vội vã kéo Mai tồ ra một góc. Nó đang nhai một cái bánh bao. Từ khi có tiền, hầu như giây phút nào Mai cũng đang nhai gì đó.

-Ê Mai, tao kể cho mày nghe câu chuyện này, cấm được nói với ai. Thề đi.

Mai trợn mắt: - Giì mà ghê thế?

Tôi quát lớn: - Thề đi.

Mai ngừng nhai, vội vã thề.

Tôi không quá ngây thơ. Ở lớp này, muốn phổ biến tin tức gì với toàn trường, chỉ việc bắt Ngọc Anh, Xuân Bình và Trương Thị Thu Cản có thể giữ bí mật rồi kể cho ba đứa ấy nghe. Chúng sẽ hăng hái đi tiết lộ với khắp cả. Nhưng Mai không đến nỗi đó. Nó có uy tín, tuy tồ.

Tôi bèn kể một mạch từ lúc gặp người đàn ông trong khách sạn, tin ông ấy là Donald Trump và tin cả bạn ông ta Bill Gates. Trong quá trình kể, Mai cứ trợn mắt liên tiếp, ú ớ liên tiếp và đập tay liên tiếp, đến mức ngừng nhai.

Nó hét lên, hét lên và gào lên cùng một lúc: - Làm gì có chuyện ông ấy là tổng thống Mỹ? Mày điên đến thế

là cùng. Ngay cả tổng thống của một cái làng cũng không có được.

Tôi ú ớ: - Mày nói đúng. Lúc mới gặp tao cũng nghĩ thế. Nhưng càng tiếp xúc, càng bị chinh phục đàng hoàng.

Mai bùi mồi dài cá thước: - Tao chỉ biết rằng mỗi lần tổng thống Mỹ sang đây, tao có chen chân cũng chỉ đứng cách xa ngàn mét, vệ sĩ vây kín đến mức một hạt bụi cũng không thể rơi vào, lấy gì cho mày cầm tay ông đi dạo trên đường Nguyễn Huệ. May mà mày kể cho mình tao nghe đấy, chứ nếu cả lớp nghe, khéo chúng nó vỡ hết bụng vì cười.

Tôi thở dài: - Đúng. Tao sẽ không bao giờ hé môi nếu ông ấy là Donald Trump. Nhưng bây giờ thì khác. Tuy nhiên cũng chỉ hai ta biết, chả nên phổ biến tin này.

Mai gật đầu: - Thế bây giờ mày định làm gì?

Tôi buôn râu: - Thú thực tao chưa nghĩ ra.

Câu chuyện của hai đứa đến đây đứt đoạn vì cô giáo bước vào. Cô là người dạy môn văn.

Lạ lùng là xưa nay cả lớp rất chán học văn, dù có đứa say mê đọc các truyện ngôn tình. Cô giáo hoàn toàn không dạy dở, nhưng lũ học sinh chỉ thấy những bài văn cứ như ở đâu đó. Nếu được hỏi: “Văn học là gì?” nhiều đứa sẽ kêu to: “Đa, đó là văn mẫu”.

Cô giáo thong thả viết lên bảng tựa đề bài học hôm nay: Ông già và biển cả, tác phẩm của đại văn hào lừng danh Hemingway.

Cả lớp thở dài, uể oải lôi các cuốn sách ra như con mèo lôi con cá ươn khỏi mồm, chả muốn ăn nhưng vẫn phải nhai.

Tôi cău quá, thấy tiết văn này rồi sẽ trôi qua như hàng ngàn tiết khác, nghĩa là chậm rãi, lờ đờ.

Tôi bèn đứng vọt lên: - Thưa cô, em muốn hỏi một câu.

Cô giáo giật mình: - Nhưng em phải chờ cô giảng đã chứ, cô chưa đọc nó mà.

- Dạ, nhưng em đã đọc rồi.

Tôi nói hoàn toàn thành thực. Tôi đã đọc nó. Đó là điều hiếm có vô cùng.

- Thưa cô, trong tác phẩm ấy ông già câu được con cá hay con cá câu được ông già?

Cả lớp phá lênh cười, còn cô giáo ngó người ra: - Sao em có thể nghĩ như vậy?

- Vì khi con cá còn sống. Nó toàn kéo ông già đi. Chỉ khi con cá chết rồi, ông ấy mới lôi lại được.

Cả lớp lại cười như chợ vỡ.

Cô giáo cân nhắc: - Theo cô, đó là một quá trình rất phức tạp. Cả người và cá đều có lúc kéo nhau, và do đó, họ hiểu nhau, quý trọng nhau và khâm phục lẫn nhau. Tất nhiên cuối cùng, người phải thắng.

Tôi vẫn bướng: - Thưa cô, ông già không thắng, vì lúc bắt về con cá cũng chỉ còn xương. .

Cô giáo nghiêm nghị: - Nhưng ông già vẫn chiến thắng đại dương. Đó mới là điều quan trọng nhất.

Hồng sư tử bỗng vọt đứng lên, hỏi một câu chí lý: - Thưa cô, tại sao Hemingway không miêu tả đó là một bà già? Hễ cứ cái gì anh hùng là để đàn ông làm hết?

Cô giáo hơi lúng túng, phán đoán: - Chắc do phụ nữ ít đi câu.

Hồng kết luận: - Chưa chắc. Có thể chỉ do phụ nữ không chịu đi câu với Hemingway.

Cả lớp đập bàn rầm rầm.

Đến lượt Việt béo đứng lên: - Thưa cô, trong rất nhiều đoạn, ông già cứ nói chuyện với con cá. Mặc dù nó chẳng trả lời. Như vậy do ông quá cô đơn hay ông coi nó như người?

Cô giáo bình tĩnh: - Trong văn học, các em ạ, đôi lúc cá cũng là người và người cũng là cá. Không có một giới hạn nào. Đấy là điều kỳ diệu.

Mai đứng lên: - Thưa cô, Ông già và biển cả là một tác phẩm đã quá lâu rồi. Tại sao không có nhà văn nào viết theo kiểu đó nữa?

Trương Thị Thu Cầm vọt đứng dậy: - Có chứ. Tại sao Mai không đọc một cuốn rất tuyệt, làm cả phim nữa có tên là Cuộc đời của Pi.

Việt béo phản đối: - Cuốn sách ấy không viết về ông già, mà về một chàng trai với con cọp.

Mai cãi: - Nhưng về cơ bản cũng thế thôi, cũng là một con người với một con vật trên đại dương vô tận.

Long phát biểu: - Thưa cô, nhiều người nói Ông già và biển cả là một bản hùng ca, có người lại nói đấy là một câu chuyện phiêu lưu thần thoại hoặc một bài học về đối xử với môi trường. Cô nghĩ cách nào đúng ạ?

Cô giáo ngẫm nghĩ: - Thật ra, rất nhiều tác phẩm văn học không có sai và đúng, nó chỉ hay và dở, gây được cho chúng ta cảm xúc hay không. Trong Ông già và biển cả, cô thấy có những cảnh rất nên thơ khi viết về các ngôi sao lấp lánh, một con thuyền với đại dương xanh thăm. Có những cảnh vô cùng khốc liệt khi hàng đàn cá mập tấn công, có những cảnh rất anh hùng khi ông già một mình phóng lao và hô lên sang sảng, có những cảnh vô cùng chói lọi khi con cá khổng lồ lao vụt lên từ dưới biển sâu. Cho nên chúng ta có thể hiểu nghĩa nào cũng được.

Cả lớp im lặng.

Xuân Bình hỏi: - Thưa cô, tại sao cuộc sống hôm nay không còn những ông già như thế và những con cá như thế, chỉ toàn là những cần câu bé xíu với cá lòng tong?

Cả lớp không đứa nào cười, dù bình thường ra chúng sẽ cười.

Cô giáo thở dài: - Có chứ. Cá còn đó. Biển còn đó. Ông già và thanh niên còn đó. Vấn đề ở chỗ Hemingway mất mà thôi. Nhưng tại sao các em chả ai thành Hemingway mà chỉ toàn mơ thành nhân viên văn phòng, đó là điều cô buồn lấm.

Cả đám trầm ngâm.

Hằng bỗng nói: - Thưa cô, em chưa trở thành Hemingway, chỉ vì em chưa bao giờ gặp một con cá lớn.

Cô giáo nghiêm trang: - Hằng à, em muốn gặp cá lớn, em phải lớn đā.

Thắng buồn bã nói: - Thưa cô, em xin thú nhận rằng em chưa đọc cuốn sách đó, vì xưa nay em rất sợ những gì có chữ “ông già”. Nhưng bây giờ em biết mình sai. Cô có thể chỉ cho em mua sách ấy ở đâu không ạ?

Ngọc hét: - Trên mạng chứ đâu. Cứ mở mạng toàn đưa hình món ăn lên Facebook thì hiểu biết được gì.

Con bé Hải Vân hỏi một câu đầy thí dụ: - Thưa cô, giữa Ông già và biển cá và Ông lão đánh cá và con cá vàng có mối liên hệ gì giống nhau không?

Tôi vội đứng dậy: - Thưa cô, xin phép cho em được trả lời. Một bên ông lão toàn xin cá vàng, một bên ông già toàn đấu tranh với cá voi. Giống nhau sao được.

Cô giáo cười: - Ông lão nào cũng vừa câu cá voi vừa xin cá vàng. Cá nào cũng có khả năng vừa vùng lên vừa kêu khóc. Cái đó là tùy cách chọn lựa của mỗi nhà văn. Nhưng chuyện cá vàng là chuyện dân gian, do đám đông sáng tác, đám đông hay thiên về sự an bình. Còn chuyện cá voi là chuyện của đại văn hào. Đại văn hào luôn kêu gọi đấu tranh.

Ôi, nghe mới thấm thía làm sao. Hôm nay, cả lớp vô cùng ngạc nhiên về cô giáo, mà cô cũng ngạc nhiên về lớp 12B chả

kém gì. Cô nói: - Các em. Cô vô cùng lạ lùng khi tiết học văn hôm nay của chúng ta đi qua như vậy. Đó là một tiết học chưa từng có trong lịch sử nhà trường. Do đâu mà các em đã trở nên như thế?

Cả lớp im lặng nhìn nhau. Rồi Mai tồ phát biểu: - Thưa cô, bọn em không tự nghĩ ra đâu. Đây là lời khuyên của Bill Gates đấy ạ.

- Bill Gates? Ông chủ của hãng máy tính vĩ đại Microsoft ư?

- Dạ đúng vậy. Ông ấy bảo với chúng em rằng giáo dục không phải là bên nọ chỉ cách cho bên kia, mà phải cùng trao đổi.

Việt khai quát: - Giáo dục không phải đào tạo. Đào tạo chỉ cần lặp đi lặp lại những thói quen.

Cô giáo lẩm bẩm: - Tại sao Bill Gates không nói thẳng với cô?

Việt lúng túng: - Dạ thưa cô, chắc vì ông ấy không gặp cô.

Ôi, cuộc đời này có thể thay đổi chỉ vì ta gặp hay không gặp một ai đó. Bây giờ tôi đã quá thấm thía điều này.

Chuông reo. Giờ học đã hết. Một giờ học trôi qua nhanh đến kinh hoàng. Không đứa nào ghi một chữ vào giấy, nhưng đứa nào cũng nhớ như in.

Cô giáo bối rối:

- Cảm ơn các em. Đây là một giờ văn kỳ lạ, và cô rất muốn sau này đều như thế cả.

Lớp 12B vỗ tay.

- Chính cô cũng thấy thú vị, và cô sẽ về suy nghĩ thật kỹ, và sẽ báo với ban giám hiệu. Cô tin chắc thầy hiệu trưởng sẽ báo cáo lên phòng giáo dục quận, quận sẽ báo cáo sở, sở sẽ báo lên thành phố, thành phố sẽ báo cáo lên bộ để biết chuyện này.

Cá bạn thấy rắc rối quá. Nhưng chúng nghĩ mình là trẻ con, hiểu sao được.

Cô giáo đi ra. Trong đầu cô chắc có một dấu hỏi to tướng, đến mức tóc dựng cả lên.

Cô vừa khuất bóng, Việt gào lên: - Vui.

Hằng hô lớn: - Học văn muôn năm. Ông già và con cá muôn năm.

Mai phụ họa: - Con tôm, con tép cũng muôn năm.

Chả đứa nào chạy ra sân. Toàn bộ cãi cọ về tiết học.

Khiêm nói: - Học kiểu này quá rất hay. Nhưng quá mệt. Tớ kiệt sức rồi.

Ngọc Anh bàn: - Nếu tất cả các tiết đều trôi qua như thế tớ phải khiêng về nhà mất. Mà toàn thân băng bó kín người.

Trương Thị Thu Cầm tuyên bố: - Chết như vậy cũng vinh quang. Tớ sẽ là liệt sĩ đầu tiên của quốc gia hy sinh vì văn học.

Cá bạn rú lên cười. Đã từ lâu rồi, văn học, như đã nói, trong các lớp phổ thông vô cùng nhảm chán, giống như một cô gái gầy gò, không nhan sắc, không vui vẻ, suốt đời ú rú chả chơi được với đứa nào. Dùng một cái hôm nay cô biến thành một nữ chiến binh xông pha, sôi động.

Mai tồ quả quyết: - Tớ sẽ kể về tiết học văn này cho ba tú nghe. Bảo đảm ông ấy sẽ nói rằng hư cấu.

Ba của Mai, theo tôi biết, là một nhà viết kịch khá nổi danh. Ông ấy thường bảo rằng điều quan trọng nhất của nhà văn là hư cấu nhưng điều quan trọng nhất của người thường là không tin hư cấu, khiến con gái chả hiểu được gì.

Tôi thấy đã đến lúc cần thông báo: - Thưa các bạn, rõ ràng tiết học vừa qua rất đã, do chúng mình đã nghe theo lời khuyên của Bill Gates, nhưng các bạn có biết ai đã đưa Bill Gates tới đây với chúng ta không? Đó là ông doanh nhân Ấn Độ.

Việt lẩm bẩm một câu chí lý: - Ông ấy không có nét giống Ấn tí nào.

Tôi tiếp: - Ngài đấy là một doanh nhân tốt bụng, nhiều kiến thức, cởi mở và rất nhiều tiền. Nhưng vừa bị một tai nạn bất ngờ, rất đau và nặng.

Cả bọn sững sốt lặng im.

Tôi buồn bã: - Cho nên trong chớp mắt, từ chỗ là tỷ phú, ông ta hết sạch tiền. Đã thế còn không bạn bè và người thân thích. Tớ vừa được tin như thế sáng nay.

Nhiều đứa bần thần. Rồi Ngọc Anh hỏi: - Lý, ý cậu muốn gì?

Tôi thú thực: - Tớ cũng chưa biết. Nhưng tớ cảm thấy rằng chúng mình phải tìm ra cách giúp đỡ ông ta.

Mọi người lại trầm ngâm.

Rồi Hải Vân rụt rè: - Cách đầu tiên, theo tớ, là chúng mình hãy trả lại số tiền ngày xưa ông tặng.

- Ái chà - Mai kêu lên, gai đâu.

Thắng phân tích: - Xin lưu ý, hôm trước ông ta tặng chúng mình tiền là hoàn toàn tự nguyện, ông còn nói không cần trả với bất cứ lý do nào.

Tôi ôn tồn: - Thì bây giờ ông cũng có nói gì khác đâu. Đấy là tớ tự nghĩ ra đấy chứ.

Trương Thị Thu Cần lý lẽ: - Ba tớ là một nhà ngoại giao. Ông ấy bảo trong ngoại giao có những điều không ghi văn bản nhưng các bên đều hiểu sâu sắc. Trường hợp này, ông ấy không đòi, nhưng tớ tin là mình nên đưa. Đưa như thế không gọi là trả, mà gọi là tặng lại.

Hồng sư tử thú nhận: - Khó quá, tớ đã mua ba chiếc váy đầm. Và ăn ba chục tô bún riêu.

Trời ơi, trong có mấy ngày mà nó ăn ba chục tô bún riêu. Nhưng lúc ấy chả ai còn tâm trạng đâu chất vấn.

Long băn khoăn: - Tớ đã nộp cho cha mẹ. Cho nên lấy lại cũng hơi phiền.

Bích Nguyệt đưa ra một sáng kiến đáng chú ý: - Các cậu ạ, đưa tiền sao bằng đưa tình nghĩa. Hay mỗi đứa bọn ta lần lượt đưa ông ấy về nhà, rồi chăm sóc ân cần chu đáo. Chẳng hạn sẽ mời cơm, sẽ dẫn đi chơi.

Minh: - Hay tớ đưa ông về quê, dẫn ông vào vườn xoài rồi mời ăn thỏa thích.

Bích Hạnh reo: - Tớ sẽ gửi ông về Ban Mê Thuột, cho ăn thịt heo rừng và uống rượu cồn.

Tôi xua tay: - Không. Không. Những cách ấy đều chưa ổn vì nó có bao hàm các ý cưu mang. Nhiều khả năng ông ta sẽ không chấp nhận.

Đào Trọng Thắng dõng dạc: - Tớ hoàn toàn đồng ý với Ly. Phải giúp một con người nhưng làm sao tôn trọng họ. Với lại tớ có một suy nghĩ thế này.

Thắng hắng giọng: - Ông ấy đã dạy chúng ta lớn lên phải dám trở thành doanh nhân. Doanh nhân thì trước tiên phải đầu tư. Bằng việc trả lại tiền, lợp mình sẽ chứng minh cho ông thấy rằng việc đầu tư vào con người mới quan trọng tối cao.

Cả bọn đơ ra. Tôi ngây ngất, đến mức suýt chạy lại ôm hôn Thắng, dù chàng ta chẳng chút đẹp trai.

Thắng tiếp: - Do đó tớ đề nghị như sau: Ai muốn trả lại ông ta tiền, sau tiết học này sẽ chạy về gửi vào tài khoản cho Ly. Không cần đề tên, nhưng cần đề số tiền. Hoàn toàn tự nguyện. Chỉ mình mình biết mà thôi.

Tôi reo lên: - Hay. Tớ thấy biện pháp ấy vô cùng tuyệt diệu. Nó sẽ không gây khó xử cho bất cứ ai.

Chiều hôm đó, tan trường, tôi đi bộ chậm rãi với Mai tồ trên vỉa hè. Nó nói:

- Mấy ngày hôm nay sao xảy ra nhiều chuyện thế, mà

chuyện nào cũng to đùng. Chả bù cho cả năm trời qua hoàn toàn tĩnh lặng.

Tôi hỏi: - Thế mà thích tĩnh lặng hay thích to đùng?

Mai thành thực: - Tất nhiên tao thích to. Nhưng đừng to quá, hơi run.

Mai là vậy. Ngay cả khi thích ăn kem, mà đưa cho nó một cái kem to bằng quả bóng đá, thì chắc chắn nó sẽ bỏ chạy chứ chẳng dám ăn.

Rồi Mai chất vấn: - Nè Ly, bao giờ mà đi gặp cái ông tự nhận là tổng thống?

- Ngay lát nữa, sau khi tao ra ngân hàng xem mình nhận được bao nhiêu và rút hết tiền.

Mai ngẫm nghĩ: - Tao chả bao giờ hình dung tổng thống sẽ sống ra sao. Nó vượt quá khả năng tưởng tượng. Nhưng nếu tao là con gái tổng thống, chắc chắn tao sẽ làm những việc rất điên cuồng.

Tôi coi thường: - Kém quá. Đáng lẽ phải điên cuồng từ ngay bây giờ mới phải.

Mai vẫn say sưa: - Tao sẽ chắc chắn có hàng trăm váy đầm, có hàng chục chiếc xe hơi. Tao có tiệm kem riêng, ăn lúc nửa đêm cũng được. Tao sẽ quen toàn con trai các tổng thống quốc gia khác, đi chơi với nhau bằng máy bay riêng...

Tôi chán quá: - Toàn là những âm mưu hưởng thụ, chả trí thức tẹo nào.

Mai cãi: - Sung sướng cũng là một dạng trí thức chứ.

Ồ, Mai nói cũng phải. Khi sung sướng người ta khoan khoái, khi khoan khoái người ta bay bổng, lúc bay bổng người ta luôn nghĩ về những điều tốt. Có ai đang bay bổng bổng nhiên mơ trở thành trộm cắp bao giờ.

Mai tâm sự: - Sở dĩ tao nghĩ như thế vì tao đã quá sợ. Trên phim Việt Nam, hễ ai là trí thức chân chính thì cứ phải nghèo.

Nói tới đây thì hai đứa chia tay. Gần năm giờ chiều, tôi qua ngân hàng, thấy các bạn đã gửi vào tài khoản của mình bốn tỷ năm trăm sáu mươi ba triệu đồng.

Ngày trước Trump tặng học sinh đúng năm tỷ ruồi, và cả lớp đã tặng lại gần đủ. Rõ ràng trẻ con không hề có tính tham lam.

Tôi rút tất cả số tiền ra, cho vào bịch ni lông, rồi đứng ngay tại quầy, viết cho ông ta một bức thư:

Thưa ông Donald Trump,

Em quyết định vẫn gọi ông theo tên này, vì em không biết cái tên nào khác cả.

Các bạn em trong lớp xin gửi tặng ông một món tiền. Nó chỉ là chút thịnh tình để cảm ơn về những lời khuyên khá kỳ lạ nhưng cũng khá thú vị mà ông đã nói khi gặp chúng em.

Em biết rằng ông đang gặp khó khăn, và có những vấn đề chỉ mình ông hiểu, chỉ mình ông giải quyết được. Nhưng xin ông đừng nán chí, có chuyện gì ông vẫn cứ ở đây, và em vẫn là bạn ông như cũ.

Ở Việt Nam mọi thứ dễ dàng lăm ông a. Một đĩa cơm tấm loại

rất ngon chỉ ba chục ngàn là cùng, nếu ông gọi thêm quả chuối và ly trà đá, cũng chỉ tốn độ năm ngàn.

Nghĩa là ông hoàn toàn có khả năng sống vui vẻ và hạnh phúc rất lâu. Nghĩa là ông sẽ luôn luôn cảm thấy mọi thứ bình dị và dễ chịu.

Donald Trump kính mến,

Em chắc chắn ông biết thế giới hôm nay đang tiến tới toàn cầu. Một người hạnh phúc ở Mỹ vẫn có khả năng hạnh phúc ở Việt Nam và ngược lại. Ông đã từng nói cái chúng ta vuơn tới không phải tiền bạc, mà là cảm xúc. Em tin rằng cảm xúc của ông mấy ngày vừa qua rất đỗi nên thơ, ông đã thấy mình trẻ lại, là điều tuyệt nhất còn gì.

Nếu ông đã từng đúng là tổng thống, em rất hy vọng như thế, chắc ông đã nhiều lần nói đến quyền bình đẳng của mọi con người. Bình đẳng tối cao là ai cũng có khả năng tìm thấy hạnh phúc khi làm lãnh đạo quốc gia hay chỉ làm một người đàn ông tốt bụng.

Em xin gửi ông số điện thoại di động của em 0903924420. Bất cứ lúc nào ông gọi em cũng sẵn sàng giúp ông hết sức. Em chúc ông khỏe, lạc quan và mau chóng tìm ra những thứ mình cần.

Bạn thân của ông,

Ly Cún.

Tái bút: Ở cách khách sạn bốn trăm mét, trên đường Lý Tự Trọng phía bên tay trái cứ chiều chiều lại có một bà bán chè trôi nước rất ngon. Thứ ấy không có ở bất cứ quốc gia nào. Ông nên nếm thử.

Tôi đọc lại bức thư, thấy mình viết không được hay cho lắm. Nhưng lúc này không cần hay, mà chỉ cần hết sức dịu dàng.

Tôi bỏ lá thư vào bọc tiền, phỏng đến khách sạn, tới quầy tiếp tân: - Cho xin nói chuyện với phòng 335.

Họ mở máy nhìn rồi trả lời: - Khách đã trả phòng.

Tôi thất thanh: - Đi đâu ạ?

- Không biết. Nhưng ông ấy có để lại một bức thư cho cô bé Lưu Ly.

- Ôi, em là Lưu Ly đây mà.

Tôi vội vã cầm phong bì mở ra, đọc. Đó là một tờ giấy có quốc huy và con dấu riêng của tổng thống Hoa Kỳ.

Phạm Ngọc Lưu Ly thân mến,

Tôi xin nhắc lại, tôi đúng là Donald Trump, tổng thống đương nhiệm thứ 45 của nước Mỹ. Đó là sự thật, dù cho bất cứ điều gì đã, đang và sẽ xảy ra.

Nhưng lúc này tôi không viết thư cho em với tư cách đó. Mà chỉ với tư cách là người bạn mà thôi.

Em rất xinh đẹp, em rất thông minh, lại cá tính và trong sáng vô cùng. Nếu tất cả các cô gái Mỹ đều như em, nước Mỹ sẽ tốt hơn nhiều lắm.

Tôi tin chắc nhất định em sẽ thành công trong cuộc sống, do em không nhát gan, và không ngại khám phá bất cứ điều gì. Em dám dẫm tay tổng thống trên đường, dám kéo chủ tịch hãng máy tính toàn cầu bước theo và dám cả đê nghị hai người ném thử một món ăn hoàn toàn khác lạ. Nhưng thử ấy không nhỏ chút nào.

Em cứ yên tâm, tôi sẽ vượt qua khó khăn này một cách chân chính, xứng đáng với phẩm chất và danh dự của tôi. Chắc chắn cả hai chúng ta sẽ gặp lại nhau, vì đang cùng ở trên một đất nước.

Tôi tặng lại cho em con chó bằng rom. Đây là một thú rom đẹp, bền chắc, đã mọc lên từ nước Mỹ xa xôi.

Tạm biệt Ly Cún,
Donald Trump.

Kèm theo lá thư là con chó rom gói trong giấy bóng. Tôi thấy một nỗi buồn dâng lên trong lòng đến mức suýt khóc.

Tôi ra ghế ngồi xuống, nghĩ miên man.

Ông khách này rõ ràng đáng trân trọng. Nếu nước Mỹ cần một người lãnh đạo, có lẽ nó chẳng mong đợi gì hơn. Ông chắc chắn phải là tổng thống Hoa Kỳ.

Bởi một tổng thống phải thế nào? Phải chỉ cho ta những điều đúng ư? Không, điều đúng có thể tự biết được mà.

Thứ quan trọng nhất tổng thống cần làm là cho mỗi người xung quanh thấy họ đều mang phẩm giá, bất kể địa vị ra sao. Chỉ vậy thôi.

Tôi cứ ngồi im một lúc lâu, nhìn thành phố đã lên đèn, nhìn những người xung quanh qua lại mà không thấy họ đang làm những chuyện gì.

Rồi tôi đứng lên, tiến vào quầy tiếp tân: - Cho em gửi cái gói này cho khách phòng 335. Em nghĩ chắc chắn ông ấy sẽ quay lại hỏi tin tức về em. Đây là tiền nên xin cất trong két sắt.

Rồi tôi bước ra. Nhưng cũng kịp nhìn vào tivi to dùng treo ở quầy cà phê. Trên đó, Tổng thống Trump lại đang phát biểu:

“Đã đến lúc nước Mỹ phải giành lấy cho mỗi người dân Mỹ những quyền lợi chính đáng của mình. Và Hoa Kỳ cũng phải yêu cầu các quốc gia tôn trọng bằng cách đóng góp cho sự bảo vệ và che chở mà họ nhận được. Nước Mỹ trên hết, người Mỹ trên hết và tự do cho Mỹ là trên hết”.

Tôi vừa trở về vừa ngâm nghĩ: “Trump của mình (gọi như thế vì khác với Trump trên tivi,) sẽ làm gì nhỉ?”.

Theo những thứ đọc trong sách, ông sẽ đến đại sứ quán Mỹ, xin được vào và cố gắng chứng minh tên tuổi? Điều ấy rõ ràng không dễ, và thiên hạ có thói quen tin những con người đang ở trên cao. Một ông Trump đang đứng bên hè chắc chắn đáng ngờ hơn một ông Trump trong quốc hội.

Gay go quá.

Ông ta có thể quay về Mỹ, sống như một công dân Ấn Độ theo kiểu du lịch dài ngày.

Cuối cùng, ông có thể ở lại Việt Nam, ngày ngày đến chơi với các bạn lớp 12B, cùng nhau ăn chè và ăn cơm tấm.

Cơm tấm, như tất cả các nhà khoa học đã viết, có thành phần dinh dưỡng phong phú, dễ ăn, dễ tiêu, dễ bán sẵn mọi nơi. Các cửa hàng McDonald's ở Sài Gòn cũng bị cơm tấm đánh cho liểng xiểng.

Cơm tấm thích hợp với trẻ con, với người già, với khách phương Tây lẫn khách Trung Đông, chưa thấy ai dùng mà than phiền cả.

Nhưng dù suy nghĩ nát óc, nát còn hơn cơm nát, tôi cũng không nghĩ ra Donald Trump sẽ chọn cách gì. Vì nếu ngài đã lên làm tổng thống khiến cho toàn thế giới bất ngờ thì mọi hành động của ngài chắc chắn vô cùng khó đoán.

Khó tới mức sau này khi biết tin tôi suýt ngã ngửa.

Lúc ngồi ăn cơm, mẹ hỏi: - Ly, mấy bữa nay thấy con lá lăm, đầu óc có vẻ cứ để đi đâu.

Bà thi đoán: - Chắc nó để trong rạp phim và trên Facebook.

Tôi im lặng. Nếu bảo rằng đang để ở Nhà Trắng túc dinh tổng thống Hoa Kỳ, bố mẹ sẽ đưa tôi lên xe cấp cứu.

Suốt đêm ấy, tôi lại trằn trọc. Có lẽ nói ra điều đó quá buồn cười, khi một đứa con gái bé nambi lo cho một nguyên thủ quốc gia bên xa tắp đại dương. Có lẽ thôi đi. Tôi tự nhủ hãy trở về với đời thường. Kể từ sáng mai, mình sẽ đi học sớm, vừa đi vừa nhai gói xôi gà, đến lớp run run chờ thầy cô xét hỏi, để tổng thống nước nào cho dân nước ấy lo.

Mà mình là cái quái gì, một con bé vừa điên vừa ngốc suốt cuộc đời chưa ai hỏi ý kiến một câu, chủ tịch phuờng là ai có thể còn chưa biết rõ tên, đánh đu thế nào với tổng thống của quốc gia lớn nhất toàn cầu.

Trong các mối ngắn ngang ấy, tôi chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau tôi đến trường, dứt khoát từ nay không nghĩ đến Donald Trump. Kể từ phút này, hai bên tự giải quyết các nỗi lo công việc.

Đang chạy xe máy thì hết xăng. Tôi dẫn vào, nhìn kỹ giá thấy tăng lên mỗi lít tới gần cả ngàn. Eo ơi như thế hời nhiều quá, đổ xăng xong trưa nay mất béng cái bánh mì.

Xung quanh bà con mua xăng cũng nhăn nhó. Một bà vẫn rên: - Sao cứ lên mai thế trời.

Một ông gắt gỏng: - Lên do Mỹ vừa bỏ bom xuống Syria, dốt a.

Tôi bỗng nhiên bừng tỉnh. A, đúng là mình dốt, khi không nghĩ ra Mỹ bỏ bom ở xa xôi đâu đấy, giá xăng trong túi mình lên.

Mà ai ra lệnh bỏ bom? Trên tivi luôn luôn chỉ nói tên một người: Tổng thống.

Chỉ mình tôi biết Hoa Kỳ phút này có hai tổng thống. Một ông muốn gây chiến còn một ông đang ở Việt Nam lại rất ôn hòa.

Vậy trách nhiệm của ta là phải giúp cho ông hiền lành chứ nhỉ?

Tôi suy nghĩ rất cẩn, chợt nảy ra một ý vô cùng táo bạo.

Học xong, tôi không về mà tới thẳng ngay lãnh sự quán Hoa Kỳ trên đường Lê Duẩn. Hàng người xin visa ở đó rất đông. Tôi nhanh nhẹn tiến vào, cũng mua một bộ tờ khai cầm sẵn trên tay.

Khi đến lượt mình, có một nhân viên chặn lại, xem xét các tờ giấy và ngạc nhiên nói bằng tiếng Việt: - Tôi chưa hiểu em sẽ cần gì?

Tôi trả lời bằng tiếng Anh: - Em không xin visa. Em đến đây để bán cho nước Mỹ một tin vô cùng quan trọng.

Anh nhân viên giương mắt nhìn tôi như nhìn một sinh vật lạ rút lên từ đáy đại dương. Tôi cũng đoán được điều này và nói: - Hãy cho em vào trong, em sẽ nói ra với ai cần thiết.

Nhân viên vẫy tay, gọi một anh khác đến, họ thì thầm một thoảng với nhau. Tôi rút bút ra, ghi hai con số đính trên áo họ.

- Em làm gì vậy? - Họ hỏi.

- Em ghi số hiệu các anh, để sau này sẽ truy ra trách nhiệm nếu em không được mời vô.

Thật ra hành động đó tôi không nghĩ ra được, mà ăn trộm trên phim và cũng là phim Mỹ thôi. Nhưng hai chàng có vẻ giật mình, thấy con bé này không dở hơi quá như họ nghĩ.

Một anh nhấn điện thoại nội bộ lên nói câu gì đấy, rồi bảo tôi: - Mời em theo tôi.

Tôi được dẫn qua cánh cổng đến một căn phòng ngay sát ngoài sân. Trong đó có một ông Mỹ đang ngồi sẵn, mặc áo sơ mi, đeo cà vạt chỉnh tề.

Không sao. Ly Cún đâu có cầu mong đại tướng.

Ông ta chủ động: - Mời em ngồi xuống. Em muốn báo gì nào?

Tôi bình tĩnh. Tất cả những câu muốn nói này đã chuẩn bị từng từ: - Thưa ông, em xin báo với ông một tin chắc chắn sẽ làm ông kinh ngạc đến mức không tin nổi tai mình. Đó là Tổng thống Donald Trump đang ở Việt Nam.

Mặt ông ta không có một chút biến động. Có lẽ đó là một nhân viên tình báo bậc thầy: - Tổng thống Mỹ đang ở Mỹ. Ngài vừa phát biểu sáng nay.

Tôi khẳng định: - Đây không phải tổng thống thật, thưa ông. Đây là một diễn viên đóng thế.

Ông cười nhẹ: - Em đưa ra bằng chứng đi.

Tôi cao giọng: - Em đã gặp tổng thống ở đây. Chính ngài đã cho em xem cái vali hạt nhân, bên trong có năm lon Coca-Cola đủ màu.

Đó là một bí mật ghê gớm, đến mức cả Hoa Kỳ cũng chỉ có vài ba người biết mà thôi. Ông đang ngồi trước mặt tôi chắc chắn chẳng làm sao hiểu được.

Nên tôi đưa ra mảnh giấy: - Thưa, đây là số điện thoại của em. Sau khi tìm hiểu, ông có thể gọi cho em bất cứ lúc nào.

Rồi tôi đứng lên, đi ra.

Tôi đã làm tròn trách nhiệm với người Mỹ, và cả người Việt. Nếu từ hôm nay, xăng dầu, hay kẹo sôcôla, hay táo, cam nhập từ nước Mỹ có lên giá, chắc chắn không phải vì tôi.

Và tôi biết ông người Mỹ cũng thế. Ông sẽ báo cáo tin về cái vali cho cấp trên, cấp trên sẽ báo cho cấp trên nữa, cứ như vậy mãi cho đến khi nào người ta tự hỏi, sao con bé kia lại biết

cái vali tai họa đó chứa gì? Nếu tổng thống đếch danh không tiết lộ?

Nhưng Trump ở đâu nhỉ? Sài Gòn của tôi có chín triệu dân, dân ngoại quốc cũng thường vài vạn, tìm ra một ông Trump trong đó, liệu có khó khăn lăm không? Đúng là quá khó khăn.

Nhưng may quá hóa ra không phải.

Buổi sáng hôm sau, khi tôi đang ngồi trong lớp học thì Mai, Cần và Xuân Bình đám bổ chạy vào: - Ly, đứng lên ngay, ra cổng trường ngay, mở mắt to ngay.

- Có chuyện gì thế?

Ba đứa tranh nhau nói: - Ông doanh nhân Ấn Độ đang bán bắp xào.

Tôi cảm giác tai mình vỡ tan ra: - Bắp xào, ở đâu?

Xuân Bình vừa thở vừa khẳng định: - Ở ngay trước cổng trường ta. Chúng tao nhận ra ông ấy liền, dù đã có nhiều đổi khác.

Tôi co giò phóng ra đường.

Tất cả những ai đã từng sống đều biết có ba thứ trên đời làm nên một quãng tuổi thơ: Đó là bạn bè, thầy cô và quà vặt.

Ba thứ ấy không khi nào xa cách mà xoắn lấy nhau, cùng tồn tại bên nhau quấn quýt không rời. Do vậy, trước cửa các trường phổ thông, luôn luôn tràn ngập các đồ ăn đủ loại. Nhiều đứa học sinh cả đời chả nhớ châu Phi nằm ở đâu nhưng biết ngay xe bánh tráng trộn ở vị trí nào.

Kia rồi, có một chiếc xe cũ kỹ, để chở nửa Việt Nam nửa Mỹ là “New Bắp”, và Tổng thống Trump đang đứng bán.

Ông đã bỏ cái khăn trùm đầu Ấn Độ, nhưng có đội mũ phớt rộng vành và vẫn giữ hàm râu giả màu đen. Nghĩa là vẫn chả ai biết ông ấy là ai trừ tôi.

Hàng bắp xào khá đông khách vì mấy lý do: Cả Sài Gòn xưa nay chưa có một ông Tây bán và ông ấy chả hiểu do đâu, hay do không biết, bán rẻ khá bất thường. Cùng một giá tiền, hộp bắp xào của Trump to hơn hẳn.

Tôi sững sốt quá, đứng chôn chân không sao nói được nên lời. Tổng thống đã không quay về Mỹ, cũng không nằm im suy nghĩ miên man. Ông làm việc. Một việc vô cùng đơn giản và rất bình thường.

Tôi tiến lại gần.

Thấy tôi, Trump reo lên: - A, Lưu Ly. Xoi một đĩa chứ?

Nếu lúc ấy, bụng có khả năng chứa một ngàn đĩa, tôi cũng sẽ sẵn sàng. Nhưng tôi chỉ ăn có một.

Tổng thống mặc một cái áo sơ mi đã cũ, một cái quần cũ, nhưng sạch sẽ, đi một đôi giày cũ, tự tay đảo cháo bắp, rót dầu và lau rửa đĩa. Tất cả các động tác của ông đều lóng ngóng, nhưng như vậy mới đáng yêu.

Khi mấy đứa học sinh đã vân, tôi run run hỏi: - Thưa tổng thống, sao ngài làm chuyện này?

Ông hỏi lại: - Vậy lý do gì tôi không làm? Bán bắp xào cho trẻ con xấu hả?

Tôi im lặng. Rõ ràng bán thứ đó không xấu. Không xấu một chút nào. Nhưng....

Tôi thì thầm: - Chả lẽ tổng thống lại không ngại?

Trump cười rạng rỡ: - Thứ nhất, tổng thống bán bắp xào là điều không hề cấm trong hiến pháp Mỹ và bất kỳ hiến pháp nào. Thứ hai, tôi đang bán với tư cách một người đàn ông giản dị.

Tôi chịu thua.

Chuông đổ dồn. Tôi phải quay về lớp nén trả tiền bắp. Tổng thống cảm ơn rồi nhận một cách vô tư.

Trong giờ giải lao, cả lũ bàn âm ī.

Mai nói: - Tớ không khi nào tưởng tượng một người giàu như thế lại bán một thứ đơn giản như thế ở giữa phố phường.

Vinh mèo túm tím cười: - Tớ ăn thử rồi. Ngon và ré.

Ngọc Anh phản đối: - Chưa chắc, có khi là cảm giác lạ thôi.

Quang tuyên bố: - Chả có gì lạ. Chợ Bến Thành có ông Tây bán guốc, chợ Bà Chiểu có bà Tây bán xúc xích và mì, đường Lê Thánh Tôn có ông Nhật bán cá khô, khu Phú Mỹ Hưng có ông Hàn Quốc bán kim chi, nói chung đầy rẫy kia mà.

Nhưng tôi nghĩ thầm: “Phải rồi, nhưng một tổng thống bán quà vặt, chắc chắn không đầy rẫy”.

Giờ học tan, cả lớp 12B ùa ra cổng trường, trong nháy mắt mua hết veo xe bắp.

Trump rất cảm động, ông nhởn nhơ phiền dịch: - Cám ơn các bạn. Nhưng bắt đầu từ hôm sau, các bạn không cần làm như thế nếu như không thực sự muốn ăn. Tôi muốn kinh doanh một cách bình thường, đối diện với mọi thứ khó khăn như bất cứ ai, thì việc kinh doanh mới lâu dài.

Tôi hỏi: - Bây giờ ngài ở khách sạn nào?

Trump cười: - Khách sạn Tây ba lô, Bùi Viện.

Tôi lấy xe máy chở Trump về khu vực trung tâm. Ngồi phía sau, ông cứ bám chặt vào vai tôi. Tất cả những người ngoại quốc đầu tiên khi ngồi xe máy ở Sài Gòn đều làm giống như thế.

Ở Sài Gòn, ai mà không biết phố Bùi Viện gọi là phố Tây. Đặc điểm nơi đây là dày đặc các ông các bà xanh đỏ tím vàng, đi lại nghênh ngang hớn hở trên hè hoặc ngồi la liệt ăn các món bình dân trong quán xá. Mặc dù tôi biết không thể đánh giá ai qua vé ngoài, nhưng rõ ràng Tây ở đây đa số là nghèo.

Trump bảo tôi dừng xe lại trước một khách sạn rất bình dân. Ông nháy mắt: - Ở đây rẻ lắm. Nhưng vui. Đôi lúc tôi có cảm giác mình đã quay về nước Mỹ. Bên cạnh phòng tôi là phòng mấy cậu da đen. Cứ tri Mỹ luôn đánh giá cao điều đó.

Nhưng tổng thống không lên phòng ngay. Ông mời tôi uống sinh tố ở lề đường ngay trước cửa, và thổi lò: - Cám ơn về số tiền em gửi lại. Đó là khoản tài chính duy nhất của tôi lúc này. Ở Việt Nam, số tiền như vậy nhiều không?

- Dạ thưa ông, nhiều lắm.

- Tôi cũng tin thế, mặc dù bất cứ số tiền nào cũng đủ để bắt đầu.

- Sao ngài lại bắt đầu bằng cách chọn bắp xào?

Trump đắc chí: - Vì mấy hôm trước, ngồi với các em, tôi đã để ý thấy khá đông trẻ con mua. Ở bất cứ quốc gia nào trẻ con cũng đông nhất và dễ tiêu tiền nhất.

Tôi gật đầu: - Nhưng chúng nó sẽ tiêu rất ít thôi.

- Đúng. Nhưng trong kinh doanh, bất cứ ai cũng biết ít mà đông sẽ mang lại những món lợi khổng lồ.

Trump tiếp: - Tôi nhận thấy bắp xào cực kỳ dễ làm, nguyên liệu luôn sẵn có ở địa phương, tuyệt vời nhất là lúc đói ăn cũng được, lúc no ăn chả hại gì. Đã thế, vốn đầu tư cực kỳ nhỏ, nếu kinh doanh thất bại cũng chả nguy hiểm.

Tôi ngẫm nghĩ: - Những điều ngài nói rất đúng, thưa tổng thống. Nhưng người Việt Nam ai cũng biết, cho nên thành phố có cả ngàn xe bắp xào bán suốt ngày đêm.

- Tôi biết chứ. Không kinh doanh nào không có cạnh tranh. Tôi phải đương đầu - Ông đột ngột chuyển giọng - Này Ly, hãy nói thật đi, chất lượng bắp xào của tôi thế nào?

Tôi dènh thành thật: - Thưa ông, không đặc biệt. Bắp tổng thống chả hơn bắp dì Năm. Đã thế lại hơi nhạt vì ông chưa quen pha nước mắm.

Trump gật đầu: - Tôi đoán vậy. Nhưng nước mắm pha thì cũng nhanh thôi. Tôi hứa với em vài hôm sau sẽ khác.

Tôi buồn bã: - Thưa tổng thống. Em vô cùng khâm phục sự nỗ lực và vượt lên số phận của ngài. Nhưng em chưa thấy ai bán bắp xào mà giàu lên nổi cá, chỉ đủ sống là cùng.

Trump cá quyết: - Tôi sẽ chứng minh điều em nói là sai.

Tôi biết khi một tổng thống Mỹ đang vận động tranh cử, ông luôn luôn tìm cách chứng minh những điều ông sắp làm sẽ tốt vô cùng cho quốc gia. Hôm nay, Trump phải chứng minh xe bắp ông xào sẽ tốt cho bản thân ông.

Tôi vẫn băn khoăn: - Em biết có rất nhiều việc hay hơn và một người ngoại quốc ở đây có thể làm. Ví dụ như đi dạy tiếng Anh chẳng hạn.

Trump cương quyết: - Không. Nhờ kinh doanh tôi trở thành tổng thống, thì nhờ kinh doanh tôi sẽ trở lại lần hai.

Tôi khâm phục quá. Rõ ràng trước mắt nàng là một người đàn ông nghị lực.

Tôi ái ngại nhìn quanh: - Thưa tổng thống, ngài đã ở Nhà Trắng, đã ở khách sạn năm sao rồi bây giờ ở đây, chắc ngài không thoải mái?

- Ô, tôi đã từng theo học trường sĩ quan quân đội. Ở đó, người ta luôn cẩn dặn thoái mái là kẻ thù của mỗi chúng ta. Thôi, mình chia tay, Lưu Ly, em vẫn là người bạn thân thiết của tôi. Nói điều này có vẻ hơi buồn cười, nếu có dịp quay về Phòng Bầu dục, tôi sẽ phong em là cố vấn riêng phụ trách Việt Nam.

Tôi giãy nảy: - Ôi, không. Ở Việt Nam có rất nhiều bộ óc thông minh, họ mới có thể giúp ngài.

Trump bắc bỏ: - Thông minh là thứ Hoa Kỳ luôn có. Cái họ đang cần là sự trong sáng hồn nhiên.

Cá hai đứng lên, Trump bắt chặt tay tôi, thậm chí ông còn ôm vào vai tôi và vỗ vỗ. Hình như Trump chưa từng làm như thế với những ai quan trọng, ví dụ như tổng thống Nga.

- Chúc ngài ngủ ngon.
- Tôi sẽ ngủ ngon. Tôi sẽ mơ ngày mai bán hết bắp xào - Trump pha trò.

Tôi ra về, lòng miên man suy nghĩ. Rõ ràng có một thứ phải khâm phục Trump, đó là ông luôn hành động. Rất nhiều nguyên thủ quốc gia chỉ nói là hay.

Tôi đọc báo, thấy họ luôn viết rằng các tổng thống Mỹ khi rời chức vụ đều đi thuyết giảng, có những bài họ nói phải trả cả triệu đô. Số tiền đó một nửa trả cho kiến thức, một nửa trả cho sự tò mò. Nhưng Trump không cần micro đứng trước đám đông các nhà doanh nghiệp, ông cầm que đảo bắp xào đứng trước đám học sinh.

Sáng hôm sau khi tôi cổng trường, việc đầu tiên tôi làm là nhìn về xe bắp. Trump lại đang bán, vây quanh xe cũng đã mấy đứa ăn.

Tất nhiên tôi phải mua một đĩa. Trump vừa đưa cho tôi vừa nói: - Lý, hãy nhớ một nguyên tắc: Khi kinh doanh món gì mà ta chỉ nhắm tới bạn bè, sẽ phá sản nhanh trong chớp mắt.

Tôi vào lớp, và phát hiện ra nhiều đứa vẫn còn nhai bắp trong mồm.

Cô giáo dạy văn đi tới. Nhưng lạ quá, cô không đi một mình, mà đi với toàn thể các giáo viên trong bộ môn văn của trường. Cứ như một phái đoàn thanh tra.

Sau khi tất cả đứng lên chào, cô nói: - Các em lớp 12B thân mến, hôm trước chúng ta đã trải qua một giờ học văn vô cùng kỳ lạ, đến mức tôi phải báo với thầy hiệu trưởng và các thầy cô khác. Họ đều không tin điều đó, nên hôm nay đã xuống cả đây. Bây giờ các thầy cô xin hỏi, các em muốn học theo lối mới hay lối thông thường?

Cả lớp nhìn nhau. Lối thông thường đã biết quá rồi, đó là một người nói, mấy chục người khác cong đuôi hoặc giả vờ cong đuôi ghi chép.

Còn lối mới là học sinh đặt ra câu hỏi trước, thầy cô theo đó trả lời. Cô giáo hiểu như thế.

Cho nên khi đứa học sinh gái là Tô Bích Nguyệt đứng phát lênh, cô hỏi: - Em muốn hỏi gì, em Nguyệt xinh xắn?

Nếu được khen như thế, bất cứ nữ sinh nào cũng phải hăng lên. Và Nguyệt đã hăng theo kiểu khiến ai nấy bàng hoàng: - Thưa cô, trước tiên em không hỏi, em đề nghị hôm nay học lại đoạn văn Ông già và biển cả.

Cô giáo ngạc nhiên: - Nhưng hôm trước chúng ta học rồi mà?

- Thưa cô, Hemingway là một đại văn hào. Em tin có học hai giờ liền về ông cũng chả có gì phí phạm.

Đến lượt các thầy cô giáo nhìn nhau, rồi quyết định: - Được thôi. Em nói đúng.

- Dạ, thưa cô, có thể tóm tắt cho chúng em nghe câu chuyện ấy chứ ạ?

Cô giáo gật đầu: - Cuốn sách kể về một ông già ra biển mênh mông, câu trúng một con cá khổng lồ. Cả hai đấu tranh vật lộn với nhau một cách oai hùng. Cuối cùng ông già chiến thắng, không phải được con cá mà để chứng tỏ niềm tin vào sức mạnh bản thân. Tất cả mọi người khi đọc xong đều hiểu như vậy.

Nguyệt nói: - Em cũng đồng ý. Nhưng thưa cô, liệu có thể viết chuyện ấy khác đi không?

Một thầy dạy văn kinh ngạc: - Thế là sao?

- Dạ thưa thầy, là thử tập nghĩ nếu mình là Hemingway, mình sẽ có bao nhiêu cách chọn để viết chuyện này?

Thầy lắc đầu: - Em Nguyệt, chúng ta không thể là Hemingway.

Tôi vội nghĩ: “Chỉ một năm trước đây, cả hàng trăm triệu người cũng nghĩ Donald Trump không thể là tổng thống”.

Nhưng con bé Nguyệt vẫn nói một câu kinh hoàng: - Thưa thầy, rất nhiều người đã không thể trở thành nhà văn,

chỉ vì không dám thử. Em xin phép dám nghĩ câu chuyện ấy, nếu cho em viết, sẽ như sau: “Ông lão ra biển câu trúng con cá khổng lồ. Cá kéo ông đi, đi mãi, ông không sao bắt được do con cá to. Phút cuối cùng, dây câu đứt, con cá biến mất nhưng ông già chợt thấy mình ở một vùng đất có nhiều thứ rất tuyệt vời, và hạnh phúc do nó mang lại còn hơn thịt cá”.

Ối trời ơi, cá llop nổ bùng lên. Đứa thì vỗ tay, đứa thì cười, đứa lại lăn ra hò hét.

Các thầy cô giáo cũng buộc phải cười nghiêng ngả.

Trương Thị Thu Cần hăng lên, đứng dậy: - Em không đồng ý kiểu bạn Nguyệt. Em sẽ viết khác cơ: Ông già ra biển câu được con cá, cá kéo ông chạy suốt ba ngày. Khi ông bắt được nó rồi thì có một con tàu tới cướp đi con cá của ông. Qua đó nói lên đấu tranh với cá dù ghê đến mấy cũng không bằng xung đột với người.

Cá llop 12B lại lao xao. Đến lượt Vinh mèo: - Việc gì phải rắc rối thế. Em có ý này: Ông câu được con cá voi. Nó lôi ông đi, ông quyết tâm giữ nó. Nhưng khi con cá bơi vào một con sông, ông già bèn cắt dây câu. Ông thà mất cá chứ không mất biển mênh mông vì đại dương đối với ông mới là quan trọng.

Lần này không đứa nào cười nữa mà im lặng thầm thía. Cách chọn của Vinh có một điều gì đó sâu sắc buồn buồn.

Đến lượt Mai tồ: - Em sẽ viết ông già nghì mìn câu được cá. Cá lại nghì mìn câu được ông già. Cả hai đang lôi nhau đi thì gặp một con cá to hơn đang kéo một ông già hơn chạy băng băng. Thế là bạn đọc hiểu không có cá to

nào chẳng thể to thêm và chẳng ông già nào hóa ra không già hơn được nữa.

Cá lợp vỗ tay. Cách của Mai không ngốc chút nào.

Đã tới lúc tôi thấy cần ghi dấu ấn: - Thưa cô, ông già gặp một chú cá to. Nó kéo ông đi, đi mãi và ông quyết sống chết với cá đến cùng. Bỗng có một con chim bay tới đậu trên thuyền. Con chim bé xíu bị thương không thể bay. Ông đấu tranh dần vặt, cuối cùng bỏ con cá, quay thuyền vào bờ cứu lấy con chim bé xíu.

Cá lợp ngơ ngác. Có vẻ như các bạn không hiểu ý này. Chim và cá có liên quan quái gì với nhau cơ chứ.

Cô giáo lưu ý: - Cũng không phải dở, Lưu Ly. Nhưng em phải viết rõ đó là chim họa mi, chứ đừng để bà con tưởng rằng con quạ.

Ngọc Anh vụt dậy: - Em lại có ý hay hơn. Mọi thứ có thể diễn ra theo cách của Hemingway, nhưng khi con cá phóng lên cũng chính là khi ông già giật mình tỉnh giấc. Hóa ra đó là một giấc mơ. Ông già đang ốm, nằm trên giường chứ không hề ra biển. Nắm tay ông an ủi là một bà già.

- Cải lương quá - Cá lợp gào lên.

Xuân Bình hồi hộp: - Em xin đưa ra ý cuối cùng. Ông già câu cá, nhưng lại gặp một nàng tiên cá...

Cá lợp nhao nhao: - Lạc đê rồi.

Thầy chủ nhiệm bộ môn văn của trường phát biểu:

- Các em lớp 12B thân mến, từ mấy hôm nay, thầy đã nghe

nói ở đây xảy ra những chuyện cực kỳ lạ lăm, chả giống với bất kỳ chỗ nào. Và phút này, thầy đã chứng kiến tận mắt. Học văn, suy cho cùng là học cách mở mang mọi cảm xúc và trình bày nó lên một cách tự do và có lẽ hôm nay các em đã đúng. Bao nhiêu năm qua chúng ta chỉ được nghe rằng các đại văn hào hay thế nọ, hay thế kia chứ chả ai dám thử làm khác họ. Nhưng giờ phút ở đây mới hoàn toàn, chả có gì ngăn cấm chúng ta tưởng tượng. Thầy sẽ về bàn với các giáo viên khác và cho ý kiến về kiểu học này, nhưng thầy công nhận đã xảy ra một cái gì chấn động.

Cá lốp vỗ tay và toàn thể các thầy cô dạy văn đều chào lại. Tiết tan. Các giáo viên vừa ra cửa. Việt hét to: - Cám ơn Bill Gates.

Hồng sư tử ngạc nhiên hỏi: - Sao lại Bill Gates?

Việt giải thích: - Vì ông ấy đã chỉ cho chúng ta học bằng cách đặt câu hỏi.

Nguyệt cãi: - Nhưng Bill Gates nói điều đó trong giờ toán cơ mà.

Tôi thấy cần phải lên tiếng: - Không cần phân biệt toán hay văn, vấn đề là Bill Gates đã trao cho chúng ta nguyên tắc.

Long thảng thốt: - Cái nguyên tắc ấy có gì khó nghĩ ra cơ chứ. Chả lẽ lại cần tới một bộ óc thiên tài?

Cả lũ thù người. Đúng vậy, bao nhiêu năm nay đi học chỉ là ngồi im nghe giảng, bây giờ mới nghĩ ra giáo dục là trao đổi hai chiều.

Điều cực kỳ đáng bức là khám phá ấy có vẻ dễ quá, lý do gì chúng mình không tự mò ra.

Việt lý luận: - Các ông các bà ngốc vô cùng vô tận, ngốc toàn thời gian xuyên hết không gian. Nay nhé, cá tý người đều nhìn thấy quả táo rơi, rất nhiều đưa còn nhặt táo lên đem bán hoặc cho vào mồm nhai rau ráu, nhưng chỉ có một mình Newton thấy vậy nghĩ ra định luật vạn vật hấp dẫn. Bill Gates cũng tương tự thôi mà.

Thu Cần nói: - Hãy bình tĩnh nào. Bill Gates chỉ cho chúng ta cách học bằng đặt câu hỏi, còn hôm nay có đứa nào hỏi gì đâu, tất cả đều đưa ra cách của mình. Như vậy công lao của Bill Gates chỉ nên tính là một nửa, nửa kia của đám học sinh.

Cái ý nghĩ cũng chả thua gì Bill Gates khiến cả bọn khoái chí.

Nhưng Tô Bích Nguyệt gào lên: - Không có chúng mình gì cả. Tớ là người đưa ra ý nghĩ ấy đầu tiên. Tớ mới ngang Bill Gates, các ông các bà chỉ có ăn theo.

Nghe ích kỷ quá, đáng tức tối quá. Nhưng than ôi có vẻ không sai. Cái thói quen cái gì cũng tính là của chúng khiến chả còn ai được tự hào.

Cứ để mặc cho chúng nó cãi nhau, Mai tồ chạy tới, kéo tôi ra ngoài sân: - È Ly, bây giờ maye kết luận gì? Đây là tổng thống, là ông doanh nhân Ấn Độ hay ông bán bắp xào?

Tôi nói: - Tao hoang mang quá. Nhưng kỳ lạ lắm, càng ngày tao càng tin đây chính là ngài Donald Trump, vì chí ông mới có một triết lý kinh doanh sâu sắc và dám thực hiện đến cùng.

Mai phá ra cười: - Bắp xào cũng sâu sắc ư?

Tôi cáu: - Thế cứ phải bán building mới vĩ đại à?

Mai nhún vai: - A, tao cũng không đến nỗi khờ như thế. Bán tăm xỉa răng cũng đáng trân trọng cơ mà. Tuy nhiên, tao tin chắc toàn bộ những người bán bắp xào trong thành phố này chưa ai làm giám đốc chứ đừng nói là lãnh đạo quốc gia. Cho nên mày tính ra đi. Đây chỉ là một người giống hệt Donald Trump và mày nên kết thúc chuyện này trước khi quá muộn.

Tôi tức quá: - Muộn đã sao? Tao sẽ mất cái gì nào? Một người đàn ông ngoại quốc đến Việt Nam để bán bắp xào sẽ cưới đi cái gì cơ chứ?

Mai chớp chớp mắt. Rõ ràng nó cũng công nhận thế. Bên bờ đại dương đến đây để lừa trẻ con mỗi người mười ngàn?

Câu chuyện này có cái gì vừa phi lý, vừa khôi hài lại vừa hùng tráng.

Tôi đẩy tiếp: - Còn Bill Gates nữa. Nếu có ai nhò vả được Bill Gates, chắc không thể vì ông ta còn cao hơn tổng thống Hoa Kỳ. Ông ta đã sang tận đây, đã tới tận lớp này và thế giới đều biết.

Mai hãi hùng: - Thế giới ư? Chắc không?

Tôi bèn rút điện thoại, mở mạng, dịch cho nó nghe một bài báo tiếng Anh: "Theo những nguồn tin đã được kiểm định chắc chắn của chúng tôi, ông Bill Gates chủ tịch tập đoàn Microsoft, hiện đang giữ vị trí giàu nhất thế giới với số tài sản

ước tính 90 tỷ đô-la đã bất ngờ đến Thành phố Hồ Chí Minh của Việt Nam trong hai ngày với một lý do không tiết lộ. Tại đây, ông đã có buổi hội đàm thân mật với một lớp học mà chúng tôi đoán quy tụ toàn những tài năng kiệt xuất. Nội dung cuộc hội đàm không được phổ biến cho truyền thông khiến tất cả các giới chức Hoa Kỳ đều đặt ra nhiều câu hỏi, và nghi ngờ rằng Việt Nam đang bí mật xây dựng một trung tâm trí tuệ không dây. Đặc biệt, các quan chức Việt Nam khi được hỏi đều trả lời một cách khéo léo đây là những cuộc viếng thăm có tính chuyên môn và riêng tư đặc biệt”.

Mai rụng rời chân tay: - Ôi vĩ đại quá. Sao tao không thấy?

Tôi thở dài: - Làm sao thấy, khi Facebook toàn nói chuyện Sơn Tùng.

- Nghĩa là lớp 12B của mình nổi danh toàn cầu ư? - Mai háo hức.

Tôi lấp lửng: - Có thể lắm.

Chuông reo. Giải lao chấm dứt. Môn địa lý bắt đầu.

Cô giáo địa lý bước vô. Hình như đã nghe trước rồi, nên cô hơi căng thẳng.

Cả lớp cũng căng thẳng. Tất cả biết rằng từ hôm nay trở đi, không thể học như cũ nữa, phải thừa thăng xông lên.

Toàn thể học sinh phổ thông đều biết cùng với môn sử, môn địa đang chán nản vô cùng. Chán đến nỗi nếu không đưa nó vào danh sách các môn thi, các nhà trường đều ưu tiên cắt giảm.

Cô giáo viết lên bảng năm chữ: “Đồng bằng sông Cửu Long”.

Cô quay lại nhìn cá lớp, rồi viết thêm một dòng không có trong sách giáo khoa: “Một vùng thiên nhiên kỳ lạ”.

Thế là mọi sự bùng ra. Rất mới khi Trương Thị Thu Cần, một con bé gầy gò, đeo kính cận rõ to lại là người bắn phát đại bác đầu tiên: - Thưa cô, cho em hỏi. Vùng Amazon của đất nước Brazil có kỳ lạ không ạ?

Cô giáo khẳng định ngay: - Có chứ. Và khu vực ấy với Đồng bằng sông Cửu Long có vài nét tương đồng: Đầu là khí hậu nhiệt đới, đều chằng chịt kênh rạch và đều có hệ sinh thái phong phú vô biên.

Thu Cần chậm rãi. Con bé ấy có tính càng cẩn thảng nó càng chậm rãi: - Thưa cô, điều đó ở Amazon em biết, dù em chưa học tiết nào.

Cô giáo ngạc nhiên: - Biết ra sao?

- Dạ, dưới sông có các loại cá nổi tiếng là Pacu, Arapaima và Piranha cùng trăn Anaconda khổng lồ. Sông Amazon rộng tới 40 km, không thấy bờ bên kia, nơi ấy có rất nhiều bộ tộc sống ngoài nền văn minh và nếu rừng Amazon biến mất thì trái đất lâm nguy.

Cô giáo ngợi khen: - Đúng lắm. Em đọc ở đâu thế?

- Dạ, thưa cô, chả cần đọc, chỉ cần xem tivi. Các chương trình tivi về Amazon nhiều và hay đến nỗi chỉ cần xem vài hôm là nhớ như in.

Cô giáo cười: - Ủ, tôi công nhận.

Cần bất ngờ hỏi: - Vậy thưa cô, sao cô không chiếu các chương trình về Đồng bằng sông Cửu Long cho chúng em xem?

Cả lớp ô lên.

Cô giáo cân nhắc: - Tivi dạy theo kiểu khác. Sách địa lý dạy theo kiểu khác. Không nên để lẫn vào nhau.

Cần nhỏ nhẹ: - Nhưng thưa cô, trăm nghe không bằng một thấy cơ mà.

Cả lớp ngó ra. Đúng quá đi rồi. Sách giáo khoa đen sì, toàn những con số khô khan và những chữ lạnh lùng, thua trên tivi xa lắc.

Cô giáo đắn đo: - Chá lê thầy cô địa lý vào lớp, bật tivi lên sau đó không nói câu nào?

Cần đã ngồi xuống. Tiếp theo, Long hăng hái phát biểu:
 - Thưa cô, cô không cần làm thế. Mỗi đứa chúng em có thể mở mạng ra rồi đưa một đoạn phim sông Cửu Long về. Cô chỉ cần xem và cho ý kiến.

- Thế làm sao chấm điểm?

- Dạ thưa cô, điểm đứa cao khi nó tìm ra đoạn phim hay.

Tôi reo lên sung sướng. Cứ tưởng tượng giờ học địa lý là giờ tranh nhau xem các đoạn phim thì vui quá xá.

Cô giáo sững sốt: - Ý kiến các em lạ lẫm. Có lẽ tôi phải bàn với ban giám hiệu thử xem. Nhưng tivi đâu ra mà chiếu?

Vinh mèo hiến kế: - Thưa cô, một chiếc tivi màn hình phẳng hôm nay loại tốt cũng chỉ sáu triệu đồng. Lớp ta 55 học sinh, mỗi đứa đóng một trăm ngàn chắc không chết được.

Xuân Bình còn tiến xa hơn: - Sau các đoạn phim sưu tập là các đoạn phim mỗi học sinh tới đó tự quay.

Cô giáo xua tay: - Thôi, thôi dừng lại. Các em vượt xa moi thứ quá rồi.

Nhưng rõ ràng cô không thể nói như cũ nữa. Cô không thể đọc đều đều: Đồng bằng sông Cửu Long có diện tích bao nhiêu cây số, nằm trong địa phận tỉnh nào, sản lượng lương thực bao nhiêu và mỗi năm có thể gieo cấy mấy vụ...

Nói chung, tiết ấy không phải học địa lý, mà trở thành học cách học địa lý. Nó rất vui, nhưng khiến cô giáo có vẻ mệt hơn nhiều.

Khi tôi ra khỏi lớp, trời đã hơi xám xẩm. Xe băp xào của Trump vẫn ở phía kia đường. Tôi đi sang đó với ông.

Tổng thống có vẻ mệt. Suy cho cùng, suốt cả ngày đứng, mời khách, xào, lau đĩa, tính tiền, đâu phải là công việc thánh thoại.

Trump cười: - Kinh doanh ra sao không biết, nhưng có một thứ chắc chắn, tôi sẽ giảm cân.

Tôi chân thành: - Đúng, em định nói từ lâu, ngài hơi mập đấy.

Ông vui vẻ: - Phải. Cho nên đợt bầu cử vừa qua, tôi nhận được phiếu của rất đông cử tri nghèo. Họ mập.

Tôi ngạc nhiên: - Sao nghèo lại mập?

Ông giải thích: - Người giàu ở Mỹ suốt ngày chơi golf, chơi bóng bầu dục, tắm biển còn dân nghèo ngồi trong văn phòng, ăn thức ăn nhanh và uống Coca.

- À ra vậy.

Tôi giúp ông thu dọn và đẩy chiếc xe đi.

Nhiều bạn sẽ rất ngạc nhiên khi thấy Trump dễ dàng có ngay xe bắp, và tuy tài sản rất bé, nhưng để có nó, với người lạ, cũng khá lôi thôi.

Nhưng vì họ không hiểu Sài Gòn.

Sài Gòn có những nơi chế tạo săn đú thứ hàng rong, chủ sẽ chuẩn bị hết mọi phương tiện, nguyên liệu. Ai muốn bán chỉ việc đến thuê rồi đẩy xe đi, hai bên ăn chia lợi nhuận. Bán bắp xào, cung chá khác thuê xe hơi để chạy taxi.

Tôi và Trump sau đó ngồi lại ở quán bên đường uống nước mía. Tôi chân thành: - Thưa tổng thống, ngài có buồn không, có mệt không, tuyệt vọng không?

Trump nhấp một ly nước mía vàng óng, nom bồ ngoài chả khác gì ly rượu sâm banh: - Thật ra, những ngày này tôi luôn có cả ba thứ đó. Nhưng tôi tin mình sẽ vượt qua. Vì sao? Vì tổng thống Mỹ sinh ra để làm hai việc: lãnh đạo hàng ngày

và giải quyết khủng hoảng. Có những khủng hoảng mang tính toàn cầu nhưng ông ta vẫn phải tìm ra lối thoát, huống chi tôi chỉ đang gặp khủng hoảng cá nhân.

Tôi cầm tay ông: - Ngài phải giành lấy địa vị của mình.

Trump bật cười: - Chắc chắn! Nhưng theo em, ta nên bắt đầu từ đâu?

Tôi cương quyết: - Từ xe bán bắp xào.

Tổng thống gật đầu: - Đúng vậy.

Nghe kỳ lạ quá phải không các bạn. Trong lịch sử, người đứng đầu Nhà Trắng thường đi lên từ tướng lĩnh, từ luật sư, từ thượng nghị sĩ hay thống đốc bang. Cũng có người từ phó tổng thống đi lên. Nhưng có ai giành lại quyền lực nhờ xe bán bắp?

Nhưng tôi thầm nghĩ: “Vấn đề không phải là bán cái gì, mà điều hành cách bán đó ra sao”.

Donald Trump có cách điều hành rất lạ.

Hôm sau, khi tôi tới trường, từ xa đã thấy rất đông học sinh đứng ngây ra chỉ trỏ.

Vì có một chiếc xe bắp xào mới tinh, chói lọi ở bên đường.

Nó đóng hình một trái bắp vàng rực, có vẽ một anh đầu bếp đội mũ trắng tươi cười bung đùa bắp bốc khói. Một chiếc loa phát ra bản nhạc du dương. Có hai chữ N và B tạo hình vuông miện lấp trùng vào nhau. Xe bắp ấy chả khác gì xe ngựa của cô Lọ Lem trong chuyện cổ tích, hoặc một sản phẩm đi ra từ Disneyland.

Học trò xúm xít quanh đó rất đông. Rõ ràng chúng ngạc nhiên. Xưa nay bắp chỉ để ăn, từ giờ phút này để thấy mình hiện đại.

Mai tồ đập tay vào vai tôi một cú đau điếng. Nó phải bị chấn động lầm mới hành động như trên: - Ôi, cái xe kia quá ly kỳ, cứ như trong phim viễn tưởng.

Tôi sực tỉnh: - Điều ấy tốt chứ. Trong khi hàng ngàn xe bắp trong thành phố giống hệt nhau, thì ở trường ta có một xe độc đáo. Nhưng tao không hiểu hai chữ N, B là gì?

- Tao đã hỏi, ông ấy giải thích là sự kết hợp giữa tiếng Anh và tiếng Việt của chữ New Bắp, nó sẽ trở thành thương hiệu, kinh doanh mà không để ý đến thương hiệu rất sai, ông ta nói vậy.

Tôi sực nhớ khi xem tivi, ở Mỹ có rất nhiều khách sạn Trump, tháp Trump, cao ốc Trump, máy bay Trump. Không ai biết hôm nay có cả bắp xào Trump.

Tôi tiến tới gần, chào to vì có nhiều trẻ con đang ở đây: - Chào ông Ấn Độ. Em xin bán phụ ông vì xe bắp đầy lạ lùng này.

Ông reo: - Lưu Ly, đây là bài học đơn giản vô cùng, nó mang tên nhận dạng thương hiệu.

Khi tôi vào lớp, kể cho lũ bạn nghe về lời nói của Trump, Việt béo hô lên: - Bạn mình cũng phải làm thế. Bạn mình đã là lớp 12B nổi tiếng toàn trường, có khả năng đang tiến lên toàn thành phố và toàn quốc gia, không thể để chìm đi được.

- Nghĩa là sao? - Nguyệt hỏi.

Việt say sưa: - Nghĩa là chúng ta có nghĩa vụ làm cho 12B chói lọi, sáng rực lên, có khả năng nhìn thấy từ xa.

Mai thông minh đột xuất: - Muốn thế, cũng giống như xe bắp, bọn mình phải tìm ra một cái logo.

- Logo là gì? - Tuyết ngơ ngác hỏi.

Trời ơi, thời buổi này chỉ con mèo mới không biết logo là một biểu tượng thật đơn giản nhưng khái quát để thiên hạ nhận ra, ví dụ như McDonald's có chữ M to tướng.

Nga ngây thơ: - Nghĩa là 12B sẽ có hình con bê to tướng?

Cả lũ gào lên: - Đồ điên. Đồ bạn con bò.

Xuân Bình nghiêm túc: - Cái sáng kiến lớp ta phải có một phù hiệu theo tớ rất hay. Đứa nào có kiến thức về điều này nên đóng góp. Logo cũng là một dạng phù hiệu thôi.

Vinh mèo đưa ra một ý nghĩ vô cùng chết chóc: - Tớ xem phim, thấy phù hiệu của biệt kích Mỹ là con cọp nhe răng. Hay chúng ta làm như vậy?

Ngọc Anh hét: - Học sinh có phải cọp đâu. Học sinh như những thiên thần, nên phù hiệu phải vẽ hình đôi cánh.

Hùng nhún vai: - Cánh chim hay cánh chuồn chuồn? Không cẩn thận họ nghĩ cánh gà chiến bơ thì chết. Lớp mình nổi tiếng hay thắc mắc, đưa ra những vấn đề khiến thầy cô giáo giật mình, biểu tượng nên là hòn than, hễ chạm vào bà con giật nẩy.

Long rên rỉ: - Ối giờ ơi, thế vẽ hình con kiến lửa cho rồi.

Ngọc Anh phân tích: - Chớ nên thế. Học trò không được mất đi sự ngây thơ. Biểu tượng hay nhất là con thiên nga, nhưng có cái cổ dài cong lên như dấu hỏi.

Ý kiến của Ngọc Anh hay quá khiếu cả đám ngây ngất.

Nhung Hùng băn khoăn: - Thiên nga đẹp đấy, nhưng chả lẽ con trai lại đeo nó hay sao? Nom yếu quá, chả chút oai hùng. Tớ đề nghị vẫn giữ con thiên nga, nhưng bổ sung thêm con cá sấu kế bên.

Lú con gái đập bàn, túm lấy Hùng xỉ vả. Nếu Hùng là cá sấu thật, khéo chúng nó đã lột da.

Thu Cần tổng kết: - Nói gương ông bán bắp, lớp mình nên tìm ra biểu tượng thật nhanh, bởi như nếu chúng ta nổi danh, và tớ tin điều đó, thì, thi rất nhiều lớp 12 trong thành phố sẽ nhanh chóng giả mạo chúng ta, gây khó khăn cho nền giáo dục. Cho nên cần phải lập ra một tiểu ban nghiên cứu, xem xét mọi ý kiến, đưa ra một logo tổng hợp sau đó trình lên cả lớp duyệt, đúng không quý vị?

Đúng quá. Toàn bộ rộn rã vỗ tay.

Nhưng buổi chiều, khi tôi kể điều đó với Trump, ông hét lớn:

- Hòng bét. Lấy đâu ra thứ logo hình thành từ tổng kết ủy ban? Chỉ có một cá nhân sáng tạo. Do đâu để chế Trump của tôi tồn tại ở Lý? Do không có ai quyết định ngoài Trump!

Tôi ngây ra, thấy ông nói đúng. Ngay bên kia đường, có một cửa hàng bánh cuốn Bà Tư, chứ không phải ủy ban các bà Tư. Nghĩ ngờ sao được nữa.

Hai người ngồi trong một quán cà phê máy lạnh khá sang. Hôm nay bán được hàng, nên ông mời rất hào phóng. Tivi trên tường bỗng đưa một bản tin của BBC. Chiếu một đoàn người biểu tình dài phản đối Tổng thống Mỹ Donald Trump về phát biểu mới nhất của ông ta trong việc cắt giảm phúc lợi y tế. Biểu tình rầm rộ đến nỗi xung đột với cảnh sát diễn ra.

Tổng thống cay đắng thốt lời: - Tôi đang là nạn nhân của những điều tôi không tuyên bố. Không có ai biết được đâu.

Đầu tôi lóe ra một ý: - Vậy ngài cần tuyên bố ngay thôi.

Trump lắc đầu: - Xuất hiện sẽ vô cùng nguy hiểm. Cá nước Mỹ đang tin vào Trump đang ở Phòng Bầu dục với các cố vấn cao cấp, không ai tin Trump ngồi ở chỗ này.

Tôi cương quyết: - Từ chính nơi đây, ngài phải đấu tranh mới được.

Ông buồn bã: - Tôi không được đào tạo về đấu tranh bí mật.

Tôi khẳng định: - Với thời đại hôm nay, mọi bí mật chả kém công khai. Ngài cư ở Việt Nam, phát biểu cái ý kiến của

mình và đưa lên YouTube, chúng cung nhanh như chớp loan ra khắp toàn cầu.

Trump muốn đứng bật dậy: - Đúng đấy, Lưu Ly. Sao chúng ta không nghĩ ra từ sớm? Nhưng tôi cần phát biểu điều gì?

Tôi sung sướng: - Điều đơn giản nhất. Nó sẽ làm cho thế giới bàng hoàng.

Chúng tôi vội vã về căn phòng Trump thuê ở Bùi Viện. Nó không to, nhưng sạch sẽ ngăn nắp.

Trump bỏ râu, mũ và tóc giả, vận bộ comple cắt tuyệt khéo, trở lại thành tổng thống Hoa Kỳ. Còn tôi lấy chiếc điện thoại di động của mình ra, để vững chắc lên bàn.

Trump ngồi trang trọng trên ghế, dựa vào bức tường phủ sơn vàng, với phong thái cá triệu người quen thuộc. Tôi đưa cho ông cầm một chú gấu bông.

Và cuộc phỏng vấn bắt đầu, nhưng chỉ có giọng của tôi mà thôi, góc máy quay lấy mặt Trump không bao giờ thay đổi:

- Thưa tổng thống, hỏi trước ông có thích gấu bông không?
- Thú thực, đã quá lâu rồi tôi không để ý. Tôi chỉ coi đó như một món đồ chơi của các bé gái ngây thơ. Nhưng gần đây có khác.
- Xin ngài nói rõ hơn là khác chỗ nào?
- Tôi phát hiện ra bất cứ hoàn cảnh nào, bất cứ ai hễ nhìn thấy gấu bông lại thấy trong lòng xuất hiện một cảm xúc nhân hậu, đó là thứ cảm xúc kỳ lạ vô cùng.

- Vậy thưa tổng thống, phải chăng ông đã ký nhiều đạo luật mà không nhìn gấu bông trước khi hạ bút?

Trump thở dài: - Đúng như thế. Nhưng một tổng thống có quá nhiều thứ phải nhìn, và các cố vấn đã không khi nào đề trình gấu bông lên cả. Đó là một thiếu sót, không phải về kiến thức, mà về mặt tâm hồn.

- Nếu ở tuổi này, bước vào một tiệm thú bông, chọn một món cho mình, ngài sẽ chọn con gì?

- Trước đây tôi rất tự tin. Nhưng hôm nay, tôi sẽ nhờ một đứa bé chọn hộ. Trẻ em có những lý do riêng, có những giá trị riêng mà chúng ta chưa khám phá hết. Và sẽ không khi nào khám phá hết.

- Thưa tổng thống, theo ngài, Hoa Kỳ là một quốc gia thừa hay thiếu gấu bông?

- Điều tôi chắc chắn là Hoa Kỳ đứng đầu thế giới về số lượng hàng không mẫu hạm, về tàu ngầm chạy bằng năng lượng hạt nhân, về tên lửa Tomahawk, máy bay ném bom tàng hình B1 và về ngân sách quốc phòng. Nhưng số gấu bông của Hoa Kỳ chưa hề được thống kê: Mọi công dân và cả tổng thống đều không được biết.

- Thưa tổng thống, phải chăng ngài đã coi gấu bông là một quyền lực mềm mà nước Mỹ nên có?

- Đúng thế. Và phải có rất mạnh mẽ.

- Và nếu chưa mạnh mẽ, phải chăng cũng là do lỗi của ngài?

- Tôi đang tự an ủi rằng đây là một thứ lỗi có tính di truyền. Tất cả các tổng thống Hoa Kỳ đều lãnh đạo bằng cách lấy sức mạnh về kinh tế và quân sự làm cơ sở. Có lẽ đã đến lúc cần nghĩ khác chăng?

- Thưa tổng thống, ngài có để ý rằng dù các quốc gia trên thế giới rất khác nhau thậm chí đối lập nhau thì những con gấu bông của họ lại giống nhau không ạ?

- Cám ơn. Em nói tôi mới để ý. Và tôi tin tưởng nhận ra, thế giới vẫn luôn tồn tại điểm chung. Toàn cầu hóa xuất phát từ gấu bông chứ không phải từ đâu khác như nhiều người lầm tưởng.

- Thưa tổng thống, thay vì bắn tên lửa, nước Mỹ bắn gấu bông liệu sẽ khác đi?

- Tôi không cho như thế. Gấu bông không bắn được.

- Thưa tổng thống, có rất nhiều con vật hung dữ, nhưng khi chế tạo ra bằng bông chúng ta đều khiến nó đáng yêu. Ngài giải thích điều đó thế nào?

- Các nhà sản xuất đồ chơi đã từ lâu vượt xa các nhà làm chính trị về tính nhân đạo.

- Thưa tổng thống, tại sao các nguyên thủ quốc gia chưa khi nào tặng gấu bông cho nhau?

- Vì họ luôn luôn tự nghĩ mình đã lớn. Một sai lầm.

- Thưa tổng thống, nếu có thể quay lại thời thơ ấu, ngài sẽ làm gì?

- À, tôi sẽ mang theo những con thú bông của mình mãi mãi.

Đấy là câu cuối cùng. Hai người tắt điện thoại.

Trump thì thầm: - Ly, đây là cuộc phỏng vấn kỳ lạ nhất trong đời tôi. Nó không giống với bất cứ lần nào. Tôi phát hiện ra nói về gấu bông cũng khẩn cấp như nói về chính sách toàn cầu nào khác. Bây giờ chúng ta sẽ làm gì?

Tôi reo: - Đưa lên YouTube. Em nghĩ rằng chả cần phải đứng tại Nhà Trắng ngài mới lãnh đạo được đường lối cho Hoa Kỳ. Mạng xã hội là một diễn đàn vĩ đại.

Rồi tôi phóng bài báo ấy lên như phóng một tên lửa hạt nhân vượt đại dương.

Phát tên lửa nổ tung. Mảnh của nó văng ra khắp toàn cầu, khiến cho hàng triệu người choáng váng. Chỉ trong nháy mắt, đã có hàng triệu like đổ xuống, muốn tắt cả màn hình. Đa số đều vô cùng sững sốt, và chia làm hai phe.

Phe thứ nhất cho đây là một sản phẩm giả mạo, một trailer của Hollywood nhằm mục đích quảng cáo cho một bom tấn sắp ra, nói về cuộc đổ bộ của những con búp bê từ dải ngân hà xuống trái đất, nhân vật Donald Trump trong hình do một diễn viên Trung Quốc thủ vai.

Phe còn lại quả quyết đây chính là Tổng thống Mỹ Donald Trump, với ngoại hình, giọng nói lẫn tác phong. Chỉ có vấn đề đưa ra là đột phá, nhưng số đông người dân Mỹ chọn ông chính vì những đột phá kiểu này.

Báo New York Times bình luận: “Donald Trump một lần nữa cho chúng ta thấy ông không đi theo con đường chính thống vốn đã sáo mòn: Bằng cách bình luận thẳng thắn nhưng tinh tế về gấu bông, tổng thống đã cho thấy chính sách tối đây của Mỹ về Trung Đông sẽ có nhiều thay đổi quan trọng.

Rõ ràng, lãnh đạo Hoa Kỳ muốn nhấn mạnh ông từ bỏ quan điểm giải quyết xung đột bằng vũ lực, đi theo các biện pháp mềm, không làm tổn hại dưới bất cứ hình thức nào những giá trị nhạy cảm nhất của người Á Rập, người Do Thái cũng như người Palestine. Sự thay đổi đó rất đáng ngạc nhiên, nhưng được nhiều người trong nước Mỹ trông đợi.

Trump chẳng những là một nhà kinh doanh có tài, còn là nhà ngoại giao khéo léo. Ông không ngại phơi bày những mong ước nhạy cảm của quốc gia, đưa cho toàn thế giới một góc nhìn mới mẻ hoàn toàn về giá trị đạo đức và truyền thống Hoa Kỳ. Dù có khác biệt đến đâu, nước Mỹ của Trump cũng có nhiều điểm chung với các dân tộc khác”.

Còn tờ Guardian bình luận: “Chúng ta phải hiểu câu ‘Nước Mỹ trên hết’ của Tổng thống Donald Trump thế nào? Sau cuộc phỏng vấn trên YouTube vừa qua, vốn được thực hiện một cách phi truyền thống nhất, hóa ra những gì chúng ta đoán đã sai lầm.

Cái gì là trên hết ở đây? Rõ ràng không phải lợi ích kinh tế, không phải sức mạnh quân sự, cũng chẳng phải các giá trị tự do mà mọi người vẫn nhầm tưởng. Sự trên hết đó, hiểu theo ý tổng thống, mang một giá trị tinh thần rất đơn giản nhưng rất lớn lao.

Nước Mỹ không phải đại bàng, càng không phải diều hâu. Nước Mỹ là con gấu bông sẵn sàng chơi chung với bất cứ ai khi đặt lòng thương yêu vào nó. Đấy mới là sự trên hết tới tận cùng.

Theo như chúng tôi được biết, trong hội nghị cấp cao sắp họp ở Philippines, tổng thống Nga cũng sẽ mang tới một con gấu bông, tổng thống Pháp mang tới một con gà bông, Tổng thống Hàn Quốc mang tới con vịt bông và thủ tướng Thái Lan mang tới con voi bông. Chắc chắn đây sẽ là hội nghị thương đỉnh mang tính hòa giải nhất trong lịch sử khiến nhân loại có quyền trông chờ”.

Nhưng cảm động nhất có lẽ là thư của một bé gái Syria gửi cho Trump, đăng trên báo Người Đưa Tin của Đức. Em bé viết:

Thưa bác Trump, cháu thấy bác có một con gấu bông đẹp quá. Nó lành lặn, có hai tai to và hai mắt cũng to, và hình như nó rất mềm. Cháu cũng có một con gấu, do đứa bạn tặng vì cháu không có tiền mua. Gấu của cháu rất dễ thương, nhưng cháu biết tại sao lại bị cụt một tai và cái chân bên trái thì lủng lẳng. Mẹ nói do con gấu ấy chạy nhiều còn bố lại bảo con gấu ấy đã phải nhiều lần nhảy từ trên gác cao xuống đất khi người lớn bắn nhau. Cháu muốn con gấu của cháu đến chơi với con gấu của bác có được không? Vì cháu thấy suốt ngày nó ở một mình có vẻ buồn, cứ ngồi im trong góc.

Nếu hai con gấu là bạn, có thể chúng nó sẽ biết cùng đi kiểm mật ong hoặc đi bắt cá vì cháu xem tivi thấy gấu rất giỏi chuyện này. Con gấu của cháu to hơn, nên sẽ nhận gấu của bác là em, chắc bác cũng không bức mình đâu nỉ?

Cháu chả biết sẽ đến chỗ bác bằng cách nào, vì nhà cháu không có xe, và đôi giày của cháu đã cũ, hỏng một bên và bố mẹ cháu cũng chưa chắc cho đi, nhưng bác chả cần xin phép ai đâu? Vì bác lớn rồi mà.

Nếu bác dẫn gấu tới nhà cháu thì cứ tới đầu phố, chỗ có căn nhà bị cháy rれ vào con đường đi qua mấy cái hố to, tới cổng ngôi nhà bị sập một bên, gọi tên cháu là Amada thì cháu sẽ chạy ra tức thì. Bác tới nhé.

Những dòng của em bé Syria như giọt nước tràn ly, thổi bùng lên một cơn bão mạng.

Tuy nhiên, thú vị nhất là việc các nhà phân tích so sánh tổng thống trên mạng và tổng thống trên diễn đàn chính thức ở Nhà Trắng, và phát hiện ra họ có hai thứ giọng điệu quá khác nhau. Và đám đông vô cùng mâu thuẫn trong vấn đề này. Kẻ thì nói đó là sự hai mặt bình thường của chính trị, kẻ lại tuyên bố hình như đang có một âm mưu.

Cũng có một vài ý, tuy rất hiếm hoi, khẳng định rằng đang có hai tổng thống. Tôi và Trump hồi hộp theo dõi mạng, vừa thích thú vừa buồn cười và cũng có một ít âu lo.

Ông nói: - Lưu Ly này, chả hiểu trò đùa của chúng mình sẽ đi tới đâu nhỉ?

Tôi cười: - Em không nghĩ đây là trò đùa ông ạ. Ông vẫn đang làm một việc tổng thống cần làm, là hướng dẫn tình cảm cho người dân. Nhưng có một ý này rất vui, rất nhiều hàng đồ chơi muốn sán xuất con gấu bông ông tổng thống cầm. Và họ chắc chắn bán chạy khắp toàn cầu. Con gấu ấy

em tự chế tạo. Nếu chúng ta bán nó, sẽ trở thành triệu phú trong nháy mắt.

Trump lắc đầu: - Không được, Lưu Ly, tôi không được dùng địa vị tổng thống để kinh doanh. Chỉ có quyền là một người bình thường đi bán bắp. Luật pháp Mỹ không cho phép có điểm chung giữa tỷ phú Trump và Tổng thống Trump.

Tôi gật đầu, khâm phục, mặc dù không khỏi có chút nghi ngờ.

Mấy hôm sau, một buổi sáng tôi vừa từ lớp học ra thì điện thoại reo, đầu bên kia là một giọng nói đàn ông bằng tiếng Việt nhưng biết ngay là dân ngoại quốc: - A lô, cho tôi xin phép gặp cô Phạm Ngọc Lưu Ly.

- Dạ, em đây.

- Xin tự giới thiệu, tôi là John Makenzy, nhân viên tòa tổng lãnh sự quán Hoa Kỳ. Rất mong được gặp cô để có vài trao đổi.

A, tôi đã đoán ngay sẽ có việc này, chỉ nhanh hay chậm mà thôi.

- Vâng, thưa ngài, em sẵn sàng.

Giọng bên kia nhũn nhặn: - Vậy cô cho phép chúng ta nói chuyện ở đâu?

Tôi thoảng nghĩ nhanh: - Quán trà sữa ở đường Nguyễn Huệ. Ba mươi phút nữa em chờ ông ở đó.

- Rất cảm ơn cô.

Ông ta có vẻ không chút ngạc nhiên vì địa chỉ lại teen như thế. Có nhiều chuyên gia nói nước Mỹ sờ dí phát triển vì công dân quen với việc bất ngờ.

Tôi nhanh chóng sửa sang lại quần áo tóc tai. Nói chuyện với một cô gái làm sao vui bằng nói chuyện với một cô gái đẹp. Khi tôi tới quán trà, Makenzy đã ngồi sẵn đó. Ông ta khoáng hơn bốn mươi tuổi, đeo kính, mặc áo sơ mi trắng có cà vạt như một giáo sư. Nhưng cứ chỉ khá bỗn chồn.

Đây là một quán trà sữa nổi danh, giới teen Sài Gòn phải đến nếu tỏ ra sành điệu. Không khí nhộn nhịp và các khuôn mặt vui tươi, thích hợp để ta bàn đù chuyện trên đời, trừ chuyện liên quan tới các lãnh đạo quốc gia.

John hỏi: - Chúng ta nói chuyện bằng tiếng Việt hay tiếng Anh sẽ tiện cho em?

Tôi cười: - Tiếng Anh. Như thế sẽ tiện cho ngài.

Đầu tiên, rất lịch sự và đáng yêu, ông ta nhắc: - Em muốn uống gì nào?

Tôi không hề ngần ngại: - Trà sữa đâu nhiều trân châu. Ly to ông ạ.

Có hai cách để một đứa con gái tỏ ra nhí nhảnh. Hoặc dùng một ly nhỏ xíu hoặc xơi hòn một ly to đùng. Tôi chọn cách sau. Tôi không bao giờ chọn cách vừa vừa.

Ông Mỹ đưa card visit. Nó chỉ ghi tên, số điện thoại, email mà không ghi chức vụ.

A, một nhân viên tình báo đây mà.

Chỉ có những đứa ngờ ngẩn, suốt ngày xem các phim trinh thám hạng hai mới nghĩ rằng điệp viên phải có cơ bắp, võ nghệ cao cường và bắn nhanh như chớp. Nhưng thực ra không phải thế, điệp viên chỉ cần biết uống trà sữa.

John Makenzy đến quầy mua trà sữa cho tôi, còn ông uống trà oolong không sữa. Ông ta khen trà ở đây ngon và khen Ly xinh đẹp. Cả hai đều chả có gì sai.

Khi ly trà đã voi một nửa, ông ta mới nói từ tốn: - Hôm trước, em có tới chỗ tổng lãnh sự quán, và đã báo cho nhân viên ở đó một tin quan trọng, em có thể nhắc lại được không?

- Dạ vâng. Em vẫn nhớ mình đã thông báo rằng chiếc vali hạt nhân của tổng thống Hoa Kỳ thực ra đựng năm lon nước Coca-Cola đủ loại.

Ông Mỹ cố làm ra vẻ bình thản: - Dựa vào đâu em nghĩ thế?

Tôi đóng đanh: - Em đùa. Em hài hước đó mà.

Tôi vốn cũng biết dân Mỹ khoái hài hước vô cùng. Đến mức nếu Hoài Linh là người Mỹ, anh ấy ít nhất cũng được bầu vào nghị viện.

Nhưng Makenzy có vẻ chả còn chút tâm trạng để cười: - Chúng tôi không tin em có tính hài cao như vậy. Chắc phải có chút lý do.

Tôi nhún vai: - Coca-Cola là một loại bom hat nhân, người Mỹ đã rải xuống toàn cầu. Ngài cứ xem phim *Thương dế* cùng phát khùng là hiểu. Chỉ một cái chai trên trời rơi xuống, đã làm chấn Phì náo loạn cả lèn.

Ông ta có vẻ rất kiên nhẫn, không rời bỏ chủ đề: - Sao em nghĩ trong cái vali ấy có năm lon?

Tôi vẫn cố tình ngây ngô: - Chứ theo ông thì có mấy?

Ông ta chống chế: - Tôi không biết. Tôi chưa nhìn vào đó bao giờ.

Tôi nghi thầm: “Tất nhiên. Muốn nhìn phải cao cấp lắm. Nên họ mới vô cùng hoảng sợ”.

Tại sao một con bé ở Việt Nam, mười bảy tuổi, chỉ mặc váy xòe, đi giày búp bê và hay uống trà sữa cùng bánh tráng trộn lại biết tường tận về cái vali chứa thảm họa toàn cầu? Họ càng nghĩ, càng không điên mới lạ.

Makenzy phải hạ câu quyết định: - Chúng tôi muốn biết em đọc điều ấy từ cuốn sách nào, hoặc ai nói với em?

Tôi lại hài: - Tổng thống Nga nói với em. Trong vali của ông Putin cũng có năm chai, không phải Coca-Cola, tất nhiên, mà Vodka pha đường.

Ông Mỹ kêu: - Lạy Chúa!

Tôi tiếp: - Có lần tổng thống Nga và Mỹ hội đàm, để vali bên cạnh. Khi đứng lên họ đã xách nhầm. Thế là sau đó hai ông đều uống. Nhưng chỉ có phía Mỹ là say.

Những câu ấy chắc quá sức chịu đựng của ngài nhân viên lãnh sự. Ông ta đành tỏ ra quan trọng:

- Ly ạ, cái vali ấy có gì tôi cũng không biết được. Hầu như chẳng có ai được phép chạm tay vào. Nhưng bất cứ tin tức nào về nó cũng khiến tôi quan tâm, và tôi muốn được em giúp đỡ với tư cách bạn bè, tại sao em tin chỉ có năm lon Coca-Cola trong nó?

Giá ông ấy hỏi quách: “Chỉ có tổng thống biết, vậy em gấp tổng thống ở đâu?” thì việc đã khác đi. Nhưng ông không nghĩ đến câu hỏi ấy. Nó ngoài sức tưởng tượng của ông.

Các bạn nhớ chưa. Ta có thể nghèo bất cứ thứ gì, nhưng đừng nghèo tưởng tượng. Sẽ khiến cho ta đôi lúc khổ sở vô cùng.

Tôi đáp: - Em xin lỗi nếu đã khiến ông suy nghĩ. Xin nhắc lại em chỉ đùa thôi.

Makenzy thở dài. Ông đành chuyển hướng: - Lưu Ly, em đã sang thăm nước Mỹ chưa?

- Dạ chưa. Nhưng em nhất định sẽ đi. Và vào thăm Nhà Trắng. Xem nó sẽ ra sao?

Ông ta lich sự: - Tôi sẽ vui lòng được dẫn em tới, đáng tham quan lắm.

Tôi vờ tinh nghịch: - Có phải tổng thống ở đó không? Ngài làm việc trong những phòng nào?

- À, đó là khu vực riêng, chả ai biết rõ. Nói chung, đây là bí mật quốc gia.

Tôi sung sướng nghĩ: “Ta cũng có bí mật của ta. Cũng chả quan trọng kém gì”.

Chúng tôi chia tay. Makenzy nhấn mạnh: - Tôi chắc chắn phải còn gấp lại em. Tôi hy vọng từ đây chúng ta coi nhau như bạn.

Rồi ông bước đi. Rõ ràng không được hài lòng.

Tôi phi xe máy tới nhà Mai tồ, réo vang từ dưới cổng:
- È Mai.

Nó ló ra: - Gì đó bà? Tao đang học.

Tôi bêu môi: - Học là việc cá đori. Còn phim hay chỉ chiếu hai tuần là hết. Đi coi phim ngay.

- Phim có Việt Hương không? Có Nhã Phương, Miu Lê không?

Đó là những tài tử trú danh Mai tồ thần tượng. Chả cần họ đóng phim, chỉ cần họ ho, nó cũng mua vé chui vào.

Tôi phải dài dòng: - Không, phim Mỹ *White House Down* tức *Giải cứu Nhà Trắng*. Bom tấn khổng lồ. Có các tài tử lừng danh Channing Tatum, Jamie Foxx, Maggie Gyllenhaal,...

Mai nghe như vịt nghe sấm, rồi cố nài thêm: - Mày phải trả tiền vé và bắp nước.

Tôi buông xuôi: - Thôi được.

Hai đứa vào rạp, khán giả đa phần con trai, vì đó là phim chiến đấu, mặc dù nhìn mặt các chàng ấy, có khả năng chưa hề chiến đấu cái gì.

À, đã đến lúc tôi phải rẽ ngang, nói về bọn con trai một chút, kéo có người lại bảo tôi chỉ thích giao du với Bill Gates hoặc Donald Trump. Con trai, đầu tiên là phải đẹp trai. Vẻ đẹp có thể rất khác nhau, không nhất thiết theo Tuấn Hưng hoặc kiểu Sơn Tùng. Nhưng không có răng hô và nhiều mụn. Tiếp theo, điều này cực kỳ khẩn cấp, con trai phải tắm thường xuyên. Tắm bằng sữa tắm thiên nhiên hay xà bông cục cũng được, nhưng đừng gần không được hôi mù, mà chuyện ấy nhiều anh hay mắc. Sau đó, con trai phải thông minh. Có nhiều cách để đo độ thông minh, nhưng cách tốt nhất là không chờ bạn gái nói ra cũng phải biết cô ấy muốn gì, muốn bao nhiêu cũng đoán được hết.

Cuối cùng, không quan trọng lăm, nhưng cũng không thể bỏ qua, con trai phải có chút tiền, ít ra khi bạn gái muốn ăn kem thì cũng không hốt hoảng.

À, thêm một cái cuối cùng nữa, con trai phải ăn mặc đàng hoàng. Đừng có sơ mi nát nhau và quần tây ống to xiêu vẹo, đi bên cạnh nhục đến ê răng. Đấy, tiêu chuẩn của Ly Cún về con trai chí đơn giản vậy thôi, có gì đâu phức tạp, mà bao nhiêu năm nay chưa gặp anh nào. Nó chứng tỏ con trai thời buổi này sao chán quá, hậu quả là tôi đành đi với Mai tồ. Con trai nước mình có tự ái không, có điên ruột không khi anh nào tuyệt vời thì lại được các cô khoe: “Bạn tớ đẹp như diễn viên Hàn Quốc”.

Phim đã chiếu. Đầu tiên thủ đô nước Mỹ hiện ra, ba chiếc trực thăng bay ầm ầm, đầy uy nghi lẫm liệt. Trong một chiếc, tổng thống Mỹ oai vệ đang ngồi. Ông chỉ ra lệnh một câu, cá đoàn phi cơ nghiêng cánh làm cho cảnh vật rung lên.

Khiếp quá!

Người ta nói tổng thống Hoa Kỳ là nhân vật quan trọng nhất trên thế giới. Khi ông ta phát biểu, cả triệu người nín thở lắng nghe. Ngăn cách ông với đám đông là muôn trùng cận vệ và các giáo sư, tiến sĩ hàng đầu.

Trước đây tôi cũng thấy thế. Nhưng điều đó không còn nữa khi đã cùng ngồi ăn đĩa cơm với cá kho tộ cùng Trump, sau đó lại cùng tráng miệng bằng bát chè hạt sen thơm phức.

Nhưng kia, trên màn ảnh bộ phim tiếp tục. Tổng thống bước vào Nhà Trắng, ra các chỉ thị tối cao.

Bất ngờ, một đám khủng bố ào vào. Chúng tấn công điện loạn, bắn loạn xạ khắp nơi, bắt tất cả khách tham quan nhốt lại với một mục đích tìm cho được lãnh tụ Hoa Kỳ.

Cả rạp nín thở.

Trong giờ phút nguy nan ấy, khi mà tưởng như đã tới giây phút tổng thống lâm nguy, bọn lưu manh chí còn cách ông vài bước thì một sĩ quan cận vệ đẹp trai do Channing Tatum đóng hiện ra cùng một cô gái bé xinh trẻ đẹp do nữ tài tử thiếu nhi Joey King đóng.

Thế là ba người đoàn kết với nhau. Tổng thống, anh sĩ quan cùng cô bé hợp sức, đánh cho lũ giặc tan tành.

Trên màn ảnh, dân chúng Mỹ reo hò ầm ī. Trong rạp, vài khán giả vỗ tay.

Tôi miên man suy nghĩ. Rõ ràng việc giải cứu tổng thống có khả năng xảy ra chứ chẳng phải chuyện hoang đường, nhưng việc đó không thể tiến hành một chiểu, mà chính ông ta cũng cần tham gia chiến đấu.

Trong phim, tổng thống đã bắn súng, đã dùng tới cả chân tay đánh võ tung bừng, còn cô bé không khi nào cầm khẩu súng lên, do cô không biết bắn. Cô chỉ giúp cho ông ta có quyết tâm thêm bằng cách sử dụng điện thoại thông minh lên mạng.

Ừ. Tôi cũng vậy. Tôi cũng phải khiến cho Trump chiến đấu, chứ không ai có thể làm điều đó thay ông.

Tan khỏi rạp đi ra, Mai tồ nói: - Tổng thống phải cầm súng, chứ không phải bán bắp xào.

Tôi phân tích: - Có tổng thống đi lên bằng chiến trận, có tổng thống đi lên bằng kinh doanh, cả hai đều đáng kính.

Mai không đáp. Nhưng tôi hiểu, như rất nhiều đứa con gái khác, nó không thích những việc âm thầm. Chúng chỉ muốn con trai có gì nổi bật ngay, kiểu như tóc phái xanh rờn, thân hình phái cao lực lưỡng hoặc phái đoạt ngay giải nhất thi hát truyền hình. Chứ đơn giản, hiền hòa, sâu lắng, dịu dàng, chúng thấy chưa hấp dẫn.

Mai nhận xét: - Chúng mình vừa xem một câu chuyện cổ tích khi đứa bé gái lại khiến cho nước Mỹ thoát nguy. Nhưng mà coi chừng đó, Ly Cún, chuyện ông tổng thống bán bắp đó là một chuyện hài.

Tôi bức xúc: - Ý mày định nói sao?

- Tao khuyên mày hãy quay lại với đời thường, với gỏi cuốn, kem tươi, bánh bao, vǎn, sứ, địa như bao nhiêu đứa khác, đừng có mơ tít tận trời xanh.

Nhưng việc hoàn lương đâu có dễ dàng, ít nhất trong học tập.

Hôm nay là tiết sử. Thầy giáo bước vào, viết lên bảng: "Quan hệ quốc tế từ 1945 - 2000".

Ngay từ tối qua, tôi đã đọc đi đọc lại bài này, và suy nghĩ rất lâu. Tôi hiểu rằng đây là một vấn đề rất phức tạp và lý thú.

Đấy cứ nghĩ mà xem, chỉ trong nhà với nhau thôi, quan hệ với bố mẹ cũng đã xảy ra bao nhiêu rắc rối rồi, nói chi quốc tế. Có bao nhiêu thắc mắc trong đâu.

Cho nên khi thầy vừa quay ra, tôi đã giơ tay định hỏi. Nhưng thầy giáo lạnh băng: - Không, Lưu Ly, thầy không cho phép em đặt câu hỏi trước. Và thầy cũng không cho phép bất cứ một học sinh nào làm như vậy.

Cá lợp sưng sò. Thầy giáo tiếp: - Thầy biết lớp 12B này đã nổi tiếng toàn trường và bắt đầu nổi tiếng trong thành phố về việc luôn luôn đưa ra trước các câu hỏi với giáo viên. Nhưng hôm nay thầy không đồng ý. Các em phải nghe giảng. Các em không được tham gia vào việc giảng. Đó là quan hệ thầy trò đã giữ gìn muôn đời. Nếu tiết nào, nếu môn nào các em cũng đặt ra các câu hỏi miên man thì giáo viên còn đâu ra đáp án.

Cá lợp kinh ngạc nhìn nhau. Thầy giáo vẫn khẳng định: - Theo tôi, trong bất cứ nền giáo dục nào, giáo viên phải là

người chủ động chứ không nên chạy xoay quanh các học trò.
Cho nên hôm nay, các em cũng chờ tôi giảng xong bài rồi nói
sao cũng được.

Tôi thở dài.

Rồi thầy thuyết trình bằng một giọng đều đẽo, và không
có ý nào khác hơn trong sách. Đám học sinh biết chắc rằng,
chỉ sau ba bứa, những lời nói ấy sẽ bay đi như đã xảy ra biến
bao phen như vậy.

Sau khi giảng xong, thầy có vẻ bao dung: - Nào, bây giờ
các em muốn hỏi gì?

Cả lớp chán nán nhìn nhau. Có còn đâu mà hứng. Rồi
Vinh mèo gắng gượng đứng lên, hỏi một câu kỳ lạ: - Thưa thầy,
em xin hỏi, thầy đã từng đi những quốc tế nào ạ?

Thầy ngần ngừ: - Tôi chưa đi. Các em biết đấy. Quốc tế ở
xa. Còn lương giáo viên ít ỏi. Còn gì nữa không, các em?

Không. Không còn gì. Cả lớp im lặng như tờ.

Khi thầy bước ra ngoài, mọi người mới nói. Trương Thị
Thu Cân phản đối: - Vinh, cậu hỏi thế không được phép. Đi
đâu là chuyện riêng của thầy.

Vinh cãi: - Sao lại riêng nỗi? Câu ấy liên quan tới quốc
tế mà.

- À, vậy nếu cô địa lý dạy về Bắc Cực, chả lẽ học trò cũng
nên thắc mắc cô đã sang Bắc Cực hay chưa?

Vinh vẫn cương quyết: - Chứ sao. Tớ có quyền biết cô nói
theo sách, hay theo những thứ cô đã nhìn.

Cả lớp ngẫm nghĩ. Cũng đúng. Bao nhiêu năm nay giáo viên chưa khi nào nói với học sinh biết kiến thức họ có từ đâu, thế thì lấy gì kiểm chứng.

Xuân Bình vặn hỏi: - Khi cậu xoi một bát phở gà, cậu có cần biết gà nuôi ở đâu không nhỉ?

Tô Bích Nguyệt trầm ngâm: - Kể ra cũng cần đấy. Nhưng tụi mình bao nhiêu lâu nay không chịu hỏi mà thôi.

Hồng sư tử khôi hài: - Thầy lịch sử tất nhiên thích làm theo lịch sử. Mà lịch sử luôn luôn là bọn ta cứ phải ngồi nghe. Các ông các bà cứ sao thắc mắc.

Ngọc Anh cáu: - Nói vớ vẩn gì thế. Lịch sử quan trọng nhất là khi nó sang trang. Việc đặt câu hỏi trước của chúng ta rất hay, đừng có mà tháo chạy.

Nhưng rõ ràng bị thầy giáo dạy sử phủ đầu làm cả lớp buồn bã.

Long còn nói: - Thôi, cứ như xưa, cắm đầu ghi chép là xong.

Buổi chiều, khi tôi kể ra chuyện giờ sứ sáng nay với Trump, ông nói: - Có gì ngạc nhiên đâu Lưu Ly. Bất cứ ai sinh ra cũng mang sẵn thói quen muốn người khác làm theo ý mình. Đấu tranh chống lại điều đó khó vô cùng.

- Thế ngại đấu tranh thua hay thắng?

- Lúc thua lúc thắng. Ai cũng tưởng khi trở thành tổng thống, tôi muốn làm gì cũng được. Lầm to. Hầu hết sức lực tổng thống dành để bỏ cái cũ, chứ không phải cho cái mới sinh ra. Cái cũ muôn đời của giáo dục là nghe giảng, chứ không phải chất vấn về bài giảng. Có hàng ngàn người tin chắc điều này.

- Ông không như vậy chứ?

- Không. Tôi trở thành tỷ phú do kinh doanh tôi chả nghe ai khác. Tôi trở thành tổng thống vì khi tranh cử, tôi chả làm theo các tổng thống khác.

Tôi thở dài: - Em có cựa quậy thế nào thì cũng chỉ một cô Lưu Ly bé xíu vậy thôi.

Tổng thống cười, nhìn tôi: - Sai rồi.

Còn tại sao sai, ông không nói.

Tôi hỏi tiếp: - Thưa ông, tại sao có nhiều phim Mỹ miêu tả tổng thống gặp tai nạn thế. Điều ấy có thật không?

Trump nghiêm túc: - Thật. Nước Mỹ đứng đầu thế giới vì có ba tổng thống bị bắn là Lincoln, Kennedy và Reagan, hai tổng thống ra tòa là Nixon và Clinton, còn bị chất vấn không sao đếm được.

Tôi phá ra cười: - Ô, phải chẳng như thế mà nước Mỹ mạnh lên?

Trump nhún vai: - Chắc vậy.

Rồi ông nảy ra ý nghĩ: - Này, Lưu Ly, tối nay mình phải đi chơi phố - Ông nháy mắt - Không nên để cho việc kinh doanh che phủ hết cuộc đời. Theo em ta có thể tối đâu?

Tôi suy tính: - Cũng có nhiều nơi. Trình diễn áo dài, nghe nhạc ở phòng trà hoặc xem rối nước.

Trump cân nhắc: - Ca nhạc thì tôi không hiểu tiếng Việt, nên chắc không tiếp nhận được sâu. Rối nước tôi từng xem, vì họ đã sang nước ngoài biểu diễn nhiều lần.

Vậy là đi tới bảo tàng áo dài trên đường Nguyễn Huệ của nhà thiết kế nổi tiếng Sĩ Hoàng. Tôi cảm thấy tự hào khi đưa tổng thống tới đó.

Đây là một căn phòng vô cùng trang nhã và đêm biểu diễn tuyệt hay. Các cô gái mặc áo dịu dàng, đi lại như tiên trong tiếng nhạc du dương, đặc trưng cho khắp ba miền Nam, Trung, Bắc.

Tổng thống vỗ tay hồi lâu. Khi bước ra ngoài, tôi hỏi: - Ngài thấy sao?

Trump gật đầu: - Tuyệt lắm.

Tôi kiêu hãnh: - Em cũng tin như thế.

Trump tư lự: - Nhưng tôi muốn đưa ra hai câu hỏi với em. Với em, tại sao khách xem áo dài toàn dân ngoại quốc và không thấy ai mặc như vậy ngoài đường?

Tôi không trả lời được.

Ông an ủi: - Tôi biết là khó. Em đừng buồn. Bên Nhật cũng chẳng còn mấy cô gái mặc kimono. Em có thể trả lời sau cũng được.

Thành phố Hồ Chí Minh buổi tối vô cùng mát mẻ, đã thế, lá cây còn reo xào xác trên đầu, và có những tiếng reo

lanh lảnh trên cao. Trump ngạc nhiên: - Con gì kêu hay vậy Ly?

- Dạ, con ve. Ở nước Mỹ không có à?
- Chỗ tôi thì không. Ve kêu khi nào?
- Dạ, nó hay kêu khi người im lặng. Cho nên thành phố này rộn rã suốt ngày đêm.

Trump sung sướng quá, khiến tôi cũng lấy làm kỳ lạ: - Ta kiểm chỗ nào ngồi, nghe tiếng ve đã nhỉ?

Hai người tìm ra cái ghế giữa công viên Thống Nhất. Đây là một ốc đảo xanh tuyệt vời cho việc nhìn ngắm, để dèm khuya thấm vào da thịt.

Trump không nói gì. Ông tựa lưng vào thành ghế, nhảm mắt hồi lâu. Ly Cún chờ một lúc mới lên tiếng: - Ngài nghỉ ngoi như thế nào?

- À, có một chỗ gọi là Trại David, chuyên dành cho các tổng thống. Thiên nhiên thì hay lắm, nhưng toàn cận vệ xung quanh, lấy đâu ra trai xinh gái đẹp.

Tôi hơi châm chọc: - Ngài rành về các cô gái đẹp lắm à?

Tổng thống trả lời bằng một câu châm chọc không kém:
- Chả lẽ ta phải rành bà già em mới vui sao?

Ngồi thêm chút nữa, tôi bịa: - Phong tục ở đây, sau khi chơi khuya, phải đi ăn ốc. Ngài phải mời em thì mới vẹn toàn.

Ông kêu: - Mời thì săn sàng thôi. Nhưng ốc có gì mà ngon? Nhật nhéo vô cùng.

Tôi cười khúc khích, dẫn ông chạy ra quán Ốc Đào. Con gái Sài Gòn mà chưa biết Ốc Đào coi như chưa lớn được.

Đấy không phải là quán. Đấy là kinh đô ốc, với cá trăm cái bàn, và cá trăm nam nữ chói lọi ngồi vây kín xung quanh. Tôi gọi ra một món hấp mỡ hành, món luộc nước dừa, món nướng mọi và xào chua ngọt.

Tổng thống vô cùng khâm phục. Ông không thể tưởng tượng được người ta có thể làm phong phú thế những con ốc vô hồn. Đầu tiên ông rụt rè nếm thử, sau đó ăn mỗi lúc một nhanh: - Đây không phải ốc thường, Ly. Đây là ốc tổng thống mới thơm ngọt và lạ thế này.

- Ngài ơi, Việt Nam còn nhiều thứ lạ lắm cơ.

Trump tuyên bố: - Tôi đã sai lầm khi kinh doanh địa ốc. Đúng ra tôi phải kinh doanh món ốc.

Sau khi ăn xong, chúng tôi chia tay, kết thúc một tối vui trọn vẹn.

Trump rất chu toàn. Ông bắt taxi, đưa tôi về tận cửa: - Cám ơn em. Một buổi tối ý nghĩa vô cùng.

Tôi vừa leo lên cầu thang vừa suy nghĩ: Thực ra, một ông tổng thống là gì?

Nhiều người sẽ tranh cãi hăng say. Nhưng tôi thì không tranh luận nữa, tôi đã biết rồi.

Ông tổng thống bao gồm một cụ già khó tính, một vị giáo sư, một đại tướng và một đứa trẻ con pha trộn với nhau. Thiếu đi bất cứ phần nào, ông ta cũng không trọn vẹn.

Trước đây, tôi đã nhiều lần thấy Donald Trump phát biểu trên tivi. Đầu ông ngẩng cao, tay ông giơ lên và mắt ông tóe lửa. Nhưng vừa rồi, khi ăn món ốc, mắt ông chớp chớp, mặt ngược lên ngõ ngàng còn tay thì khều nhẹ nhè, chả khác gì bao trai gái xung quanh.

Lúc ấy, giữa Phạm Ngọc Lưu Ly và Donald Trump cũng có nhiều nét tương đồng.

Tôi rón rén bước vào phòng ngủ. Nhưng mẹ vẫn biết, càu nhau: - Sao dạo này hay đi khuya thế? Hay đã bị chàng nào đó rủ rê?

Tôi không đáp, chỉ nghĩ thầm: “Rú rê tận ông già bên Mỹ đấy”.

Rồi tôi thiếp đi. Tôi mơ thấy Trump bán ốc xào bên Mỹ trong một nhà hàng lộng lẫy, ai muốn ăn thì phải đăng ký trước ba ngày. Bụng bàn là các tài tử hàng đầu của Hollywood như Tom Cruise, Brad Pitt, Angelina Jolie và Ryan Gosling khiến phòng ăn chả khác gì sân khấu.

Tôi có ngờ đâu, mình cũng sắp lên sân khấu ngay thôi.

Sáng hôm sau, trong buổi chào cờ đầu tiên, đứng trước sân, thầy hiệu trưởng tuyên bố:

- Các em, ban giám hiệu quyết định đẩy mạnh thêm hoạt động ngoại khóa, vì chúng khiến cho học sinh hào hứng, vui vẻ vô cùng. Sau khi bàn bạc kỹ càng, các thầy cô muốn mở

một cuộc thi “Nữ sinh duyên dáng” cho toàn thể các bạn nữ khối lớp 12.

Toàn sân trường vỗ tay ầm ầm, tuy có vài đứa con trai kêu lên yếu ớt: - Tại sao không phái nam sinh. Nam thiếu duyên dáng à?

Thầy hiệu trưởng nói tiếp: - Nhưng thầy cô sẽ không đứng ra tổ chức, mà giao cho các em tiến hành. Sau khi bàn bạc kỹ càng, chúng tôi chọn lớp 12B toàn quyền hành động, vì lớp này nhiều sáng kiến, nhiều hành vi táo bạo gây nhiều dư luận xôn xao.

Cả lũ lại hò reo. Tôi đứng dậy: - Cám ơn các thầy cô, thay mặt lớp 12B, em là lớp trưởng xin nhận. Nhưng em có một đề nghị, không phái “Nữ sinh duyên dáng” mà là “Nữ sinh hiện đại”.

Đám con gái hò reo đồng ý vì bao nhiêu năm nay chúng nó đã chán duyên dáng lắm rồi, chỉ toàn cầm nón lá e ấp, sau đó đi lòng vòng, nghiêng nghiêng tà áo mà thôi.

Thầy hiệu trưởng gật đầu. Đám học sinh tan ra, trở về căn cứ địa. Tôi họp cả lớp lại:

- Các ông các bà chú ý. Cuộc thi nữ sinh hiện đại bắt đầu. Việc đầu tiên là gì?

Tô Bích Nguyệt trịnh trọng nói: - Là phải đưa ra một thông báo, dán ở mọi gốc cây và mảng tường.

Tôi đồng ý: - Đồng ý. Nhưng ai viết?

Vinh mèo vụt đứng dậy (sở dĩ có tên thế vì mắt nó sáng như mắt mèo và thỉnh thoảng lại vô một cái gì đó nhanh như cắt): - Đọc nhé.

Rồi chưa chờ ai hoàn hồn nó đọc:

“Hỡi các nữ sinh đẹp.

Hỡi các nữ sinh xấu.

Hỡi các nữ sinh đẹp xấu lung tung.

Bạn có phải là nữ sinh hiện đại không? Chắc chắn là không khi chưa tham gia cuộc thi này.

Để được mang danh hiệu cao quý đó, bạn phải khẩn cấp tới chỗ chúng tôi. Bạn sẽ khóc, sẽ cười, sẽ ngã lăn quay hoặc trèo lên tường do chúng tôi chọn lựa. Từ phút này trở đi, bạn sẽ mặc quần sooc, sẽ nhuộm tóc highlight, sẽ đi giày boot cao, phỏng mồ tô và tô son môi màu nâu đất, đeo dây chuyền có răng con cá sấu mạ vàng.

Chúng tôi sẽ khiến cả còn ai nhận ra bạn ngày xưa. Với lối ngồi vắt chân ăn quà độc đáo, với cách cứ năm phút lại lên Facebook một lần, nhai kẹo cao su trong lúc ngủ, buộc áo sơ mi lên ngang bụng thường xuyên, hễ gặp con trai là xin số điện thoại bất ngờ, bạn sẽ trở thành cô gái hiện đại, tối tân, mạnh mẽ, tạo ra khiếp đám mỗi khi xuất hiện ồn ào.

Hãy ghi danh ngay khi còn kịp. Có thể gặp riêng ngài Vũ Quang Vinh, trưởng ban tổ chức ở địa chỉ 12 xóm Chợ Cầu”.

Lũ con trai hoan hô nhiệt liệt. Chúng còn đập bàn đập ghế để phụ họa vào cái bảng thông báo đầy bôi bác chị em.

Tôi nổi giận đúng đùng: - Vớ vẩn gì thế. Nữ sinh hiện đại chứ đâu phải nữ cao bồi, đâu phải con bọ ngựa?

Việt béo dài giọng: - Vậy mời các em cứ làm theo lối cũ,

nào nấu ăn, nào thêu thùa, nào ngâm thơ, bế em, gọt xoài chua, nhai xí muội.

Tôi hét: - Không nói nữa. Tớ đi hỏi ý kiến chuyên gia.

Chuyên gia đó là ai? Trump chứ ai. Toàn thế giới đều biết ông là trùm các cuộc thi nhan sắc.

Chiều về, khi nghe tôi kể đầu đuôi, ông vừa cười vừa đẩy xe bắp: - Đúng tôi đã phát minh ra cuộc thi hoa hậu toàn cầu Miss Universal. Nhưng đấy là hỏi tôi còn trẻ, đẹp trai, làm nhiều việc theo những cảm xúc bồng bột chứ đâu theo suy nghĩ.

Tôi liếc mắt: - Bây giờ ông vẫn đẹp mà!

- Ủ, nhưng đẹp kiểu già. Khi già cũng có vài thứ khôn ra. Tôi ngạc nhiên khi mình đã tổ chức các cuộc thi như vậy, và ngạc nhiên hơn nữa khi nhiều người vội vã tung hô. Bởi tại sao? Bởi thực chất làm gì có vẻ đẹp theo tiêu chuẩn toàn cầu. Ở châu Á, một cô gái da trắng là đẹp, nhưng ở châu Phi phải đen bóng mới hay. Ở châu Âu tóc vàng tuyệt diệu nhưng tại nơi nào khác tóc ấy như rơm. Và chính sự phong phú đó, sự có nhiều tiêu chuẩn khác biệt đó mới làm ra vẻ đẹp của hành tinh này. Thế mà tôi đã gom nó vào một cục, làm cho khán giả choáng váng vì sân khấu lồng lẫy, đèn màu chớp sáng, pháo hoa bắn om sòm và MC dẻo mồm hót tựa như chim. Tôi làm các việc điện rồ là đi xếp hạng những cảm xúc của con người. Thế mà vẫn có bao kẻ tung hô và làm theo mới lạ.

Tôi nhớ lại câu nói của Bill Gates: "Khi cả triệu người nói một câu ngu xuẩn, nó vẫn là ngu xuẩn". Vậy khi một triệu người công nhận một thứ ngu ngốc, cứ vẫn là ngu ngốc.

Tôi băn khoăn: - Thưa ông, như thế cuộc thi “Nữ sinh hiện đại” không nên làm?

Trump phản đối: - Làm chứ. Miễn là đừng biến thành thi sắc đẹp, vẻ đẹp con người không chỉ đo bằng mắt được đâu.

Tôi bạo dạn hỏi một câu cuối cùng: - Thưa tổng thống, trong đồi ông yêu cô hoa hậu nào chua?

- Nhiều chứ. Nhưng tôi đều chia tay vì những lý do không tiết lộ với ai.

Hôm sau vừa đến lớp, tôi đã bị Việt béo cắn vặt: - Này Ly, chuyên gia của cậu nói sao?

Tôi hất hàm: - Nói không được thi áo tắm.

Long nham nhớ tuyên bố: - Thế thì tờ không xem.

Tôi nhượng bộ: - Tuy nhiên có một chi tiết này. Theo lời chuyên gia, khi thí sinh là con gái, người đứng ra tổ chức phải là con trai, cho nên các cậu cứ làm. Nếu có gì lem nhem, bọn tớ tẩy chay là hết.

Vinh mèo trọn mắt: - Lem nhem thế nào. Bọn này là những chàng trai dễ thương, trí thức và nghiêm túc cơ mà.

Chả biết chúng bàn bạc với nhau ra sao, mà hôm sau thấy dán lên sau cổng trường một tờ to tướng:

THÔNG BÁO TUYỂN SINH

Ban tổ chức cuộc thi “Nữ sinh hiện đại” toàn trường ra quyết định:

A. Điều kiện tham gia:

- Tất cả các nữ sinh lớp 12 toàn trường.
- Chiều cao từ 1 mét đến 2 mét. Cân nặng từ số không tối thiểu.
- Da trắng, da nâu, da đen hoặc các loại da hỗn hợp.
- Thân hình đa hình dạng.
- Có nhiều nét tự tin và có máu liều.
- Xem ít nhất mười phim viễn tưởng trong năm.
- Ham giải nhất. Không coi cuộc thi như là khám phá bản thân. Biết đau đớn khi thua chử không phát biểu những câu như “có mặt ở đây đã là thắng lợi”. Coi giải nhì cũng ngang giải bét.
- Không dựa vào giấy khen tiên tiến hay xuất sắc.
- Không đưa bố mẹ đi cùng.

B. Nội dung thi:

- Nộp một tấm hình khác xa với chân dung thật và thuyết minh ý định khi chụp.
- Nói tên một nhân vật mình yêu nhất hoặc ghét nhất trên toàn thế giới.
- Đặt ra một câu hỏi cho ban giám khảo.

- Nói tên một môn mình muốn học không có trong chương trình giáo dục thường xuyên.

- Đưa ra tiêu chuẩn chọn bạn trai.

- Trình diễn một tiết mục tự chọn.

C. Thành phần ban giám khảo:

Ông Nguyễn Hải Việt, tiến sĩ về thế giới vô hình, lớp phó lớp 12B.

Ông Vũ Quang Vinh, giáo sư danh dự Đại học Quốc tế Ngân Hà.

Bà Nguyễn Ngọc Mai, tổng giám đốc hãng Mỹ phẩm tự nhiên.

Ông Nguyễn Văn Tư, khách qua đường.

Và một nhân vật bí ẩn sẽ công bố sau.

D. Cơ cấu giải thưởng:

Một vương miện bằng chất liệu quý dành cho hoa hậu.

Một cây gậy bọc vàng dành cho Á hậu 1.

Một cái gì đó có giá trị nhưng vô cùng trùu tượng dành cho Á hậu 2.

E. Thời gian và địa điểm thi:

Không có sơ tuyển. Tất cả thí sinh đều vào ngay đêm chung kết tổ chức tối 14/6/2017.

Địa điểm: Sân trường.

Ghi chú:

Mọi thí sinh và khán giả dự thi đều được phát đồ ăn miễn phí.

Cấm xé, sửa chữa nội dung thông báo này. Học sinh nào vi phạm sẽ bị trừ hạnh kiểm cuối năm.

Không nhận thư tay. Không tiếp xúc thí sinh vào giờ học.

Thay mặt ban tổ chức

Giáo sư Vũ Quang Vinh”

Tờ thông báo dán lên, gây ra một cơn bão toàn trường.

Ngọc Anh hét: - È Vinh, mày là giáo sư hồi nào? Và Đại học Quốc tế Ngân Hà là đại học gì?

Vinh cười hớn hở: - Đại học ấy ở trên mây, vậy bằng cấp của nó cũng ở trên mây, người thường làm sao hiểu được. Còn chuyện thằng Việt là tiến sĩ vô hình đâu có gì sai bởi vô hình luôn bất tận.

Lý lẽ của nó kể ra cũng khó cãi. Ví dụ như tôi cũng có thể xung “Viện sĩ Viện hàn lâm khoa học trong nhà” cũng chẳng cho là giả tạo.

Vinh nói tiếp: - Tại xưa nay thiên hạ cứ ám ảnh các chức danh ấy sai chứ thực ra chúng ta đều có, vấn đề ở chỗ nên dùng ở nơi nào.

Xuân Bình chất vấn: - Tại sao ban giám khảo nhiều con trai thế?

Long giải thích: - Chỉ con trai nhìn con gái mới sâu sắc mà thôi. Các bà có vẻ thân nhau, nhưng luôn luôn ghen tỵ rất ngầm, khách quan sao nổi.

Câu ấy cũng hơi có lý.

Hồng sư tử thét: - Lý do gì ban giám khảo lại có một khách qua đường? Nhờ là một tên cướp chạy ngang qua lúc đó cũng mòi à?

Son đáp: - Đường phố luôn là một phần của cuộc sống, đừng vì trộm cướp mà phủ nhận điều này.

Chỉ Mai không nói gì. Nó là thành viên nữ duy nhất trong ban giám khảo. Nhưng ai cũng nghi bọn con trai đưa nó vô danh sách có tính chất bù nhìn, vì Mai xưa nay nổi tiếng là ba phải. Trong các cuộc thi nào rồi cũng có dạng này.

Nhưng trong thâm tâm, tôi cũng thầm cảm phục bọn trai trong lớp, vì chúng đã đưa ra nhiều ý định khá độc đáo, chả theo một quy trình nhăm chán thông thường. Rõ ràng con trai có nhiều sáng tạo tiềm ẩn, chỉ làm sao đánh thức được mà thôi.

Lũ con gái khối 12 đổ đến coi thông báo chả sót ai. Và thái độ rất khác nhau. Đứa phá lên cười, đứa gật đầu khen rối rít, cũng có nhiều đứa mặt hầm hầm nhưng chả hiểu bén trong nghĩ ra sao. Tuy nhiên rất nhiều đứa rút điện thoại ra chụp hình sau đó đưa lên Facebook, khiến có một cơn bão xảy ra trong xã hội phổ thông. Dư luận đổ dồn vào cái trường chuyên này, nói rằng ở đó đang xảy ra nhiều quái đản. Hậu quả, thầy hiệu trưởng gọi tôi lên văn phòng:

- Phạm Ngọc Lưu Ly. Thầy phải nói thực với em rằng không ngờ vấn đề “Nữ sinh hiện đại” lại rắc rối thế. Phòng giáo dục có công văn để nghị ban giám hiệu phải giải trình.

Nàng ngạc nhiên: - Nhưng thưa thầy, giải trình vì chuyên gì?

Thầy đứng dậy đi loanh quanh: - À, chính thầy cũng đang tự hỏi. Trong nội quy không hề cấm kiểu thi này, khi nó chỉ diễn ra nội bộ. Đọc kỹ thông báo, thầy cũng công nhận không có điểm nào sai, tuy nhiên rõ ràng hơi khác lạ.

Tôi buồn bã: - Thế cứ khác lạ là phải giải trình, khác lạ chết sớm thôi.

Thầy cười: - Em nói phải. Cho nên đâu có ai ra lệnh dừng lại, chỉ nên bảo với các bạn tổ chức thi sao cho được an toàn.

A, cuộc thi như lái ô tô, có thể gây ra tai nạn?

Tôi hứa: - Em về sẽ nói, nhưng bọn con trai bướng lắm, chả hiểu sẽ nghe tới độ nào?

- Em là lớp trưởng mà.

- Dạ vâng, nhưng em đã giao cho họ toàn quyền.

Tôi quan niệm đã toàn quyền là toàn quyền, chứ không có lỗi toàn quyền còn thua với gửi.

Và lại, tôi còn một âm mưu khác. Khi không tham gia ban tổ chức, tôi mới có tiêu chuẩn dự thi! Có nên thi không nhỉ?

Tôi không phải tiên, phải Phật cũng không phải nữ hoàng băng giá, tôi cũng ham danh hiệu cơ mà.

Dù bà con có hết lời ca thán nước ta đang lạm phát hoa

hậu, nhưng dù sao trong chín mươi triệu dân, cùng lăm cung
chỉ trăm cô. Là một trong các cô ấy cũng hay chứ nhỉ?

Tôi đã từng quen một bạn nữ. Nhìn xa hay nhìn gần nó
cũng xinh xinh, tuy nhiên không có gì ghê gớm, không đến
mức thấy là con trai ngã ra chết lăn quay. Vậy mà dùng một
cái, khi nó đoạt ngôi Hoa hậu Đại dương, cuộc đời bỗng nhiên
thay đổi thình lình. Nhà báo bao vây, ánh đèn lèn các trang lia
liя, phao tắm biển, kem chống nắng, áo bơi nhờ quảng cáo, nó
còn được mời đóng phim truyền hình và mời tham gia trò chơi
thực tế, chỉ mới bỏ một chàng trai mà mang cung đưa tin.

Kể cũng nên ham đáy chứ.

Bạn bè thì sao? Hồng sư tử tuyên bố: - Tao chả thi, khi tao
biết chắc mình mang giải nhất về thôi.

Tô Bích Nguyệt xanh rờn: - Tao không biết. Đến phút
cuối cùng tao quyết định.

Tuyệt vừa cười vừa nói: - Tao thi nhưng tao sẽ đeo mặt nạ.

Thu Cần còn ghê hơn: - Tao thi cho bà con biết tay. Nhưng
khi đoạt giải nhất, tao từ chối nhận.

Nói tóm lại là lũ con gái nói vừa cứng vừa mềm, vừa tỏ ra
khinh thường vừa đan xen ham hố, chả tin được đứa nào.

Chỉ có Loan nói thật với tôi: - Ly, mày nghĩ xem. Đất nước
Việt Nam có cả ngàn nữ tiến sĩ và hàng trăm nữ giáo sư, còn
những cô thông minh nhiều như cát trên bãi biển. Nhưng cứ ra
phố, tóm lấy một bà con hỏi chắc gì họ nhớ một ai, tuy nhiên
Mai Phương Thúy, Phạm Hương, Kỳ Duyên dân phố phường
đều thuộc, đủ biết hoa hậu lợi hại ra sao.

Tôi thở dài. May mà tôi cũng có chút xinh đẹp, chứ nếu như xấu xí, nghề câu đó xong chết ngắt vì buồn. Bèn cố chống chế: - Hoa hậu cũng có năm bảy loại.

Loan nhăn nhó: - Ủ. Nhưng bọn con trai đâu có phân biệt. Chúng chỉ cần nghe hai chữ ấy là chân tay bủn rủn rồi.

Tôi kêu thất thanh: - Ô, thế mà luôn nghĩ đến trai ư?

Loan trề môi: - Thưa bà, đúng thế.

Có một đám con gái như vậy đấy, và chúng khá đông mới đáng sợ làm sao. Luôn nghĩ đến trai trong mọi hoàn cảnh, đặc biệt trong các nghi lễ kiểu này.

Và bọn trai trong lớp cũng hoàn toàn đổi khác. Chả biết đứa nào trong ban tổ chức, đứa nào MC, đứa nào phụ trách nội dung, nhưng từ lúc cuộc thi được công bố ra, cả đám trở nên khệnh khạng. Ra vẻ quan trọng. Mặt vênh vênh, tác phong bí hiểm, cử chỉ đầy sự trưng bày. Tôi ngày nào cũng gặp tổng thống nên không chướng, chứ các cô khác muốn giận điên lên.

Tôi chua chát hiểu ra, chức vụ có thể làm người ta khác hẳn. Khác tới không thể nhận ra.

Tôi hỏi Trump: - Thưa tổng thống, khi lên nắm chức vụ, ông thế nào?

Ông cười nhẹ: - À, ta có ít bạn hơn.

- Tại họ rời xa ông hay ngược lại?

- Tại ở cương vị ấy, có nhiều thứ không hỏi được bạn bè. Nay Lưu Ly, em cũng nhớ một điều nhé, cô đơn là một phẩm chất rất hay. Nếu em không tập cô đơn, có thể em sẽ không

bao giờ thành công cho nổi. Bill Gates thời trẻ có một bạn thân. Họ cãi nhau, mỗi người đi một ngả và thế là ra đời hai hãng tin học lừng danh. Nếu họ còn đoàn kết, thế giới mất đi một hãng.

Tôi hiểu sâu sắc điều này. Kể từ khi trở thành giám khảo bù nhìn, Mai tồ đổi hẳn. Nó không còn ở gần tôi nữa. Nó hay biến đi với Việt béo, Vinh mèo, hỏi đến đâu thì giở giọng cao sang “Đi họp với ban tổ chức”.

Còn một vấn đề khủng khiếp nữa là nghe đồn đã có đứa chạy chọt sau lưng. Mời bọn con trai đi ăn, mời làm quen trên Facebook hoặc lượn lờ xung quanh những lúc ra chơi. Tự nhiên hình thành một không khí chơ đèn u ám.

Chưa kể có một tờ báo mạng viết:

“Nữ sinh là phải học hành, phải mặc áo dài, đi xe đạp, cắm hoa trên đầu, nghe nhạc dịu dàng và viết lên những dòng lưu bút bằng thơ trên mục tím. Nữ sinh còn phải cười trong vắt hay tung tăng dạo bước trên hè. Dù cuộc sống có thay đổi ra sao, bản chất nữ sinh là vậy.

Thế mà ở một trường phổ thông cấp III nọ, đang phát động cuộc thi khiến nữ sinh cố làm sao giống chất nam sinh. Đã thế còn kiểu nam sinh đua đòi với tác phong ngổ ngáo, thái độ gậy gỗ và cử chỉ giật cục, quăng ra xung quanh. Những hành vi phá phách gọi như vậy là hiện đại, chẳng hiểu sẽ đi đâu khiến dư luận hết sức bất bình, cộng đồng thẳng tay lên án. Nếu không ngăn chặn kịp thời, những biến tướng của cuộc thi sẽ gây ra các hiệu quả vô cùng nghiêm trọng, làm băng hoại truyền thống tốt đẹp lâu nay”.

Bài báo gây ra một phản ứng la ó nhưng cũng làm nhiều kẻ sung sướng ngầm ngầm. Mọi sự chỉ dịu đi khi bị phát hiện ra tác giả là một nam sinh xấu hoắc, mặt đầy mụn lại keo kiệt xưa nay chưa từng có bạn gái bao giờ, và bài báo kia cũng do chị của hắn ta viết.

Tôi hỏi Trump: - Thưa tổng thống, em có nên đi thi không?

Ông ta ngạc nhiên: - Sao em hỏi vậy? Nên chứ. Em sẽ chắc chắn nhất mà.

Tôi bỗng tự nhiên thấy tim đập mạnh: - Sao ông chắc chắn?

Trump khẳng định: - Vì tôi đã chứng kiến hàng trăm những cuộc đó rồi. Với các phẩm chất của em, chiến thắng là không bàn cãi.

- Ôi, ngài có vẻ nói như em đang đứng đầu các lớp đào tạo hoa hậu ở Venezuela.

Trump cầu: - Chính việc những lò đó ra đời đã khiến các cuộc thi hỏng bét. Không khi nào có vẻ đẹp bằng cách sản xuất dây chuyền. Lưu Ly, em là một thiếu nữ phi thường, em hãy cho điều đó thêm danh hiệu.

Nghe cũng khoái. Thủ tướng tượng mình làm cái gì cũng được cả xã hội đổ xô vào, thậm chí báo chí đăng thường xuyên “Hoa hậu Lưu Ly sai chân dạo phố”, “Hoa hậu Lưu Ly khuyên các bạn gái mười điều về cuộc sống và tình yêu” hoặc “Hoa hậu Lưu Ly thân thiện ngồi ăn xoài lắc ngoài đường”.

Phải thi thôi nhưng các đối thủ là ai? Chưa biết. Và cũng đừng tưởng chúng tầm thường.

Ở lớp 12A có con bé Kim Chi Bảo Ngọc. Nó đã viết ra một cuốn sách về du lịch có tựa đề *Thế gian trước cửa phòng mình* khiến cả thành phố sững sốt. Nó biết tiếng Tây Ban Nha, tiếng Hy Lạp và là vô địch nhảy cầu. Nó đã từng gửi thư cho một ca sĩ ngôi sao, nói rằng anh ta hát chả khác gì con ếch kêu trong chậu. Bảo Ngọc đi tới đâu, con trai cui rạp xuống như anh nông dân gấp phải nữ hoàng.

Ở lớp 12C lại có nhân vật nổi tiếng khác: Dạ Vũ Linh Bồ. Về nhan sắc nó trắng tươi như trứng gà, có đôi mắt sắc như dao và cái mũi thẳng như đường băng cắt cánh. Linh Bồ thuộc lòng tất cả các vở kịch Shakespeare, có bằng lái mô tô phân khối lớn, giải nhất cuộc thi bơi vượt sông Bạch Đằng, vô địch taekwondo toàn quốc, lại biểu diễn độc tấu piano ở nhà hát quốc gia. Người ta đồn rằng tên nó sắp được đặt cho một con phố ở quận trung tâm.

Rồi lớp 12D có Kiều Bích Dung. Theo nhiều tiếng xì xào, Dung là con trai giả dạng. Nó là vận động viên trong đội tuyển môn súng bắn nhanh, chính xác đến mức nếu Dung muốn bắn một quả táo, đứa nào cũng sẵn sàng để táo trên đầu mình. Dung có khả năng làm thơ bằng tiếng Anh, tự thiết kế các trang phục đã khiến cho một nhà tạo mẫu lừng danh ăn cắp kiểu. Nó lái xe hơi mui trần bằng một cánh tay, tất cả con trai trong trường thấy Dung đều nghẹt thở.

Và còn bao nhiêu nhân vật khác cũng tương tự ở ngôi trường chuyên nổi tiếng vĩ đại này, Ly Cún đã là quái gì mà tấp tinh. Đi thi là một sống một chết chứ không phải chuyện đùa.

Bọn con trai không ngốc tí nào. Chúng dựng ở giữa sân trường một tấm bảng, trên ấy là con số đếm ngược, chỉ còn năm ngày, bốn ngày, ba ngày, rồi hai ngày nữa sẽ tới cuộc thi, khiến mặt các nữ sinh căng ra như mặt trống.

Đêm cuối cùng, Trump dẫn tôi đi uống sinh tố ở nơi sang trọng. Nét đặc biệt chỗ đó là toàn các trai đẹp như tài tử bưng bàn. Hai người chọn một chỗ ở ban công, có thể nhìn dòng xe chạy dưới chân bất tận. Ông nói:

- Lưu Ly này. Vào cái đêm trước ngày bầu cử, tôi đã lên một cái tháp cao, nhìn xuống thành phố New York và tự hỏi: Điều gì xảy ra nếu ngày mai mình là tổng thống, và điều gì xảy ra nếu mình vẫn bình thường.

- Ông không bình thường, Donald Trump, ông là tỷ phú.

- Ô, Lưu Ly. Ở Mỹ nhiều tỷ phú cũng bình thường. Nhưng em hãy nghe tôi nói hết. Thi tổng thống cũng như thi hoa hậu, chưa chắc ai đẹp nhất sẽ đăng quang.

Tôi suy nghĩ lời Trump, không hiểu mình đẹp nhất hay đẹp nhì?

Ngay hôm sau, cuộc thi bắt đầu.

Sân khấu kê bằng những chiếc bàn chất cao lấy ra từ các lớp, với công sức khuân vác của lũ con trai toàn trường. Hai

bên cánh gà có những quả bóng bay và phông màn bằng vải dù trắng tinh do có đứa bố làm tướng không quân cho mượn. Không tệ tí nào.

Cả ngàn học sinh chen chân ở dưới, rất nhiều đứa các trường khác mò sang, với mục đích nếu chúng tôi thất bại sẽ ngoác miệng chê cười và rút ra kết luận cứ ngồi im hay nhất.

Mở đầu là tiết mục múa nón đặc sắc do đám con trai mạnh mẽ trình bày. Thật là phi thường khi thấy sự kết hợp giữa những chiếc nón lá mỏng manh và những thân hình rắn chắc. Các thầy cô ở hàng đầu đều tỏ ra kinh ngạc.

Vinh mèo lên đọc lời khai mạc. Nó đeo cà vạt in hình một thiếu nữ ngồi trên một chiếc xe tăng:

“Thưa tất cả các bạn học sinh và thầy cô kính mến, thưa hàng triệu khán giả đang xem trực tiếp truyền hình bằng điện thoại thông minh hoặc rất thông minh.

Trở thành một nữ sinh hiện đại hôm nay là yêu cầu cấp bách của thời đại, của gia đình, của bản thân và của bạn trai các cô thiếu nữ.

Tại sao ô tô đã tự lái, tủ lạnh đã có màn hình, nồi cơm điện đã biết hát ca, xe đạp đã biết bay, máy vi tính đã biết tự lập chương trình mà các nữ sinh vẫn y nguyên giống hệt ngày xưa?

Tại sao?

Đó là một câu hỏi làm thốn thức hàng triệu con tim các chàng trai, các viện trưởng viện hàn lâm, đạo diễn phim, chủ tịch những tập đoàn.

Một quốc gia không thể tiến lên nếu như các cô nữ sinh không tiến cùng. Một thành phố không thể văn minh khi các nữ sinh chỉ mơ về những chuyện ngôn tình và các chàng trai éo là. Khi rèn luyện để trở thành một cô gái hiện đại, bạn sẽ khiến cho mọi người xung quanh sôi sục, báo chí xung quanh súng sốt và các ông bà già tự hỏi lại mình. Tất cả sẽ đơ ra, sẽ ngạc nhiên, sẽ la ó rồi sẽ noi theo rầm rộ.

Toàn thể các nam sinh tin chắc điều này!

Nhưng nữ sinh hiện đại là gì?

Hầu hết mọi người ngồi đây đều hiểu điều ấy một cách méo mó như hiểu một quả xoài.

Hiện đại có phải là mặc quần jeans rách gối, quần sooc bung chỉ tú tung, tóc nhuộm vàng hay xanh, đeo khuyên ở vành tai và xăm con chuột chù trên vai?

Hiện đại có phải là vắt chân trên ghế, đeo tai nghe thường thức nhạc bùm bùm, vẩu mồm ra chém gió và khoe đêm qua đi tới hai giờ sáng chưa về.

Tệ hơn nữa, hiện đại có phải là mở chai bia bằng răng, nhai kẹo cao su bằng nửa mồm, đưa lên Facebook hình tự đứng trước gương với sơ mi cài thiếu nút?

Không, xin thay mặt các trai ngoan, tôi muốn thét lên, hiện đại không phải thế!

Vậy hiện đại phải ra sao? Xin các bạn, các thầy cô, các người hâm mộ và các kẻ chuyên dè bỉu, xem chương trình sau đây sẽ rõ.

Chúng tôi thề hy sinh cho hiện đại, dù chỉ được một lần”.

Vinh mèo cúi xuống chào. Thậm chí nước mắt nó còn hơi ướt ướt.

Khán giả hò reo nhiệt liệt. Nhiều người đang đi ngoài phố, dừng lại nhìn qua hàng rào, tưởng hôm nay có đêm nhạc hội.

Việt béo bước ra sân khấu:

“Tiếp theo chương trình, tôi xin phép đọc tên ban giám khảo, và mời họ lần lượt bước ra:

Ông Vũ Quang Vinh, giáo sư danh dự Đại học Quốc tế Ngân Hà.

Ông Nguyễn Hải Việt, tiến sĩ về thế giới vô hình.

Bà Nguyễn Ngọc Mai, tổng giám đốc hãng Mỹ phẩm tự nhiên.

Ông Nguyễn Văn Tư, nhân viên thu tiền điện, vô tình ngang qua.

Và ông Khasikaimi, giáo sư, doanh nhân Ấn Độ, đồng thời là nhà tài trợ cho mỗi khán giả đi xem một bịch bắp xào đóng trong túi chân không tiên tiến”.

Tổng thống nghiêng mình, bước ra. Trời ơi, hóa ra ông ở trong ban giám khảo, lại còn kiêm tài trợ chương trình.

Quyền lực vô biên. Điểm số đầy sức mạnh.

Chỉ có những đứa ngốc mới nghĩ rằng trong các cuộc thi hoa hậu, giám khảo ngồi bên bàn có giá trị giống hệt nhau. Sai bét be. Những ai là nhà tài trợ sẽ nói lời quyết định vô cùng.

Bọn con trai quả rất thông minh khi mời Trump tham dự. Vì ông ngồi ở cổng trường quan sát kỹ khi bán bắp nên hiểu rõ học sinh. Chưa kể có một giám khảo ngoại quốc xen vô, cuộc thi này có tính quốc tế, nâng tầm cao lên hẳn.

Nhưng tại sao ông ấy không thổ lộ với tôi một câu! Hóa ra đàn ông, con trai dù quý bạn gái bao nhiêu, vẫn giữ bí mật riêng mình.

Các giám khảo tiến về ghế trong hàng ngàn cặp mắt dõi theo.

Việt béo đầu chải bóng, mặc sơ mi chấm bi, cà vạt in hình thiếu nữ mặc quân phục không quân chiến đấu.

Anh Tư thu tiền điện mặc sơ mi trắng, chả hiểu kiếm vội đâu ra một cái nơ đen.

Mai tồ vận áo hải quân, đeo kẹp tóc bằng vàng tạo hình con cá sấu nhưng lại có gai ở trên lưng.

Donald Trump vận bộ comple đen và cà vạt đó quen thuộc.

Tôi giật mình. Tôi nhớ như in, không thể nhầm được là ông đã vận đúng bộ này khi nhậm chức tổng thống, trong một chương trình truyền hình truyền đi khắp năm châu.

Nghĩa là ông rất coi trọng cuộc thi tối nay, không hề coi như một trò trẻ con vui vẻ.

Xuân Bình bước ra. Điều kỳ lạ là nó mặc comple thắt cà vạt theo kiểu con trai:

- Xin tự giới thiệu, tôi là MC chương trình. Vì nếu tôi đi thi tôi sẽ đậu, chả còn cơ hội cho ai.

Khán giả vỗ tay rầm rầm. Cuộc thi rõ ràng từ lời nói tới việc làm, đều vượt qua quy tắc.

Bình tiếp: - Tôi xin báo ngay cho các bạn biết một tin xấu và một tin vui. Tin xấu là chỉ có mười cô nữ sinh dám dự thi, có nghĩa gần như toàn thể các nữ sinh trường ta vẫn chưa hiện đại tới cùng. Tin tốt là mười khuôn mặt vô chung kết đều nổi danh lừng lẫy, đó là:

Công Tằng Tôn Nữ My My

Kiều Bích Dung

Diệp Thái Nam Phương

Lê Ngọc Thùy Trang

Julie Miu

Kim Chi Bảo Ngọc

Dạ Vũ Linh Bồ

Kitty Diệu Thúy

Trần Quỳnh Hương

và Phạm Ngọc Lưu Ly.

Tiếng vỗ tay như sấm dậy. Đứa dự thi nào cũng nghĩ nó dành cho mình.

Chả hiểu tại sao tên Lưu Ly lại xếp cuối cùng. Có thể do nàng đẹp nhất, có thể do nàng xấu nhất, hoặc có khi chỉ đơn giản vì nàng ở địa vị đăng cai?

MC tiếp:

- Trước khi phần thi thứ nhất bắt đầu, mời các bạn nghe tốp ca nam lớp 12B trình bày nhạc phẩm *Các nữ hoàng hãy xông lên* trong phim *Nữ chiến binh tức Wonder Woman*.

Mười đứa con trai bước ra mặc áo in hình cô gái cưỡi ngựa phóng như bay cầm ngọn đuốc cháy rực.

Chúng cất tiếng trầm hùng hát bằng tiếng Anh rồi tiếng Việt.

Hay tuyệt!

Điều kỳ quặc là những gã trai đó, hàng ngày tôi thấy rất tầm thường. Hải lúc nào mũi cũng sụt sùi, Cường bất cứ chuyện gì cũng cần xin phép mẹ, Tuấn luôn luôn hỏi vay tiền bọn con gái, Sơn thường xuyên đau bụng khi uống nước trái cây,... Nói chung chả có ai nổi bật.

Thế mà đêm nay khác hẳn, ai cũng tự nhiên mang đầy vẻ cao quý tâm hồn.

Nghĩa là muốn cho điều tốt đẹp nảy sinh, phải giúp họ tìm ra cơ hội. Con trai như thế nào, còn do con gái bọn ta nữa đấy.

Trump chăm chỉ lắng nghe. Một người hiểu về hoa hậu chắc cũng hiểu về nữ chiến binh chứ nhỉ?

Bài hát kết thúc. MC tuyên bố:

- Thưa các bạn, phần thi đầu tiên là hình tự chọn, mỗi thí sinh sẽ đưa ra một tấm miêu tả tư thế hoặc hình tượng, hoặc tình huống mình mong muốn.

Như các bạn đều biết, từ khi điện thoại cầm tay phổ biến,

các cô gái chụp hình từng phút từng giây. Nhưng tiếc thay, đa số chúng vô cùng nhảm chán.

Cô tươi cười ngó ngắn dưới hoa. Cô tự hào vô cớ cạnh bát bún bò hay đĩa tôm càng nướng. Cô mặc váy đầm đầu đứng e lệ trong trung tâm mua sắm hoặc mặc áo bơi nằm sõng soài ven hồ, chưa kể hẽ gấp một ngôi sao ngoài đường là kè vai áp má. Những tấm hình ấy nghèo nàn và quá đơn sơ. Giờ phút này đây, hy vọng cảm xúc chúng ta sẽ khác, chúng ta sẽ được xem những chân dung đưa ra những thông điệp phi thường.

Đèn tắt. Âm nhạc vang lên. Các tấm hình do thí sinh mang tới lần lượt hiện ra nhờ máy phóng, to như một tấm áp phích khổng lồ.

My My đang lái xe máy trên đường phố, đằng sau chở một con sư tử châu Phi, cả con sư tử, cả cô gái đều tươi cười, có vẻ hạnh phúc bên nhau mãi mãi.

Bích Dung đang dùng dụng cụ tháo tung một cái máy vi tính, mồ hôi nhễ nhại, đầu tóc rối bù với lời chú thích: “Hóa ra trong ấy cũng thường”.

Nam Phương ngồi ở ghế quan tòa, tuyên án chung thân một chàng trai đẹp nhưng nhạt.

Thùy Trang đang làm trọng tài cho một trận đấu bóng đá nam. Và đang giờ thé đó với một lúc hai anh cầu thủ.

Julie Miu đi câu ở biển, kéo một con cá mập lên thuyền.

Bảo Ngọc đang thủ vai nữ Người nhện.

Linh Bồ đang ngồi đọc báo, đằng sau là một chàng trai trẻ rửa bát, lau nhà.

Diệu Thúy là họa sĩ. Cầu thủ David Beckham đang ngồi làm mẫu, nhưng Thúy lại vẽ lên tranh một chú mèo con.

Quỳnh Hương là phi hành gia, đang đứng trên mặt trăng và thoa son.

Cuối cùng là Phạm Ngọc Lưu Ly, nàng chụp cái gì? Các bạn thử đoán xem nào?

Đó là một tấm hình vô cùng đơn giản. Lưu Ly mặc chiếc váy đầm trắng muốt, nằm trên một chiếc ghế trắng toát đang nhắm mắt mơ màng. Đầu nàng gối lên một cái gối tròn màu xanh.

Gối đó chính là trái đất. Tiếng vỗ tay, tiếng reo hò, cùng với tiếng la ó nổi lên rầm rộ.

- Kiêu kỳ quá.
- Dễ thương quá.
- Không còn biết trời, biết đất là gì.
- Mười con bé điên rồ.
- Hiện đại muôn năm.

Ban giám khảo cãi cọ rất hăng. Vinh mèo ném cả cái ly nước xuống đất. Rõ ràng mới tiết mục đầu tiên đã sóng gió ầm ầm.

MC lại bước ra:

- Thưa quý vị, ở phần thi thứ hai, mỗi thí sinh sẽ nói tên

một nhân vật trong thực tế cũng như trong sách vở mà mình yêu hay ghét nhất. Các bạn sẽ bốc thăm để tìm ra thứ tự trả lời.

Julie Miu vở được số đầu tiên. Nó phát biểu:

- Thưa các thầy cô, thưa ban giám khảo, sau khi đọc đi đọc lại *Truyện Kiều*, một áng văn chương bất hủ, nhân vật khiến ta thất vọng nhất là Kim Trọng. Trong khi Kiều gặp biết bao gian khổ, trải qua bao kiếp thăng trầm thì Kim Trọng chả có hành động gì quyết liệt, không đứng lên chiến đấu cho Kiều mà chỉ suốt ngày làm các câu thơ vô vị khiến em bức bối vô cùng.

Bảo Ngọc tố cáo: - Em hoàn toàn không đồng ý với Juliet. Tại sao nàng phải uống thuốc độc kia chứ, vì là Romeo có hay ho đến mấy cũng không phải duy nhất trong đời. Nếu ai cũng tự tử vì tình thì ai dựng xây đất nước. Hậu quả là nước Ý có quá nhiều công trình đổ nát, dở dang tới tận hôm nay.

My My lại đưa ra sáng kiến độc đáo: - Em khâm phục cầu thủ Cristiano Ronaldo. Anh ấy đã chứng minh rằng con trai có thể suy nghĩ bằng chân.

Ái chà, đám con trai ngồi ghế khán giả dưới kia gào lên dữ dội phán đối.

Diệu Thúy tuyên bố: - Thưa các khán giả, nhân vật em không đồng ý nhất trên thế gian là Bill Gates. Ông ấy bỏ dở đại học, cho nên đã làm cho hàng triệu những ai muốn thi vào đó nản lòng. Đáng lẽ càng có tài, Bill phải càng hiểu rằng đa số các bạn không tài như ông, nên đáng ra ông phải cố học xong giúp mọi người không tuyệt vọng.

Cá sân trường cười rú lên lăn lộn. Có đứa còn roi ra khỏi hàng rào.

Nam Phương tuyên bố: - Thưa toàn trường, em cho rằng nam ca sĩ Tuấn Hưng hiện đại nhất vì anh ấy có nhiều hình xăm mà vẫn hát hay.

Linh Bồ phát hiện: - Thưa các bạn, tôi cho rằng trong lịch sử nhân loại, khó có ai dại dột hơn phi hành gia Mỹ Neil Armstrong của tàu Apollo 11, ông đã đặt chân lên mặt trăng mà lại chịu quay về!

Quỳnh Hương đanh thép: - Lên mặt trăng quay về cũng được vì trên đó không có nhà hàng. Dở nhất thế gian là Tôn Ngộ Không các bạn à. Có bao nhiêu phép thần thông mà không chịu biến thành trai đẹp, cứu sư phụ mà không tự cứu bản thân anh.

Đến phiên Lưu Ly: - Theo tôi, người đáng khâm phục nhất trên đời là tổng thống Pháp. Khi yêu, ông ấy có thể cưới một cô gái nhìn giống bà già.

Sấm chớp như nổ lên từ phía.

MC phái dọa dừng chương trình nếu khán giả không im lặng.

Vinh mèo đứng lên nói: - Thay mặt ban giám khảo, chúng tôi vui mừng nhận thấy cuộc thi mới tiến hành một nửa đã gây ra chú ý vô cùng, đã có hàng triệu người theo dõi trên mạng.

Bây giờ xin chúng ta giải lao ăn bắp xào đóng hộp, và xem giám khảo Ngọc Mai múa một bài mang tên *Khát vọng*.

Dù chơi thân với Mai ghê gớm, tôi cũng chưa thấy nó múa lượn bao giờ, vậy mà tối nay nó đột ngột trổ tài, khiến bà con tròn mắt.

Điệu múa của Mai chia làm ba khúc, khúc đầu tiên như cây đậu nẩy mầm, khúc thứ hai hoa đậu vươn lên và khúc thứ ba hoa ấy vút lên trời rực rỡ. Mai tung bay trên gió, áo xòe ra như một bông hoa. Bây giờ chúng tôi mới hiểu tại sao nó ngồi trong ban giám khảo. Mỗi cá nhân trong cuộc sống này đều có một tài năng cất giấu, vấn đề là làm sao để chúng bung ra.

Sau đó MC lại ló dạng:

- Thưa các bạn, sau khi bàn bạc, ban tổ chức thấy cuộc thi hơi có tính hàn lâm, thiếu đi những cảm xúc đời thường và những khát khao chân thực, cho nên đã có thay đổi nội dung, vì thế tiếp theo các thí sinh sẽ trình bày mẫu bạn trai mà mình mong muốn.

Đám khán giả nam nhảy nhót reo hò. Chúng cảm thấy mình chợt có khả năng hy vọng. Xưa nay, có ai biết một cô hoa hậu muốn kiểu trai gì một cách chân thành, họ chỉ toàn nói ra những ước mơ về hòa bình trên thế giới, hoặc hạnh phúc cho trẻ em nghèo.

Kiều Bích Dung dõng dạc: - Em muốn bạn trai em phải ngoắc. Khi ngoắc anh ấy sẽ không đau khổ vì có một cô bạn gái thông minh. Thế là hai bên không bao giờ cãi cọ.

Khán giả nữ phản đối rầm rầm

Báo Ngọc còn ghê hơn: - Em muốn bạn trai em phải làm ra được nhiều tiền, chứ không phải nghèo rồi nói tới tiền một cách khinh thường.

My My: - Em chỉ cần bạn trai tuyệt đẹp. Đẹp tới mức đi bên cạnh chàng, các cô khác đều tức điên lên.

Linh Bồ gây ra tiếng sét: - Bạn trai em cần dịu dàng và nhẹ nhàng như một cô gái. Như vậy sống bên chàng em sẽ thấy thanh thản êm đềm.

Các khán giả nam ào ào hỏi: - È, bóng hả?

Linh Bồ bịa môi: - Không phải bóng, thư sinh.

Thùy Trang: - Bạn trai của em tiêu chuẩn đầu tiên là không có Facebook vì em không chịu nổi đàn ông cứ căm mặt xuống màn hình. Tiêu chuẩn thứ hai, là không khi nào được xia răng chở động người và tiêu chuẩn thứ ba là thích xem phim hoạt hình.

Julie Miu: - Bạn trai em là phải học ở nước ngoài về và năm nào cũng dẫn em sang, đưa em tới những nơi anh ngưỡng mộ.

Nam Phương: - Bạn trai tôi khi gặp các nam ca sĩ ngôi sao phải quay đầu đi và phá ra cười.

Quỳnh Hương: - Tôi không có một hình mẫu bạn trai lý tưởng. Tùy vào từng thời gian, tôi sẽ có mẫu riêng. Cụ thể như lúc này, tôi chỉ cần một chàng cao mét tám, ngồi trong quán cà phê và cầm cuốn sách mơ màng.

Diệu Thúy: - Tôi cần một trai đưa tiền hết cho tôi giữ.

Khán giả nữ nhiệt liệt hoan hô.

Đến lượt tôi bước ra: - Tôi muốn một chàng luôn gọi tôi là Cún, luôn chứng minh được hóa ra tôi chá hiểu gì, đi trên

đường luôn nắm tay, luôn hỏi tôi thích ăn món nào sẽ ăn theo món ấy.

Cả đám gào lên: - Tham thế!

Tôi lắc đầu: - Không, đó chỉ là những tiêu chuẩn đầu tiên.

Trưởng ban giám khảo hỏi: - Thế các tiêu chuẩn sau là gì?

Tôi bình tĩnh: - À, tốt nhất không nên nói, vì có nói ra mọi người cũng không hiểu được đâu.

Một cơn bão nổ ra ở sân trường. Nhiều khán giả muốn ném chai lọ lên sân khấu.

Cả ban tổ chức và ban giám khảo xúm vào hỏi ý rất hăng. Trump nhìn tôi lắc đầu sau đó lại gật gật, khiến tôi rất đỗi hoang mang.

Còn khán giả chia làm nhiều phe. Một phe cho rằng cuộc thi này quá kiêu kỳ, một phe nói chắc chắn mô hình này mua bán quyền bên Pháp, còn phe thứ ba tuyên bố đây không phải hiện đại, mà hậu hiện đại.

Nhưng không một người xem nào bỏ về hết. Trái lại chỉ có đông thêm. Dân giữ xe ngoài cổng trường thảng thompson.

MC dõng dạc:

- Nay sang phần thi hoàn toàn mới, các thí sinh mặc trang phục tự chọn và đi trên sân khấu theo dáng đi yêu thích của mình.

Một đám con trai nham nhở gào lên: - Áo tắm có được không?

MC cười: - Áo gì cũng được hết. Tự do.

Tôi nhìn qua cánh gà, thấy thây hiệu trưởng hoảng hốt đứng lên, rồi sau đó các giáo viên kéo thây ngồi xuống.

Julie Miu bước ra đầu tiên. Nó mặc một bộ quần áo may bằng giấy báo, phía trên đăng các bài nói về tình trạng lung tung trong showbiz, còn cái quần là các bài báo phân tích về nạn ô nhiễm toàn cầu. Nó đi ba vòng, thỉnh thoảng lại tung chân lên đá mạnh.

Tiếp theo là thí sinh Báo Ngọc. Nó mặc một bộ quần áo bằng rơm. Nó vừa đi vừa lắc lư, có cảm giác đấy là cây rơm trong gió.

Linh Bồ xuất hiện. Thí sinh này là đứa duy nhất mặc áo dài và ôm một cánh hoa hồng trước ngực. Nó tung cành hoa lên trên không rồi múa, chá biết làm thế nào mà cành hoa vẫn rớt đúng vào tay. Một vài đứa con trai đứng xem suýt khóc.

Thùy Trang không mặc quần không mặc áo mà quần một miếng vải kín người. Nó lăn tròn trên sàn, miếng vải trải ra bất tận. Khi nó lăn vào trong, miếng vải vẫn cứ dài ra.

Bà con vỗ tay như sấm. Đến lượt tôi. Cái áo của tôi may bằng bánh tráng còn cái váy cũng bằng bánh tráng nhưng có rắc vụng. Tôi cầm một túi xách có hình con gà con bằng lụa, bước đi theo tiếng nhạc của bài *Chúng ta là thế giới*.

My My thì đội mũ phi công, mặc áo liền quần và mang giày cao cổ. Nó lái mô tô trên sân khấu, lượn một vòng, phun khói vào ban giám khảo khiến họ ho sặc sụa.

Quỳnh Hương mặc nguyên bộ của cầu thủ bóng đá, đeo số áo ngày xưa của danh thủ Công Vinh. Nó để một trái banh giữa sân khấu rồi co chân sút. Trái banh bay vọt ra, đập trúng đầu một chàng trai đang cười khiến trai ngã nhào, rồi nảy lại, và Hương bắt gọn.

Tiếng hò reo rộ lên. Nhiều tiếng la đòi đưa Hương vào đội tuyển.

Diệu Thúy mặc thời trang công sở nhưng lại quẩy một cái gánh bán chè.

Nam Phương mặc bộ đồ nữ cảnh sát giao thông nhưng lại đi nhò xe của một trai xinh xắn.

Bích Dung là đứa duy nhất mặc áo tắm. Nó khiến đám con trai đứng bật hết cả lên. Nó bơi trên sân khấu, vừa bơi vừa vẫy tay chào, khiến cho khán đài như nổi sóng.

Thật là một khung cảnh ngoạn mục không ngờ.

Giải lao để ban giám khảo họp bàn. Tốp ca nam lại tiến ra, hát bài *Em đẹp nhất đêm nay* có cả phản minh họa.

Trong cảnh gà, các thí sinh hồi hộp nhìn nhau. Tất cả những kẻ nói rằng khi thi đấu, các vận động viên là bạn, chắc chắn sai bét. Họ là đối thủ với đối thủ, cần tôn trọng nhưng cũng cần giữ vẻ lạnh lùng.

Đấy là chưa kể ai cũng đãm mê hôi. Cuộc thi đã khiến các thí sinh kiệt sức. Nếu đoạt được giải nhất, việc đầu tiên tôi làm không phải khóc, không phải cảm ơn mà ngã lăn ra.

Một hồi trống nổi lên đúng đùng. Ban nhạc của trường say mê trình diễn.

Cả mười thí sinh được gọi ra xếp hàng ngang.

MC tuyên bố:

- Sau một thời gian thảo luận, quyết liệt, tranh cãi công khai và tham khảo đóng đáo ý kiến giới chuyên môn trên mạng, ban giám khảo xin công bố các thí sinh lọt vào top 5. Đó là...

MC dừng. Cả không gian ngưng đọng:

- Công Tằng Tôn Nữ My My.

My My ngã nhào xuống đất, rồi lảo đảo đứng lên, cúi chào như người say rượu.

- Diệp Thái Nam Phương.

Nam Phương vẫy chào, lượn ngang sau đó lượn dọc ba vòng.

- Phạm Ngọc Lưu Ly.

Tôi cúi đầu, phẩy tay, coi như chuyện ấy đương nhiên phải thế.

- Dạ Vũ Linh Bồ.

Linh Bồ nâng hai vạt váy, cúi chào bằng cách nhún mình theo kiểu vũ nữ ba lê.

Và thí sinh cuối cùng Julie Miu hét lên một tiếng rất to, chả hiểu bằng tiếng Anh hay tiếng Việt. Rồi nó trổng cây chuối ba lần.

Những người vào vòng trong tiến tới ôm hôn những thí sinh bị loại. Tôi bị Quỳnh Hương cắn vào tai đau điếng mà chả ai phát hiện ra. Tôi nhăn nhó nhưng không dám kêu to.

MC thong thả: - Năm thí sinh sẽ bốc thăm trả lời năm câu hỏi theo thứ tự ABC để chọn lấy ba người vào vòng chung kết cuối cùng. Đầu tiên, xin mời Dạ Vũ Linh Bồ.

Linh Bồ tung tăng bước ra phía trước. Nó không cao, nhưng trắng trẻo müm mím như con búp bê Nhật Bản, nó chớp chớp mắt, ngo ngác nhìn khiến bọn con trai bên dưới hồn phiêu phách tán, vỗ tay nhiều đến nỗi các ngón bung ra.

Bồ thò tay vào bình pha lê, rút ra tờ giấy, mở đọc:

- Thưa các thầy cô, thưa các bạn, câu hỏi là: “Nếu phải hy sinh cho hòa bình thế giới, bạn sẽ hy sinh ở đâu và trong dịp nào?”.

Toàn thể sân trường ô lên kinh hãi. Câu hỏi ấy khó quá, vĩ đại quá với một cô bé như kia.

Nhưng Linh Bồ đã trả lời:

- Thưa thầy cô, thưa các bạn, theo em biết, hàng ngàn năm nay trong lịch sử, hàng trăm triệu người, có cả các cô gái bé bé đã hy sinh mà thế gian vẫn chưa đủ hòa bình. Do vậy, em tin rằng hòa bình không thể giành lấy bằng hy sinh, mà phải bằng những trí tuệ thông minh.

Ối! Bên dưới hò reo như sấm.

Tôi bàng hoàng, phát hiện ra mình cũng không thể trả lời hay hơn được. Chết dưới tay con bé ấy mất rồi.

Đến Công Tàng Tôn Nữ My My. Nó khe khẽ đọc: - Câu hỏi của em: “Nếu phải chọn một thú của loài người gửi tới các nền văn minh ngoài vũ trụ, em sẽ chọn thú nào?”.

Thật quá kinh hồn. Một cô bé chưa từng ra khỏi Sài Gòn phải suy nghĩ về sản phẩm đưa đến các vì sao.

My My đáp: - Em sẽ không chọn bất cứ thứ gì. Mà em sẽ đưa ra một dấu hỏi. Văn minh chỉ tiếp xúc với văn minh bằng hỏi mà thôi.

Cả sân trường ngạc nhiên nhau. Câu này của My hay của Bill Gates. Tôi thoáng nghĩ như vậy trong đầu.

Sau đó là Julie Miu. Câu hỏi nó bốc là: “Em hãy cho biết tại sao các cuộc thi hoa hậu khác không giống thế này?”.

Miu đáp liền: - Dạ, theo em tại các cuộc thi đó không hiểu thông minh là đẹp.

Lạ lùng khi câu trả lời đó khiến các thầy giáo hài lòng, còn các cô giáo lại nhăn mặt.

Bây giờ tới phút của tôi. Câu hỏi rất kỳ lạ: “Nếu phải chọn giữa một chàng ca sĩ ngôi sao và một chàng giáo sư tiến sĩ, em chọn anh nào?”.

Tôi đáp ngay: - Em cũng chắc chắn trở thành giáo sư tiến sĩ. Nên em chọn ca sĩ. Để có sự phong phú cuộc đời.

Câu trả lời của tôi nhận được rất ít sự vỗ tay. Nguy quá.

Cuối cùng, Diệp Thái Nam Phương bốc ra câu hỏi vô cùng ngộ nghĩnh: “Theo em, đâu là cách tốt nhất để cha mẹ hiểu em?”.

Nam Phương chớp chớp mắt, nhăn nhăn mũi rồi reo lên: - May quá, vấn đề này em đã suy nghĩ từ lâu. Cách tốt nhất để cha mẹ hiểu ta là cha mẹ phải bé lại như em bây giờ.

Khán giả hoan hô nhiệt liệt. Giải lao. Ban giám khảo lại kéo vào bên trong bàn bạc. Từ đâu cuộc thi, tôi để ý Donald Trump rất chăm chú theo dõi và ghi liên tục ra cuốn sổ tay. Phiên dịch cho ông là cô giáo chủ nhiệm khoa tiếng Anh.

Dàn đồng ca đông đảo gồm cả nam và nữ cùng hát bài *Thiên đường ở dưới chân ta*.

Dàn nhạc kèn thổi lên lạnh lánh. MC xuất hiện, cô đã thay một chiếc áo khác lộng lẫy vô cùng:

- Thưa các bạn, thày cô giờ là phút giây cá trường và cả thành phố mong đợi. Có ba thí sinh lọt vào chung kết xếp hạng, đó là: Dạ Vũ Linh Bồ.

Linh Bồ ơ lên một tiếng, cười ngơ ngác như con nai đứng trước bông hoa. Khiến bọn con trai té xỉu.

- Số hai là Phạm Ngọc Lưu Ly.

Tôi rùng mình một cái gì đó tê tê, dại dại, lan ra cả toàn thân.

- Và thí sinh cuối cùng Julie Miu.

Miu giơ tay cao, chào như lạnh tụ đứng trước đám đông và đi một vòng trên sân khấu thật rộng.

MC vui vẻ: - Chúng tôi xin tặng hoa cho hai thí sinh không còn cơ hội. Thay mặt ban giám khảo, tôi xin tuyên bố hai bạn rất có tài, thừa sức lên ngôi ở bất cứ cuộc thi nào khác.

Quá là những lời an ủi vĩ đại, nhưng My My và Nam Phương vẫn không giấu được vẻ buồn. Hai đứa ôm hai bó hoa nặng như hai cục chì đi vào trong sân khấu.

MC tiến ra phía trước:

- Thưa tất cả khán giả đang có ở đây, thưa người xem truyền hình qua mạng. Ở phần cuối cùng, cá ba thí sinh sẽ cùng trả lời một câu hỏi, và ban giám khảo sẽ cho điểm công khai trước tất cả mọi người. Xin toàn thể sân trường im lặng, và xin hỏi ba thí sinh đã sẵn sàng chưa?

Cá sân im phăng phắc. Một con dế bé nhỏ kêu lên tiếng kêu khe khẽ vô duyên. Cá ba thí sinh nín thở, hít c้าง lồng ngực và đồng thanh đáp: - Sẵn sàng.

MC bèn mở cái phòng bì được bung lên trên khay nhỏ mạ vàng:

- Câu hỏi như sau: Bạn hãy cho biết mình muốn trở thành nhân vật nào trong thế giới hôm nay?

Linh Bô trả lời trước. Nó dõng dạc: - Tôi muốn trở thành cô gái Việt Nam đầu tiên mặc áo dài đi trên sao Hỏa.

Tất cả khán giả im lặng. Họ phải nghĩ tới năm phút mà chưa hiểu hết câu này.

Julie Miu bước tới: - Tôi muốn trở thành nữ bác sĩ nhi khoa chưa được tất cả các bệnh trẻ em.

Khán giả nhiệt liệt hoan hô. Có vẻ như nếu cô chưa được bệnh người lớn nữa là tuyệt diệu.

Đến lượt tôi. Đây có thể là giây phút quan trọng nhất tối nay: - Tôi muốn trở thành nữ tổng thống đầu tiên của Họp chúng quốc Hoa Kỳ.

Tiếng la hét nổ bùng lên ở sân trường, phản đối ầm ầm như một quả bom.

MC dông dạc: - Xin mời ban giám khảo cho điểm thí sinh Dạ Vũ Linh Bồ.

Cả năm vị nhìn nhau, rồi cùng gio cao các tấm bảng một lượt. Đó là con số 9.

Toàn bộ khán giả đồng thanh: - Bốn mươi lăm.

MC mỉm cười: - Chúc mừng Linh Bồ. Bạn đã có số điểm rất cao.

Bây giờ đến lượt Julie Miu. Tất cả bốn người gio con số chín. Nhưng riêng Donald Trump gio con số 8.

Khán giả đồng thanh chứng tỏ mình giỏi toán: - Bốn mươi bốn.

MC hít một hơi dài thở mạnh:

- Đến lượt thí sinh cuối, Phạm Ngọc Lưu Ly.

Năm vị trong ban giám khảo nhìn nhau. Có vẻ như người nọ chờ người kia gio trước. Rồi sau đó họ mới lần lượt đưa lên, từng tấm bảng.

Khán giả đồng loạt hô:

- Mười.

- Tám.

- Chín.

- Mười (đấy là điểm của Mai tồ).

Chỉ còn Donald Trump. Tim tôi muốn bay ra khỏi ngực.
Ông chậm rãi giờ tấm bảng, khán giả hét vang:

- Một.

Tổng thống đã giáng cho tôi điểm một, điểm thấp nhất trong các cuộc thi hoa hậu trên khắp toàn cầu. Thấp đến nỗi không có một tấm bảng như thế. Trump giơ điểm 10 lên và dùng bàn tay che số 0 lại.

Tôi không nhìn thấy gì nữa, không nghe gì nữa. Kể cả lúc MC tuyên bố:

- Hoa hậu Nữ sinh hiện đại thuộc về Dạ Vũ Linh Bồ lớp 12C, Á hậu 1 thuộc về Julie Miu lớp 12E và Á hậu 2 thuộc về Phạm Ngọc Lưu Ly lớp 12B.

Pháo hoa nổ đúng đùng trên sân khấu. Đèn chớp sáng liên tục và khán giả tràn lên vỡ hết phông màn.

Tôi vừa khóc, vừa cười, vừa buồn như điên, vừa tức tối vừa bức mình lại vừa hối hận.

Đêm ấy, tôi cũng chá hiểu làm sao để về được tới nhà. Ba giờ sáng, tôi đã mở mắt dậy, nằm trùng trùng và nghĩ miên man.

Điều gì đã xảy ra?

Nếu Donald Trump không ngồi trên ghế giám khảo, chắc chắn tôi đã trở thành hoa hậu chứ không phải Linh Bô. Tôi đã đội vương miện pha lê chứ không phải cầm cây gậy cong queo như que củi.

Nhưng tôi sai ở chỗ nào cơ chứ?

Mơ làm tổng thống Mỹ đã sao? Nước Mỹ tuyệt diệu đến nỗi một cô gái thông minh không thấy chỗ dở à?

Tôi làm tổng thống để có quyền ra sắc lệnh, có quyền trừng phạt, có quyền khen thưởng và tống cổ những đứa tham lam. Tổng thống mới có các cơ hội ấy, chứ đi lang thang trên sao Hỏa có giá trị gì? Còn chữa bệnh cho trẻ em ư? Trẻ con có hàng ngàn loại bệnh, và nhìn chung chúng vẫn vượt qua, có chữa muôn đời cũng chả bao giờ hết được.

Rõ ràng có hai vấn đề nổi bật. Một là ban giám khảo không quen tướng tượng. Họ không nhìn được gì xa khỏi nước mình. Đến cả giấc mơ họ cũng tự khoanh vùng cho bé lại. Như nhà thơ Chế Lan Viên đã viết: “Giấc mơ con đè nát cuộc đời con”!

Hai là Donald Trump ghen tỵ. Ông không muốn ai làm tổng thống, không muốn mất chức dù chỉ trong áo giác mà thôi.

Ba gõ cửa rồi bước vào phòng, cầm cái máy tính bảng trên tay: - Ly, con làm gì mà tâm trạng thế?

Tôi uể oải trả lời: - Con thi Hoa hậu Nữ sinh hiện đại, và đoạt ngôi Á hậu thứ nhì!

Nếu là phụ huynh khác, chí cần nghe con gái là Á hậu cũng đi khoe ầm ī, nhưng ba tôi không phải loại này.

- Tại sao con thua?

- À, con nói muốn làm tổng thống Mỹ, thế là có người cho một điểm.

Ba không hề hỏi người ấy là ai? Ông chỉ gật đầu: - Kể ra nước Mỹ cũng nên có một nữ tổng thống. Nếu cô ấy xinh đẹp và trẻ cung tốt mà.

Tôi vui quá: - Ba thấy vậy há?

Ông gật đầu: - Đúng, con nghĩ không sai. Sai vì chọn lúc nói ra không thích hợp.

Ông ngừng một lát rồi tiếp: - Đám đông đa số muốn kẻ khác giống mình. Và họ thích những gì quen thuộc. Tỏ ra khác lạ rất phiền.

Tôi vụt nghĩ: "Trump là một nhà chính trị chuyên nghiệp. Ông cho tôi điểm một vì muốn tranh thủ đám đông. Chỉ đơn giản vậy thôi mà".

Tôi vót vát: - Nếu là ba, ba sẽ trả lời ra sao?

- À, ba sẽ không thi. Sự hiện đại đâu cần danh hiệu. Nhưng có thể nghĩ vậy là sai, vì ba không phải cô gái đẹp.

Nói xong ông đi ra cửa.

Tôi vùng dậy. Hay Trump không hiểu được mình, vì ông cũng không quá đẹp trai? Ngày xưa còn trẻ rõ ràng không tệ nhưng ở tuổi này ông hơi mập và có vẻ chẳng hề chăm tập thể dục nên nhìn cái đẹp cũng méo mó đi?

Nhưng thôi kê. Tôi quyết định từ nay đừng suy nghĩ nhiều quá, ông ấy cứ làm tổng thống bán bắp xào và mình cứ là nữ sinh cho xong chuyện. Biết bao nhiêu thiếu nữ đẹp và cá tính đã thành công có cảm quen với quan chức nào đâu.

Kiểm điểm lại từ ngày quen Trump, tôi thấy vui cũng nhiều mà khổ cũng lắm. Nào bị bạn bè nghi ngờ, nào bị thầy cô phản đối, nào gặp tai nạn xe hơi, nào bị nhân viên sứ quán Mỹ dò hỏi, dù thử phiền hà. Sao bằng quen một bạn trai bình thường, rủ nhau hàng ngày đi chơi, ra đường Nguyễn Huệ uống trà sữa và xem các nhóm hát ca, vừa dễ thương vừa nhẹ nhõm.

Thế là tôi ngồi vào bàn, viết cho Trump một bức thư:

Thưa tổng thống, em rất thất vọng vì tối hôm qua ông đã cho em điểm 1. Số điểm mà có lẽ không có gái nào đáng nhận. Em không phải là bà Hillary Clinton. Em không chấp nhận thất bại vì em tin rằng mình đúng.

Chắc ngài cho rằng một cô bé mơ làm tổng thống Mỹ rất kỳ quái. Đáng ra, cô ta chỉ nên mơ được giáo viên khen, được nhà trường trao tặng thường xuyên bằng học sinh xuất sắc, được có tiền ăn quà thường xuyên, có điện thoại màn hình to trong đó có hình được chụp đứng cạnh Hoài Linh.

Thưa ngài, em không mơ như thế. Bởi như thế chả việc gì phải mơ, cứ sống tầm tầm tự khắc nó tôi.

Em biết một trong những điều giúp nước Mỹ to lớn là bởi vì nó khuyến khích và cổ vũ cạnh tranh. Nếu đứa bé nào cũng muốn cạnh tranh với địa vị của ngài thì hay hon? Hay bố mẹ nó mới dám làm thế hay hon?

Nếu em là tổng thống, em sẽ cho điểm 1 những đứa nào suốt đời chỉ mơ làm phó tổng thống mà thôi.

Chưa kể em với ngài là bạn với nhau. Chính sách của Hoa Kỳ xưa nay luôn bảo vệ bạn bè, thậm chí ngay cả lúc bạn bè có sai, chả lẽ ông quên điều đó?

Thậm chí, em xin lỗi, em thoáng nghĩ ông muốn Linh Bô trở thành hoa hậu vì nó mua bắp xào nhiều nhất? Vì khi vừa là giám khảo vừa là tài trợ, có những lý do chấm điểm riêng rất thầm kín, chỉ có người ta biết mà thôi.

Có lẽ chúng ta phải tạm xa nhau một thời gian để hai bên bình tĩnh lại. Dù sao, nếu không có em ở thành phố này cũng có rất nhiều cô gái hoặc chàng trai tốt bụng sẵn sàng giúp đỡ, che chở cho ông, ông cứ yên tâm nhé. Nếu thỉnh thoảng em có mua bắp xào, ông cứ bán bình thường. Em cũng xin cảm ơn ông vì những trải nghiệm khó kỳ lạ ông đã mang tới cho em.

Kính chào ngài,

Lưu Ly.

Ghi chú: Theo một số học sinh phản ánh, dao này bắp ông xào hay bị nhiều bơ. Đó là khẩu vị của trẻ em Mỹ mất rồi, ông có thể bớt lại được không?

Tôi viết bức thư này bằng tay, cho vào phong bì, định đem đến cổng trường trao tận tay tổng thống.

Nhưng khoan đã, hãy coi xem dân trên mạng bàn gì?

Hầu hết các trang đều đưa hình cuộc thi, từ thí sinh, ban giám khảo cho tới cảnh sân trường và cãi nhau óm tỏi. Ké thì

nói đây là một cuộc thi báng bổ, kẻ thù khẳng định đây là mô hình rất đáng hoan nghênh.

Về điểm 1 của Trump dành cho Lưu Ly, cũng có nhiều ý kiến tỏ ra ngạc nhiên. Một đứa comment như sau:

“Cô bé ấy quá ngốc vì không hề hiểu làm tổng thống Mỹ là mất hết tự do. Thậm chí lúc ngủ cũng có lính gác ngay ngoài cửa. Tất cả những gì sung sướng của tuổi teen cô ta sẽ hết sạch, và chỉ suốt ngày nghỉ xem nên phóng tên lửa vào ai?!”.

Đứa khác còn ghê rợn hơn:

“Những người biết về thí sinh Phạm Ngọc Lưu Ly đều chả ngạc nhiên với câu phát biểu kiểu này. Mười hai tuổi nó đã bị bắt trong một vụ đua xe, mười ba tuổi đã bị cảnh cáo vì lỗi cố tình gây tai nạn cho người khác. Có lần tới thăm một phòng tranh, nó đã làm đổ một bức tường treo ba tranh quý nhất. Nó ở đâu, mọi thứ tan tành ở đấy, do vậy điểm 1 là xứng đáng vô cùng. Đây là bài học bổ ích cho loại con gái sinh ra cứ nghĩ mình là chúa tể. Lưu Ly phải xứng đáng mười điểm 1 chứ không khi nào là một điểm 10”.

Nhưng cũng có một cái comment vô cùng kỳ lạ: “Cô bé xinh đẹp ơi, đối với tôi, cô không phải tổng thống vì tổng thống suốt ngày bị giam giữ trên tivi. Cô hãy làm nữ hoàng, ngồi trên xe trượt tuyết còn tôi sẽ làm con nai kéo cái xe ấy đi khắp bốn phương trời, cả hai ta sẽ cho thế gian biết thế nào là hạnh phúc, thế nào là tình yêu. Cần gì phải thi. Cô chỉ cài một bông hoa lên đầu là nó lấp lánh còn hơn vương miện, đạp xe trên phố là rực rỡ hơn cả lỗ đèn cô bé à”.

Tôi đọc cũng thấy khoái, rõ ràng cũng có khán giả hiểu mình.

Cũng có những comment cùt lùn vô cùng:

“Thời buổi này còn tin ban giám khảo”.

“Thi là chết”.

“Hiện đại không thi trên sân khấu, thi ở bên via hè”.

“Không có phần áo tắm, không coi”.

“Tao mà thi, ba đứa chúng mày chết sạch”.

“Tất cả bọn ấy đều khùng”.

Tôi tắt điện thoại không đọc nữa. Tôi đi tới lớp trên chiếc xe gắn máy quen thuộc. Vẫn con đường quen thuộc, vẫn hàng cây quen thuộc, vẫn tiếng chim và ánh nắng quen thuộc, nhưng hôm qua là cô nữ sinh, hôm nay là cô nữ sinh Á hậu, có gì khác không nào?

Và tôi không khỏi đau buồn khi thấy hình như không khác. Thành phố quá rộng lớn, cuộc sống quá rộng lớn, thêm hay bớt một cô Á hậu thì đã sao đâu.

Và ngay cả nếu Phạm Ngọc Lưu Ly có là tổng thống đi chặng nữa, thì có khi dân chúng chỉ nhận ra khi có xe cảnh sát rú còi inh ỏi, có phóng viên chen chúc chụp hình chứ nếu đi một mình trên phố, khéo cũng chả ai ngược mắt ngó lên.

Tới cổng trường, tôi không nhìn thấy xe băp của Trump đâu dù mọi hôm ông vẫn bán rất sớm. Tôi cảm thấy bức bối trong lòng.

Theo như các tin đồn thì sau đêm chung kết ban giám khảo thường ăn tiệc với cô hoa hậu, hoặc họp chia nhau các khoản thù lao.

Giám khảo có thể xuất phát từ đù nghịch, nhưng không ai đi lên từ băp xào mà quay lại nữa.

Ở cổng trường treo to tướng ba tấm hình các nữ sinh đoạt giải. Hình tôi thấp nhất vì chỉ là Á hậu 2, còn Linh Bồ ở tít trên cao, mặc dù ngoài đời nó lùn hơn tôi rất nhiều. Đã thế, ảnh nó lại được chú thích bằng một câu quảng cáo nổi tiếng: “Tuy bạn không cao, nhưng chúng tôi vẫn phải ngược nhìn”.

Tôi cầu kỉnh nghĩ: “Tuy ta chỉ là Á hậu, nhưng ta sẽ cho chúng nhìn đến gáy cổ ra”.

Vừa ló đầu vào lớp, lũ bạn chả hiểu đã đợi và phục kích từ lúc nào, ào lên như chảo nước sôi.

Bọn con trai hô: - Nhiệt liệt đón chào Á hậu.

Bọn con gái hô: - Nhiệt liệt đón chào Á hậu thứ hai.

Chỉ những ai tinh tế lắm mới nhận ra sự khác hẵn nhau trong cái cách gọi này.

Giống như một ông viện phó không khi nào oai bắng ông phó viện trưởng.

Rõ ràng lũ con gái luôn có sự ghen tỵ ngầm ngầm. Nhưng

tôi lờ đi, coi như không hiểu, tôi cười e thẹn theo kiểu cô gái đẹp nhưng khiêm tốn, ngoan hiền: - Thôi mà!

Sơn gào: - Sao lại thôi. Cá cuộc đời chí nhìn thấy Á hậu trong tivi, bây giờ lại được ngồi ngay bên cạnh, thậm chí được mời nàng ăn xoài lắc, hoặc trứng vịt lộn, té sung sướng không sao tả nổi.

Cá lú hoan hô vang dậy. Tôi cầu quá: - Ta không ăn trứng vịt lộn dù có danh hiệu hay không cũng vậy.

Ngọc Anh gièm pha: - Bà con hãy thực tế một chút. Bạn Ly chỉ là Á hậu thôi mà.

Long thét lên: - Không thể nói như vậy được. Toàn thành phố có mấy ngàn lớp 12, hỏi có mấy lớp được một người như thế ngự vào?

Ngọc Anh cãi: - Nhưng đêm qua chí có mười cô thi thôi. Đây là do hàng vạn cô khác xấu hoắc, đã khôn ngoan tự đánh rót mình.

Xuân Bình cán: - È Long, đây là cuộc thi thông minh, không thi sắc đẹp.

Long vẫn buông: - Đối với ta, hai thứ ấy là một thôi.

Hồng sư tử thét: - È chúng mày, ban giám khảo đâu nỉ?

Cả bọn nhìn kỹ. Đúng rồi, cũng như Donald Trump, ban giám khảo đều chưa ló đầu ra. Chắc sợ búa rìu dư luận.

Hồng phân tích: - Tao cho rằng ban giám khảo hối hận. Không dám để cho Ly nhất vì sợ mang tiếng chiếu cố già nhà.

Tuyết lắc đầu: - Không phải đâu. Chúng nó toàn cho điểm cao. Tất cả đều do ông Ấm Độ.

Ngọc bìu môi: - Ông Ấm Độ tuy mới sang nhưng đã học kiểu này, đó là các giải phái chia đều, mỗi lớp có một chút cho vui vẻ cả.

Cần nghiên răng: - Tớ đã qua lớp con Linh Bồ, thấy mặt chúng nó đều vênh vênh lên hết cả, cứ như toàn hoa hậu trong đó không bằng.

Vừa lúc ấy thầy hiệu trưởng bước vào, đi với mấy đứa, học sinh trong ban giám khảo đêm qua, và một người đàn ông nhìn vừa quen quen vừa là lạ.

Cá lớp đứng lên chào. Thầy mòi ngồi xuống và nói: - Các em thân mến, cuộc thi hôm qua gây ra nhiều tranh cãi và nhiều thú vị, và ban giám hiệu thấy nó trôi qua cũng bổ ích rất nhiều. Sáng nay thầy đã gửi quà và giấy khen cho ban giám khảo.

Cá lớp vỗ tay.

Thầy tiếp: - Nhưng các em hãy nhanh chóng trở lại đời thường. Đó là học. Hôm nay thầy xin giới thiệu một người giáo viên rất độc đáo, có yêu cầu tới giảng bài riêng cho lớp chúng ta, chính là Bộ trưởng Bộ Giáo dục.

Toàn bộ hơn năm mươi đứa học sinh giật mình, nhìn nhau kinh ngạc.

Đúng rồi. Đây là Bộ trưởng Bộ Giáo dục Việt Nam. Tôi đã vài lần nhìn thấy ông trên báo, cho nên vừa lạ vừa quen.

Bộ trưởng tiến lên: - Xin chào các em, xin cảm ơn thầy

hiệu trưởng. Tiết học này nếu có thể gọi như thế sẽ trôi qua một cách thoả mái, tự nhiên.

Thầy hiệu trưởng bắt tay và bước ra, ông bộ trưởng ở lại. Ông còn khá trẻ, mặc sơ mi trắng, đeo cà vạt, nhìn thoáng qua cũng giống các thầy: - Tôi cũng xin phép được xưng là thầy. Nghe dư luận đồn đại đã lâu, lớp 12B của trường này vô cùng đặc biệt, đến nỗi Bill Gates phải qua thăm. Hôm đó, nếu được báo sún, chắc hẳn tôi tham dự vì Bill Gates là một nhà khoa học có nhiều ý nghĩ rất hay. Các em có thể nói vắn tắt ông ta phát biểu ý gì không?

Tôi đáp liền: - Thưa thầy, Bill Gates nói không phải học là tiếp thu. Học là trao đổi.

Bộ trưởng cười: - Cám ơn em, Á hậu hai Phạm Ngọc Lưu Ly.

Cả lớp cười ồ lên. Rõ ràng bộ trưởng có xem chương trình. Không khí đỡ căng lên hẳn vì gần như đối với tất cả học sinh phổ thông, Bộ trưởng Bộ Giáo dục ở rất xa vời. Nhiều đứa chỉ coi thầy hiệu trưởng là đấng tối cao.

Khách từ tốn: - Bill Gates rất thông minh nhưng ông không hiểu một thực tế là chả phải ai cũng thông minh như vậy. Muốn trao đổi phải có kiến thức, mà đa số học sinh sẽ lấy đâu ra?

Trương Thị Thu Cầm đứng lên: - Thưa thầy, ý chủ tịch Hằng Microsoft là học sinh không cần thố lò mình biết gì, mà chỉ cần nói ra mình muốn biết gì cũng được ạ.

Bộ trưởng nhìn cả lớp ngạc nhiên, rõ ràng ông không ngờ lớp này kỳ lạ đến độ nào: - Xin em kể rõ hơn.

Cần đáp chắc chắn: - Rõ hơn là trong tất cả các tiết học, mỗi học sinh đều đưa ra câu hỏi của mình.

- Câu hỏi đó có cần lấy trong sách giáo khoa không?

Cá lớp đồng thanh: - Dạ không. Lấy ở đâu cũng được.

Bộ trưởng tính toán: - Lớp này có 55 học sinh. Nếu mỗi người có một câu, làm sao giáo viên giải đáp hết.

Ngọc Anh: - Dạ, nếu không hết, bọn em sau đó sẽ cãi nhau. Cãi nhau có gì sai không ạ.

Bộ trưởng cười: - Không, không sai. Nhất là cãi nhau trong khoa học. Nhưng nếu các em đã muốn tranh luận đến cùng thì tôi tuyên bố, từ phút này trở đi ta sẽ ngang hàng, không còn là bộ trưởng đang nói chuyện với trẻ con nữa, đồng ý không?

Tô Bích Nguyệt nhanh nhẹn: - Thưa thầy, không ạ. Chúng em chẳng thích già.

Ông xua tay: - Đấy không phải già, trẻ. Đây là tư duy. Tư duy không có tuổi. Dù các em có ham chơi và ngây thơ cỡ nào cũng phải biết bao nhiêu năm nay người lớn đều bàn về cái cách giáo dục, bàn đi bàn lại suốt năm, nhưng hình như chưa bao giờ mời trẻ con tham dự. Hôm nay thầy phá bỏ lệ ấy. Các em hãy cho một tràng pháo tay.

Pháo tay lập tức nổ giòn. Dù đầu óc vẫn hoang mang.

Bộ trưởng: - Đầu tiên, thầy xin hỏi các em có thích học không nào? Trả lời cho thành thực.

Việt đứng lên: - Dạ không, thưa thầy. Mỗi ngày nghỉ, em thấy vui hơn.

- Vậy khi nghỉ học, em làm gì?

- Dạ, nhiều thứ. Nhưng em luôn thích xem phim. Em có thể chọn phim mình thích, trong khi có những môn học em không thích tí nào.

Bộ trưởng chăm chú: - Em muốn nhà trường như một cái rạp, em chỉ tới rạp chọn trong đó những phim mình thích mà thôi?

Việt gãi đầu: - Dạ đúng vậy. Thưa thầy như thế sao ư?

Bộ trưởng: - Cũng không sai. Ở rất nhiều quốc gia trên thế giới hiện nay, không còn nền giảng dạy cao bằng. Các em học sinh sẽ được theo dõi, phát hiện ra năng khiếu từ rất sớm, và nhà nước cho phép chỉ cần học theo sự lựa chọn của mỗi cá nhân với năng khiếu đó.

Cả lớp nhìn nhau. Nếu được lựa chọn, tôi sẽ học văn, Mai sẽ học tiếng Anh, Hồng sư tử sẽ thiên về âm nhạc còn Ngọc Anh chỉ thích toán mà thôi.

Tôi đứng lên: - Thưa thầy, tại sao chúng ta không làm thế?

- Vì nó rất phức tạp. Phải tìm ra các phương pháp trải nghiệm năng khiếu, phải tổ chức lại các lớp và viết lại toàn bộ các giáo trình. Sẽ rất mất thời gian.

Tôi đành thốt lên: - Thưa thầy, chúng em học phổ thông tới mười hai năm, đại học tới bốn năm, mất nhiều thời gian nhất trên thế giới đúng không ạ?

Bộ trưởng thở dài: - Đúng.

- Vì đâu vậy? Theo em vì không sớm chuyên sâu. Chá lè cứ bàn về chuyên sâu là người lớn lại bảo rằng không sớm được.

Cá lợp cười. Có đứa cười quá to, nhưng bộ trưởng không hề giận. Ông nói: - Lưu Ly, nếu em là một bộ trưởng như tôi thì sao?

- Dạ, em không dám nghĩ xa đến thế?

- Đừng nói vậy chứ. Em đã từng mơ làm đến tổng thống cơ mà?

- Dạ, nếu em giữ chức của thầy, em chỉ tuyển các giáo viên biết trao đổi với học trò, chứ không đứng trên lớp giảng.

- Em tin cải cách giáo dục phải bắt đầu bằng cải cách người thầy?

Tôi nhẹ nhàng: - Dạ vâng ạ.

Bộ trưởng quay ra cả lớp: - Vậy theo các em, chúng ta đi học để làm gì?

Mai: - Dạ thưa thầy, để sau này đi làm, linh lương, có tiền đưa cho mẹ.

Xuân Bình: - Dạ thưa thầy, để trở thành giám đốc, mua được nhà to và có xe to.

Sơn: - Thưa thầy, không phải nhà, không phải xe. Để có khả năng mua món gì cũng được.

Vinh mèo cáu quá. Nó đứng vọt lên, chứng tỏ trí tuệ và đạo đức của mình hoàn toàn xứng đáng nằm trong ban giám khảo: - Thưa thầy, tất cả những điều các bạn nói đều sai.

Bộ trưởng gật đầu: - Đúng. Sai. Linh lương không phải mục đích của giáo dục.

Vinh cả quyết: - Giáo dục là phải làm ra những con người sáng tạo, thưa thảy, không phải những kẻ làm thuê.

Sau câu nói của Vinh mèo, cả bộ trưởng, cả đám học sinh đều ngưng lại một lát.

Rồi bộ trưởng từ tốn: - Em Vinh nói đúng. Giáo dục trước tiên phải tìm ra một triết lý để tồn tại. Triết lý đúng đắn là trang bị cho học sinh khả năng sáng tạo chứ đâu phải chỉ biết nghe lời. Đây là mục tiêu thầm đang hướng tới nhưng các em cũng phải giúp đỡ rất nhiều.

Tiết học với bộ trưởng đã kết thúc như thế đó, và chả biết có nên gọi như thế là tiết học hay không vì không có vở lẵn sách giáo khoa, không kiểm tra và không cho điểm.

Nói chung, trong cuộc đời này, phần lớn chúng ta cho rằng tổng thống ở xa và bộ trưởng cũng ở xa. Thậm chí xa tí tí mù. Hậu quả của việc ấy là khi bất ngờ gặp những con người đó, chúng ta chả biết nói gì trong khi có bao nhiêu thứ cần trao đổi.

Tôi đã đọc nhiều báo, thấy nhiều người kể lại khi chạm trán các vĩ nhân họ choáng váng, sau khi chào chỉ biết lặng im, lúc khoảnh khắc trôi qua, nghĩ lại mới tiếc.

Trước khi ra khỏi lớp, bộ trưởng nói ân cần: - Các em nên nhớ, giáo dục có giá trị nhất là tự giáo dục lấy mình.

Buổi chiều lúc tan học, mọi người kinh ngạc vì thấy trước cổng trường có một đám đông.

Một đám học sinh xúm xít quanh xe bắp xào của Trump. Nó vẫn đề chữ New Bắp, vẫn đóng thùng như một trái bắp chín khổng lồ, nhưng thêm vào đó là một tấm bảng viết rất to: “Ăn và trả tiền theo ý muốn”.

Nghĩa là sao? Là bắp ở đây không có giá. Trẻ con người lớn cứ lấy bao nhiêu bắp thì lấy, rồi đưa tiền nhiều hay ít là tùy.

Mai tôm kêu: - Chết chết, chúng nó sẽ ăn căng bụng sau đó trả có vài xu. Xe bắp sẽ tan tành.

Hồng sư tử nói: - Không phải tan tành, mà bếp dí. Bắp xào mà dùng như buffet thì chết đứng còn gì.

Nhưng tổng thống có vẻ không lo sợ điều đó. Ông đeo chiếc tạp dề, đội chiếc mũ đầu bếp và đảo tay liên tục các hạt bắp vàng ươm trong chảo. Bên cạnh ông để một cái hộp có khe chính giữa như thùng phiếu, ai xoi xong tự thả tiền vào. Chẳng biết họ thả bao nhiêu, nhưng có điều chắc chắn xe bắp đó đông nhất phố.

Tôi ngẫm nghĩ: “Đầu tiên đám bán bắp, sau đó đám cài tiền xe bắp, rồi bây giờ cái tiền cách trả tiền. Donald Trump rõ ràng chứng tỏ mình là nhà kinh doanh không khi nào ngừng lại”.

Trong khi ở thành phố có những thứ quà cá ngừn năm chả chịu thay đổi, ví dụ như bánh cốm muôn đời cứ bọc trong tờ giấy xanh lè, kẹo vừng cá thế kỷ cứ nằm trong cái túi ni lông xộp xech còn mứt mận vẫn đựng trong những hộp nhựa đen đen.

Không có gì ngạc nhiên nếu ngày mai tổng thống bán bắp xào bên cạnh trứng gà xào, hoặc bắp xào bán cùng vé đi thăm Nhà Trắng. Bắp cũng không đựng trong hộp nhựa nữa, mà để trong đĩa mạ vàng.

Cứ để các bạn ra về, tôi ngồi lại ở quán nước bên kia đường. Có hai lý do để tôi làm thế. Một là lá thư trong túi, hai là tờ mà muốn biết kết quả việc kinh doanh tự chọn giá ra sao. Trong các quyền tự do của con người, có lẽ tự do chọn giá cả là điều họ mong muốn nhất, nhưng có lẽ tương lai ấy rất xa. Thế giới sẽ như thế nào nếu như một cô gái trẻ có quyền bước vô một cửa tiệm, chọn cho mình một chiếc váy đầm tuyệt diệu sau đó trả năm xu? Nhân loại sẽ ra sao nếu như mọi chàng trai đều có khả năng mua một chiếc siêu xe hơi lộng lẫy, sau đó trả năm hào?

Loạn mất nhỉ?

Và kẻ khởi đầu cho cơn loạn đó là Donald Trump đang đứng ở bên kia, đang xào cho bắp thẩm vào bơ trong chảo. Không nghi ngờ gì nữa, ông đang làm cho sự cân bằng đảo lộn, đang khiến việc trao đổi hàng hóa theo các giá trị cơ bản lâm nguy. Vậy nước Mỹ lâm nguy khi có Donald Trump hay ngược lại? Và tôi may mắn gặp ông hay bất hạnh thế này?

Tôi miên man với các câu hỏi, trong khi vào tuổi này, đáng ra chí cần hỏi tối nay chọn đi ăn chè ở chỗ nào với chàng trai nào rồi sau đó đi đâu, xem phim hoạt hình hay xem Đông Nhi hát!

Trump đã bán xong chỗ bắp. Rõ ràng khi tự do trả giá, tốc độ tiêu thụ tăng nhanh hơn hẳn ngày thường. Ông lau mồ hôi

trên trán vào chiếc tạp dề, thu gọn nỗi xoong nhu tất cả những ai bán hàng rong chân chính.

Tôi tiến tới, giọng hơi lạnh: - Chào tổng thống.

Tôi đã từng xem một bộ phim nổi tiếng, trong đó tổng thống Mỹ bảo với người phụ tá xưa kia vốn là bạn thân: "Này, khi nào chỉ có hai người, anh cứ gọi tôi bằng tên như xưa, không cần chức danh đâu nhé". Người bạn đứng nghiêm túc trả lời: "Vâng, thưa tổng thống". Và lúc ấy cũng chỉ có hai người!

Lưu Ly tuy là bạn Trump, nhưng lúc này muốn hai bên có sự xa cách. Vì sao, chắc mọi người cũng dễ đoán ra.

Ông reo: - A, chào Á hậu.

Cử tri Mỹ đồn là Trump hơi nóng tính. Nói năng đôi lúc rất thẳng thừng. Nhưng tôi thấy ông rất khôn khéo, không hề kêu rằng Lưu Ly Á hậu thứ hai.

- Ngài chuẩn bị làm gì thế?

- A, đó là một việc toàn bộ nhân loại khi làm đều thích thú: Đếm tiền.

Rồi Trump úp thùng tiền xuống, những tờ giấy bạc đủ loại đổ ra, đa số đều mệnh giá nhỏ.

Tôi với ông cùng đếm, và tôi rất ngạc nhiên khi tổng thu còn nhiều hơn một chút so với lúc bán giá cố định.

Trump giải thích: - Ly này, rất nhiều người nghĩ bán hàng là một hành động kinh doanh thuần túy. Những người như thế không thể tiến xa. Thực chất, bán hàng phải thành một hành vi hướng thiện, giúp cho người bán và cả người mua thấy

những giá trị tinh thần. Mỗi hộp bắp xào có mười ngàn thỏi. Chính vì vậy, khi tự quyết định trả giá, mỗi khách hàng sẽ tự cân nhắc, và họ sẽ tự thấy mình nhỏ bé nếu như bớt nó đi. Họ sẽ đấu tranh giữa một món lợi nhỏ và một danh dự to. Và nhìn chung, danh dự sẽ thắng.

Tôi hỏi: - Ngài nghĩ khi kinh doanh, phải tin vào con người?

Trump gật đầu: - Đúng vậy. Điều ấy giải thích ở nhiều nơi trên thế giới, các siêu thị không có bảo vệ gác cửa. Ai muốn trả tiền hay cứ thế cầm đồ đi ra là quyền của họ. Cuối cùng rất ít mất cắp.

Tôi miên man suy nghĩ. Tôi cũng biết ở vô số quốc gia, khi làm bài thi hoặc bài kiểm tra không có giám thị, nhưng học sinh tuyệt đối không quay còp.

Trump kết luận: - Nói cách khác, quá trình kinh doanh là một quá trình xây dựng lòng tin, chứ không phải người mua và người bán cố tìm ở đối phương chỗ sơ hở rồi thu lợi cho mình.

Chúng tôi bắt tay nhau đi. Nhân tiện nói thêm, tổng thống đã từng tuyên bố khi đi với một cô gái, ông rất thích bắt tay, và coi đó là một sự biểu lộ tình cảm đơn giản nhưng ấm áp nhất.

Tôi thấy điều đó hoàn toàn không có gì sai.

Qua một quán trà sữa, tôi dừng lại: - Vào đây, thưa tổng thống. Hôm nay Á hậu xin mời. Ở Việt Nam có phong tục khi thành công, người ta khao bè bạn.

- À, thật ra ở Mỹ cũng vậy thôi.

Tôi đã có chủ định trước, nên đưa ông vào một góc riêng

trên lâu hai, hoàn toàn vắng vẻ, lai nhìn được qua cửa sổ thấy những lá me xanh mướt. Không để cho Trump hồi sức, tôi hỏi thẳng ngay:

- Tại sao ngài cho em điểm 1 khi em nói muốn trở thành tổng thống Hoa Kỳ?

Ông phá ra cười: - Tại bất cứ tổng thống nào cũng không muốn ai thay thế.

- Thưa ông, em đâu phải bà Clinton?

- Đúng. Nhưng em trẻ hơn, đẹp hơn và không có các scandal. Em vô cùng nguy hiểm.

Tôi giật chân vì bức quá: - Thôi ông, nghiêm túc đi mà.

Trump ngồi thẳng lên ghế: - Nghiêm túc thì làm tổng thống cũng có gì hay đâu. Nó sẽ khiến tâm hồn em mất đi nhiều thứ.

Tôi cầu: - Thí dụ thứ gì? Có ở đây không?

Trump vẫn cười: - Có đấy. Ngay sát cạnh em.

Tôi nhìn quanh, nhìn xuống sân nhà, nhìn lên trần: - Đâu có.

- Không, qua cửa sổ kia.

- Ô, cửa sổ cũng chả có gì ngoài cành me xanh mướt.

Thấy tôi hoang mang nhiều quá, Trump đành lên tiếng: - Thôi, uống trà sữa đi rồi tôi nói.

Trump đột nhiên bỏ mũ, bỏ râu giả và tóc giả ra: - Nào, bây giờ với cương vị là tổng thống Mỹ, tôi sẽ nói cho em khi làm chức đó ta mất cái gì.

Tôi lóe ra một ý nghĩ, bèn rút điện thoại, bật chế độ quay phim: - Ngài đừng nói với em. Mà hãy nói với toàn thế giới.

- Sẵn sàng.

Rồi ông phát biểu nghiêm trang: - Tôi đang ngồi ở một đất nước xa lạ nhưng càng ngày càng thấy thân quen, và tôi đang nghe một thứ tiếng du dương, đó là tiếng ve sầu.

Tôi giật mình. Đúng vậy. Từ các cành me sát cạnh, ve kêu râm ran, lanh lảnh, hồn nhiên.

Trump tiếp tục: - Sở dĩ tôi hiểu đó là tiếng ve là do cô bé đi cùng giải thích. Và tôi chợt nhận ra thiếu sót của mình. Là tổng thống của một quốc gia hùng mạnh, tôi được cho biết rất nhiều thứ, kể cả những điều bí mật quốc gia. Nhưng không một cơ quan tình báo, không một cố vấn cấp cao nào đã từng cho tôi hiểu thế gian có những con ve biết hát.

Tôi reo lên bằng tiếng Việt: - Em tin vậy.

Trump tiếp: - Những con ve ở đây đã hát mấy ngàn năm, hoàn toàn không đếm xỉa gì tới các chính sách của Hoa Kỳ, cũng như không quan tâm tới những bài diễn văn trong quốc hội chúng ta. Những con ve này hát khiến trẻ em thích thú, mặc kệ ông tổng tham mưu trưởng liên quân, ông tổng giám đốc quỹ dự trữ liên bang và ông chủ tịch thượng viện nói gì.

Và tôi chợt hiểu hành tinh này có những giá trị mà sức mạnh của chúng ta hoàn toàn vô nghĩa, mọi toan tính của nước Mỹ cũng không thể chạm vào.

Hoa Kỳ là một quốc gia vĩ đại. Nhưng cũng có biết bao điều vĩ đại khác vẫn diễn ra từng phút từng giờ mà Hoa Kỳ có

khả năng không biết tới, hoặc biết mà coi thường một cách quá giàn đơn. Tổng thống không thể khiến những con ve kia im tiếng, và cũng không thể ra lệnh cho chúng cất tiếng. Tổng thống chỉ nên đơn giản là nghe chúng, nếu được nghe với một cô bé nữa thì thật tuyệt, và phải nhớ tới các bạn ve khi cần quyết định rất nhiều chính sách, đó là điều tôi, Donald Trump xin tuyên bố.

Tôi tắt máy, ca ngợi: - Nếu trẻ con được bỏ phiếu, thế nào ngài cũng sẽ làm thêm tổng thống một nhiệm kỳ.

Trump có vẻ không quan tâm tới lời khen ấy, ông trầm ngâm: - Tại sao tôi cho em điểm 1. Tại vì em chưa hề biết nếu làm lãnh đạo, em mất đi nhiều thứ vô cùng, sẽ có những phút giây nhận ra những cái mất ấy là không thay thế được, cô bé à.

Tôi chợt hiểu, lúc cho điểm 1, không phải Trump ghen tức. Ông chỉ muốn bảo vệ tôi.

Bỗng lầu dưới quán trà sữa có tiếng ồn ào, tiếng nhiều khách hàng kêu hốt hoảng.

Tôi vội kéo Trump chạy xuống coi, ông đi mấy bước, lại sực nhớ ra, quay lại đội râu tóc giả.

Bên dưới, trên màn hình tivi, bình luận viên thông báo:

"Tại trường tiểu học mang tên Mitchell thuộc thành phố Austin bang Texas, đã xảy ra một vụ xả súng. Theo những nguồn tin ban đầu, có mươi bốn học sinh thiệt mạng, trong đó có mười một nữ sinh và tám em bị thương. Hung thủ là một nam sinh cùng trường mang theo hai súng trường tự động M16 vẫn đang cố thủ và đấu súng với cảnh sát. Theo tuyên bố của

cánh sát trưởng, các binh sĩ đã được lệnh bắn thẳng vào hung thủ nếu có cơ hội”.

Tiếp theo là những hình ảnh kinh hoàng. Xe cứu thương chạy như bay, các nhân viên y tế mặc áo dính máu đưa các nạn nhân lên xe, gia đình học sinh chen chúc gào khóc và nhiều binh sĩ vũ trang đầy mình đang bò trên những mái nhà.

Và hình ảnh khủng khiếp kia kia, khi các nữ sinh được khiêng ra, nhiều cô ngoeo đầu bất động.

Khách trong quán trà sữa xôn xao bàn tán và cảng thẳng nhìn.

Mặt tổng thống tái nhợt đi. Ông ngồi im bất động hồi lâu và tự lẩm bẩm: - Trời ơi, chúng nó chỉ là những đứa trẻ thôi mà.

Đúng vậy. Rất nhiều cô gái bị bắn chỉ bằng hoặc nhỏ hơn tôi là cùng.

Trên tivi, bình luận viên tiếp tục:

“Vụ xả súng này lại dấy lên một lần nữa tranh cãi về hạn chế súng đạn trong giới lãnh đạo cấp cao. Được biết, tổng thống sẽ ra thông báo về điều này sau khi ông trở về từ Trung Đông”.

Trump nghiến răng: - Phải bãi bỏ quyền sở hữu vũ khí mới loại trừ được những thảm cảnh kia.

Kia, trên tivi có những tiếng súng vang lên. Các nhân viên ở hiện trường đều nằm rạp xuống. Rồi xác hung thủ xuất hiện trên màn hình. Đó cũng là một cậu bé mười sáu tuổi.

Mặt Trump u ám nặng nề. Ông không buồn nói năng gì nữa. Tôi chia tay, quên bêng cả việc đưa bức thư viết sẵn.

Tối hôm đó, tôi tái đoạn phim Trump nói về con ve lên YouTube. Chỉ ba mươi phút sau một cơn bão mạng nổ ra. Giới chức ngoại giao toàn cầu náo động.

Ngoại trưởng Israel tuyên bố:

“Mỹ vừa gửi đi một thông điệp rõ ràng cho thấy họ sẽ nghiêng chính sách về châu Á. Dù ve sầu là một sinh vật cũng có ở Trung Đông nhưng giới phân tích nhận định rằng Mỹ đang ngũ ý muốn tìm lại những giá trị mà họ đã từng coi nhẹ. Sự điều chỉnh này khá đột ngột nhưng phù hợp với tính cách và kiểu hành động của Hoa Kỳ trong quãng thời gian đầy biến động gần đây.

Tại hội nghị ngoại trưởng sẽ họp ở Philippines vào tháng tới, chúng tôi hy vọng có dịp làm sáng tỏ hơn với Mỹ về vấn đề này. Nhưng dù sao, đây cũng là các tín hiệu có tính lạc quan cho một nền hòa bình ổn định”.

Còn báo Time viết:

“Chỉ những kẻ ngây thơ mới nghĩ Donald Trump đang nói về một con ve. Với tư cách tỷ phú bất động sản, ông đã xây hàng trăm ngôi nhà hiện đại mà trong đó nó chưa bao giờ tồn tại côn trùng.

Ve là một con vật có khả năng ẩn dưới đất rất sâu rồi bất thình lình chui lên vào thời gian và không gian chả ai tính được. Với vai trò tổng thống, Trump đang ám chỉ ông không sợ dùng những phương thức cũ nhưng thực hiện nó với góc độ mới hoàn toàn.

Ve sầu còn có khả năng bay, và các nhà quan sát đang lo

ngại về việc Mỹ là quốc gia sở hữu các vệ tinh bay nhiều nhất trên quỹ đạo. Giới quân sự cũng như giới khoa học Hoa Kỳ phụ thuộc vào các vệ tinh này nhiều đến mức một cuộc khủng hoảng vệ tinh cũng sẽ kéo theo những khủng hoảng vô cùng phức tạp về an ninh mà thế giới không lường trước được.

Ve sầu cũng chí kêu vào mùa hè, tức mùa nóng nhất trong năm. Hiện nay, các vấn đề nóng bỏng của Mỹ là chính sách nhập cư cùng nạn thất nghiệp. Do ve tự do bay lượn, nên có khả năng nhiều hạn chế nhập cảnh sắp được bãi bỏ. Còn nạn thất nghiệp trong xã hội Mỹ vốn là một bản trường ca, giống như tiếng ve kêu rả rích không ai biết có lúc nào ngừng, và tổng thống đã đưa ra lời chấp nhận thực tế đó.

Tuy nhiên bao trùm lên tất cả là những thắc mắc, những hoài nghi của các nhà quan sát khi tại sao tổng thống lại dùng một diễn đàn phi chính thức theo kiểu YouTube. Cũng có ý kiến cho đây là giả mạo, còn ý kiến khác lại khẳng định thế giới mới đậm chất Trump”.

Khi bị các nhà báo chất vấn về vấn đề này, người phát ngôn Nhà Trắng tuyên bố:

“Chúng tôi không bình luận. Tổng thống có quyền đưa ra những ý kiến mà ông quan tâm và với những phương thức ông cho rằng thích hợp. Mọi suy đoán là chuyện tự do của quý vị”.

Nhưng buồn cười nhất là thông báo của ủy ban bảo vệ động vật hoang dã toàn cầu:

“Cuối cùng sự đấu tranh của chúng ta đã có kết quả. Công lý đã được thực thi. Hoa Kỳ đã quyết định sẽ ký vào

hiệp ước bảo tồn thiên nhiên, dù đã rút khỏi hiệp ước bảo tồn khí hậu.

Tin vui cho voi, sư tử, tê giác và cá sấu khi ve sầu đã được quan tâm, được công nhận quyền bất khả xâm phạm về thân thể và về cá tiếng kêu.

Có thể tin chắc rằng từ hôm nay, bọn buôn bán ngà voi, bán nanh lợn lòi và sừng tê giác sẽ bị sức mạnh quân sự khổng lồ của Hoa Kỳ săn đuổi.

Nếu vẹt, sóc, cáo và chim họa mi có quyền bỏ phiếu thì chắc chắn Donald Trump sẽ là tổng thống vĩnh viễn. Bằng việc coi trọng nhân phẩm của ve, Trump đã thổi bùng lên niềm tin từ những nơi hoang dã nhất, khiến không phải chỉ ve mà muôn loài cất tiếng khai hoàn. Hòa bình và thịnh vượng có thể chưa đầy đủ trong thành phố nhưng đã nhen nhóm chốn rừng sâu.

Chúng tôi hy vọng tổng thống của Pháp, Nga, thủ tướng Anh và Đức sẽ nhanh chóng theo tấm gương này”.

Đọc xong đù thứ như thế, tôi vừa buồn cười, vừa hốt hoảng, vừa ngạc nhiên thấy mình cũng tham gia vào nền chính trị thế giới.

Xưa nay, bọn học sinh chúng mình cứ nghĩ chuyện các lãnh đạo quốc gia là chuyện trên trời. Hóa ra không phải.

Nhưng dư âm của cuộc thi vẫn còn chưa hết. Sáng hôm sau, tôi bất ngờ bị Linh Bồ chặn ở cổng trường: - Lưu Ly này, tú muỗn hỏi cậu một chuyện rất quan trọng nhưng tin rằng cả trường chỉ có cậu đủ sức cho lời khuyên tốt mà thôi.

- Ái chà, gì mà ghê thế hả Hoa hậu?

Linh Bồ nhàn nhó cái mặt tròn tròn: - Rắc rối cung từ cái danh hiệu ấy mà ra. Sau khi tớ đoạt vương miện, có một công ty mỹ phẩm của Nhật Bản tới tìm. Họ muốn tớ trở thành khuôn mặt đại diện, trả cho tớ một món tiền to.

Tôi reo: - Vậy hay quá. Họ có cần Á hậu không?

Nó áp úng: - Không. Nhưng họ muốn đưa tớ sang Nhật Bản đào tạo một tháng.

Tôi hét: - Vậy cậu lo lắng nỗi gì? Sợ Nhật Bản động đất à?

Hoa hậu khổ sở: - Động đất cũng chưa chắc chết. Nhưng đi sẽ phải nghỉ học dài ngày, như thế chắc toi.

Tôi kinh ngạc: - Toi ở điểm gì?

Linh Bồ giật chân: - Thì mình học dở dang. Mình không tốt nghiệp.

Tôi ré lên: - Trời ơi là trời, tốt nghiệp phổ thông có quái gì mà ghê gớm thế. Chậm một năm nữa có sao đâu. Trong khi đó, nếu cậu ra nước ngoài, cậu sẽ nhìn thấy bao nhiêu thứ, học được bao nhiêu điều mới mẻ, và lúc về lại có nhiều cơ hội vô cùng hấp dẫn đang chờ. Cậu sẽ được linh khoán thù lao to, trong khi tất cả những đứa khác còn đang xin tiền cha mẹ.

Linh Bồ rạng rỡ: - Ôi, cậu nói khiến tớ hạnh phúc quá. Thú thật tớ rất muốn đi, nhưng tất cả mọi người lại cứ xô vào cản.

Tôi bức bối: - Họ đưa ra lý do nào?

- À, họ bảo việc học là việc quan trọng nhất.

- Mốc xì. Có cả triệu đứa làm xong cái việc quan trọng nhất ấy, rồi có ra cái quái gì đâu. Tớ không phái khinh học, nhưng đâu cứ phải học trong trường.

Nó nắm tay tôi: - Ôi Ly, cậu đúng là không hổ danh cô gái nổi loạn nhất nơi đây. Nghe cậu nói vừa khoái lại vừa sợ.

Tôi đẩy lùn nó: - Đi ngay Hoa hậu! Sang Nhật Bản, sang Hàn Quốc, sang Mỹ, sang Pháp, sang cả Angola, Ma-rốc cũng được. Nhìn cho nhiều thứ, ăn cho nhiều món và làm quen cho được nhiều trai, sau đó quay về đây học theo kiểu khác.

Linh Bồ tung tăng nhảy múa: - Vậy tớ sẽ đi. Nếu ai hỏi do đâu, tớ sẽ khai do Lưu Ly.

Tôi trợn mắt: - Hoa hậu mà nghe lời Á hậu thì nhục chết còn gì. Không được tiết lộ nghe chưa.

Linh Bồ chạy biến đi, còn tôi cũng hơi hốt hoảng. Chả hiểu mình khuyên vậy có đúng hay không?

Xưa nay, tất cả bọn trẻ con đều nghe người lớn nói ra rả câu này: “Cứ học xong đi đâu, rồi làm gì hãy làm”.

Hậu quả là đứa nào cũng nhăm mắt nhăm mũi học cho xong, bỏ qua biết bao nhiêu cơ hội. Nếu Bill Gates cũng cố học cho xong, chắc chắn thế giới sẽ kém đi nhiều lắm.

Nhưng khuyên can kiểu đó cũng dễ nhù đòn. Bạn bè thành công không sao, chứ thất bại khéo cá xóm sẽ lao vào ta chửi rủa.

Cứ nghĩ như thế, tôi lại nổi da gà.

Đã thế, ngay lúc đấy lại có tiếng chuông. Tôi nhấc máy.

- A lò, tôi là John Makenzy ở lãnh sự quán Hoa Kỳ. Tôi muốn xin phép gặp em.

- Vâng, thưa ông, nhưng bây giờ em phải vô lớp học.

Đầu bên kia nhỏ nhẹ: - Không sao, chúng tôi sẽ sẵn sàng chờ đợi em ở cổng trường.

- Thưa ông, em thấy tối quán trà sữa hôm trước tiện hơn. Vào năm giờ chiều ạ.

- Rất cảm ơn em. Chúng tôi sẽ tới đúng giờ.

Lãnh sự quán Hoa Kỳ nằm trên con đường to nhất thành phố, và luôn luôn kín cổng cao tường. Thế mà nhân viên của nó sẵn sàng chờ một cô gái tuổi teen mới lạ.

Tan trường, tôi nhìn sang bên đường. Không thấy xe báp xào của Trump. Có thể do buồn về vụ nổ súng đêm qua, ông nghỉ bán hàng. Đúng thôi. Nhiệm vụ của tổng thống là phải buồn khi đất nước của mình xảy ra tai nạn.

Lần này đợi tôi ở quán trà sữa có tới ba người Mỹ. Nhưng chỉ có một mình Makenzy nói mà thôi, hai vị khách kia chỉ nhìn.

Ông ta chăm chú: - Lưu Ly thân mến, hôm trước em có tới lãnh sự quán, và nói cho chúng tôi về bên trong chiếc vali hạt nhân, chắc em vẫn nhớ?

Tôi gật đầu, uống ly trà đào thơm phức khát mời: - Dạ em nhớ. Trong đó có năm lon toàn nước Coca. Hai lon vàng, hai lon xanh và một lon đỏ.

Ba người đàn ông đưa mắt nhìn nhau.

Tôi nhăn mũi: - Em chỉ đùa thôi. Chứ trong vali chắc không phải thế?

Makenzy vội vã gật đầu: - Tất nhiên. Nó phức tạp vô cùng. Nhưng tới giờ này, chúng tôi vẫn băn khoăn do đâu em đùa như vậy.

- Dạ, do em thích uống Coca.

Ba người đàn ông thở dài. Họ mở một cái laptop và để hai đoạn YouTube mà tôi và Trump nói chuyện về con gấu bông và về chú ve sầu hiện lên.

- Chúng tôi đã phân tích giọng nói để biết rằng cô bé trong hai đoạn phim đó là em, Lưu Ly ạ.

Tôi vuon vai: - Thưa các ông, con gái ở đây nói đều thanh thanh như vậy cả. Chứ em làm sao trò chuyện với tổng thống Hoa Kỳ.

Makenzy dè dặt: - Em tin đây là tổng thống? Là Donald Trump?

Tôi nhí nhảnh: - Thế ông có tin không?

Ba vị khách nhìn nhau, lúng túng: - À, cũng có chút giống. Tuy nhiên tổng thống chắc không trò chuyện kiểu kia.

- Kiểu đó sai à?

Makenzy hốt hoảng: - Ô, không sai. Không sai. Chỉ hơi khác thường. Ly Cún thân mến, (trời ơi, ông ta đã biết luôn Ly Cún) em gặp người đàn ông đó ở đâu?

- Dạ, em cũng không nhớ lắm. Em thường để ý tới trai trẻ nhiều hơn.

Ba người có vẻ rất bồn chồn. Họ kéo nhau ra xa, bàn bạc, thì thầm với nhau điều gì đó.

Tôi cứ tinh bợ, khoái chí uống trà. Tôi không hề bắt cóc tổng thống Mỹ, không ám hại ông, không giam giữ ông, tôi lại đang ở trên đất Việt Nam, nên có sơ gì nào?

Makenzy lại tới ngồi bên. Giọng ông ta dịu dàng hơn nữa:

- Phạm Ngọc Lưu Ly. Nước Mỹ có thể coi em là bạn không?

- Dạ, được chứ ạ.

Ông ta ngập ngừng: - Nếu là bạn, em phải biết, Hoa Kỳ thỉnh thoảng có những khùng hoảng về chính trị, chẳng hạn như tổng thống vắng mặt bất thường, hoặc đi tới những nơi, gặp những người mà ngài không định trước.

- Dạ.

- Cho nên chúng tôi tha thiết muốn biết, ngoài ve sầu và gấu bông, tổng thống còn tiết lộ những gì?

Mặt ba vị khách tội nghiệp quá, cho nên tôi thấy đã đến lúc giúp họ phần nào: - Hôm qua, nước Mỹ có một vụ xả súng trong trường học, đúng không ạ?

- Rất đúng.

Tôi thảng lúng lên: - Lúc ngồi với em, chúng kiến cảnh đó truyền qua màn hình, ông ta tuyên bố sẽ ra lệnh chấm dứt sở hữu súng tự do.

Ba người đàn ông à lên một tiếng, và đều nhất loạt mỉm cười. Họ có vẻ nhẹ nhõm hẳn lên.

Makenzy reo: - Vậy người đàn ông đó không phải Donald Trump. Không phải tổng thống. Một tổng thống Mỹ luôn hiểu không thể cấm súng ở đất nước Hoa Kỳ.

Rồi họ đứng lên. Ôn ào. Lần lượt bắt tay tôi: - Cám ơn em Phạm Ngọc Lưu Ly. Có một số điều chúng tôi thắc mắc, nhưng sẽ gấp em sau.

Ba người đàn ông tung tăng ra khỏi quán, cứ như việc tổng thống của họ cho bán súng như bán trà sữa là một việc đáng vui mừng. Hôm sau, phái hỏi Trump điều này mới được.

Nhưng sáng hôm sau tôi không hề thấy ông ở cổng trường, mà vào lớp thấy một việc khác.

Thầy hiệu trưởng tuyên bố: - Các em thân mến, lớp của chúng ta đã trở thành một tập thể kỳ lạ, nổi tiếng bất thường, nổi tiếng trong thành phố và nổi tiếng trên cả nước, khi cả Bill Gates lẫn Bộ trưởng Bộ Giáo dục đều đã đến thăm. Cho nên sau khi họp bàn cẩn thận, ban giám hiệu có hai đề nghị.

Học sinh im lặng lắng nghe. Cảm thấy một nỗi lo sợ mơ hồ.

Thầy cười, nói tiếp: - Thứ nhất, các em hãy phân công lần

lượt từng bạn đến các trường khác nói chuyện và báo cáo điển hình. Để các nơi có cơ hội noi theo và học tập.

Ngọc Anh rên lên, quên cả đứng dậy: - Thưa thầy thôi ạ, bọn em sợ lắm.

Thầy ngạc nhiên: - Tại sao lại sợ? Báo cáo chứ có phải đi nhổ răng cá sấu đâu?

Ngọc đứng dậy: - Thưa thầy, bọn em không biết nói ạ. Bọn em chỉ hỏi bài được thôi.

Thắng tiếp: - Bọn em sợ điển hình.

Thắng nói thế hoàn toàn đúng. Ở trường này trước đây cũng đã có vài cá nhân điển hình, đi đâu, làm gì cũng phải chú ý, ngồi ăn quà phải khép nép, đau bụng phải giấu đi, cuộc sống vô cùng căng thẳng.

Thầy hiệu trưởng có vẻ buồn: - Các em không muốn giúp những trường khác ư?

Mai rụt rè: - Thưa thầy, em thấy chuyện này đâu cần phải giúp. Tự họ làm cũng được mà.

Xuân Bình nói: - Các bạn khác chỉ cần đặt câu hỏi, vậy thôi.

Thầy giáo trầm ngâm: - Nói thì dễ lắm, nhưng không hề đơn giản đâu nhé. Ban giám hiệu đã thử khuyến khích các lớp khác, nhưng hầu như rất ít học sinh dám đứng lên. Tất cả cứ ngồi im chờ. Cho nên ý kiến thứ hai là như sau: Sẽ phân đều học sinh lớp này ra nhiều lớp khác, để tạo ra các nhân tố mới ở đó, cho sự sôi nổi được nẩy mầm.

Cả lớp giật mình hoảng sợ. Không ngờ chỉ vì tốt quá, nỗi

tiếng quá và điển hình quá mà cả bọn chia tay? Không, không thể như vậy được.

Bích Nguyệt nói: - Thưa thầy, em xin phép dùng thí dụ như sau có được không ạ? Chúng em là những học sinh tốt, dung cảm và trong sáng, lóng lánh và ngọt như những hạt đường.

Cá lợp cười. Nguyệt khoái ăn, do nó cưng tròn và trắng như cục đường. Bất cứ chuyện gì, nó cũng có khả năng lái sang thực phẩm, nó có thể khoe với bạn: "Tôi vừa được điểm 10 Thom Phúc như đĩa gà quay".

Thầy giáo cười cười: - Ủ, em ví dụ như thế cũng được.

Nguyệt hăng hái: - Vậy khi tất cả các hạt đường tụ lại bên nhau thì rất ngọt. Còn khi chia nhỏ, chúng sẽ nhạt phèo, đúng không ạ?

Thầy suy nghĩ: - Về đường thì đúng.

Nguyệt phấn khởi: - Nhưng đã nói chúng em như đường mà. Chúng em không muốn chia ra.

Thầy giáo gật gù: - Nghe cũng có lý. Nhưng ban giám hiệu không sợ như vậy. Khi chia các em về những lớp khác, chúng tôi sẽ kèm theo các vị trí như lớp trưởng hoặc lớp phó để tạo ra nhân tố dẫn đầu.

Cần hốt hoảng: - Thưa thầy, bọn em cùng lăm là học sinh hay, không phải lớp trưởng hay.

Thầy giáo cau mày: - Nghĩa là các em từ chối. Không muốn làm điển hình, cũng không muốn chia ra.

Vinh mèo đứng lên: - Thưa thầy, bọn em muốn tự nhiên thế này, các lớp khác cứ tự nhiên theo.

Thầy giáo đi lại có vẻ khó nghĩ. Rõ ràng thực lòng thầy quý cà lớp và tự hào về chúng, nhưng thầy cũng muốn trường được nổi tiếng và muốn các nơi khác nhìn về đây như nhìn ngọn hải đăng.

Nhưng tôi nghĩ khác. Các lớp học không phải là một sản phẩm công nghiệp, có thể đúc ra y nhau từ mỗi một khuôn. Mỗi lớp có tình cảm, có tâm hồn, có những thân tình riêng mà nếu tách ra sẽ mất. Sở dĩ Việt phát biểu là do Long nói, mà Long chỉ nói khi thấy Mai nói, Mai nói lúc tôi cũng sắp nói. Đây là một thứ không nhìn thấy, nhưng không phải vô hình. Cho nên cả lớp phải sát cánh bên nhau.

Thầy hiệu trưởng đi ra. Như mọi khi, thầy cũng không bắt ép. Đó là điều rất tuyệt vời, vì ở nhiều trường khác, hiệu trưởng chỉ cần tuyên bố, học sinh cứ răm rắp nghe theo, khỏi bàn cãi. Nói chung, bàn cãi không phải là thứ xưa nay trẻ con được khuyến khích nên làm.

Nhưng kia, giờ lịch sử đã bắt đầu. Thầy giáo dạy sứ đã viết lên bảng chữ rất to: Nước Mỹ.

Rồi thầy viết ở dưới những chữ nhỏ hơn mà mọi người đã biết: "Sau chiến tranh thế giới thứ hai, kinh tế Mỹ phát triển mạnh, công nghiệp chiếm 56,5% tổng số lượng công nghiệp thế giới, nông nghiệp bằng hai lần các nước Anh, Pháp, Nhật, Đức, Ý cộng lại, nắm hơn 50% số lượng tàu bè đi lại trên biển, 3/4 dự trữ vàng thế giới và chiếm 40% tổng sản lượng kinh tế toàn cầu".

Viết xong, thầy ngưng lại: - Các em có hỏi gì không?

Cá lợp nhìn nhau. Sớ dī như thế vì hình như có chí thi của ban giám hiệu, không được ngăn cản học sinh đặt câu hỏi trước. Tôi đứng lên. Đã tới lúc rồi: - Thưa thầy, theo thầy cái gì quan trọng nhất làm nên sức mạnh nước Mỹ?

Thầy giáo cân nhắc: - Rất khó trả lời câu hỏi này Lưu Ly ạ. Vì có quá nhiều lý do: Độ rộng lớn của lãnh thổ, độ phong phú của tài nguyên, sức sáng tạo của công dân, thể chế dân chủ và hoàn cảnh khách quan khi không phải tiến hành chiến tranh trên lãnh thổ của mình.

Tôi đành hỏi kĩ hơn: - Thưa thầy, có người nói rằng nước Mỹ dẫn đầu vì ai cũng dám kinh doanh, đúng không ạ?

Thầy giáo thận trọng: - Tại sao em nghĩ vậy?

Tôi buồn bã: - Tại em biết Việt Nam cũng nằm trong các quốc gia đứng đầu thế giới về sản xuất hạt tiêu, hạt điều, cà phê và gạo. Nhưng chúng ta kinh doanh kém. Chúng ta biết trồng bắp, nhưng không biết cách bán bắp xào.

Cá lợp cười ồ lên. Không khí vui vẻ hẳn.

Thầy giáo phân tích: - Kinh doanh không phải là một hành động đơn giản đâu các em ạ. Nó liên quan chặt chẽ tới phong tục, thói quen, môi trường, chính trị, lối sống. Đằng sau một món hàng bày ra vỉa hè, có bao nhiêu thứ bên cạnh.

Việt béo đứng lên: - Thưa thầy, nước Mỹ tồi tệ nhất ở điểm nào?

Thầy trả lời ngay: - Đó là tỷ lệ các vụ giết người. Mỗi năm

Mỹ có hơn năm mươi ngàn vụ án mạng bằng súng đạn, vượt xa các quốc gia khác.

- Như vậy là người Mỹ không sợ chết, thưa thầy!

Thầy giáo lắc đầu: - Nguốc lại, họ sợ vô cùng. Sợ đến mức ai cũng sẵn sàng bắn trước.

Thu Cần: - Thưa thầy, lịch sử Mỹ thuộc về người da đỏ hay người da trắng?

- Nó của người da trắng, mặc dù nói thẳng ra họ chỉ là những kẻ nhập cư.

Việt béo: - Thưa thầy, vậy tại sao Tổng thống Donald Trump bây giờ lại chống nhập cư?

Thầy bình tĩnh: - Câu hỏi này em nên dành cho ông ấy. Tuy nhiên theo tôi, đó là một chính sách bất công.

Tôi nghĩ thầm: “Thầy nói đúng. Nếu như hàng ngày tổng thống đẩy xe bắp tới, những người bán bắp cũ lại đẩy ra thì sao? Ông sẽ sống cách gì?”.

Ngọc Anh hỏi một câu hay tuyệt: - Thưa thầy, lịch sử Việt Nam có giống lịch sử Mỹ ở chỗ nào không?

Thầy khẳng định: - Có chứ. Nước Mỹ phải đấu tranh để giải phóng khỏi chế độ nô lệ. Việt Nam phải đấu tranh để giải phóng khỏi chế độ thực dân, thực chất cũng là một dạng nô lệ mà thôi.

Thu Hà: - Thưa thầy, có phái tổng thống Mỹ không phái do dân bầu ra? Ví dụ như vừa rồi bà Clinton đạt nhiều phiếu hơn ông Donald Trump nhưng ông ta vẫn thắng?

- Chính xác. Có thể nói ngắn gọn như sau: Lá phiếu của dân thường không quan trọng bằng lá phiếu của những người thành đạt. Nước Mỹ đã chọn cách này.

Việt béo hăng hái, mặt mũi đầy vẻ quan trọng: - Thưa thầy, tuyên ngôn độc lập của nước Mỹ có câu: “Tất cả mọi người sinh ra đều bình đẳng”. Thú thực em thấy điều đó không đúng vì sinh ra đã xấu đẹp hoặc giàu nghèo khác nhau rồi.

Thầy giáo: - Không. Nếu xét về tinh thần câu ấy tuyệt đúng. Mà một bản tuyên ngôn thì giá trị tinh thần là cái tối cao.

Tuyết: - Thưa thầy, tại sao số người muốn đến Mỹ luôn luôn đông?

- À, do họ có cảm giác ở đó dễ tìm ra cơ hội cho mình.

Hồng sư tử rụt rè: - Thưa thầy, em hỏi câu này có được không ạ? Tại sao phim Mỹ hay?

Thầy lắc đầu: - Được chứ. Lịch sử một quốc gia cũng có thể xem xét qua lịch sử điện ảnh. Thật ra, không phải phim Mỹ nào cũng hay, nhưng công nhận là đa số chúng dễ xem. Bởi vì Mỹ rất khôn khéo. Họ đã biến điện ảnh của họ thành tác phẩm toàn cầu. Trong phim Mỹ có thể gặp truyện tranh Nhật Bản, có thể nhìn thấy gấu trúc Trung Quốc và có diễn viên Pháp, có đạo diễn Ấn Độ. Mỹ biết tranh thủ mọi yếu tố này.

Tôi lại đứng dậy: - Thưa thầy, vừa rồi Tổng thống Mỹ Obama sang Việt Nam có ăn bún chả Hà Nội. Điều đó có thể coi là lịch sử không ạ?

Thầy giáo cười: - Đầu tiên, chúng ta nên coi chắc chắn đó là lịch sự, vì nó chứng tỏ tổng thống tôn trọng văn hóa ẩm thực Việt Nam. Còn lịch sự hay không phải tùy theo sau bữa ấy, tổng thống làm gì.

Tôi bạo dạn: - Thưa thầy, nếu phút này đây, tổng thống Mỹ tới Thành phố Hồ Chí Minh, thầy sẽ dẫn ông ấy đi tham quan đâu ạ?

Thầy giáo chưa kịp nói, cả lớp đã nhao nhao:

- Thăm địa đạo Củ Chi.
- Thăm Dinh Độc Lập.
- Bánh xèo Đinh Công Tráng.
- Bánh cuốn Tây Hồ.
- Nhà thờ Đức Bà.
- Khu du lịch Bình Quới.

Thầy giáo cương quyết lắc đầu: - Không, thưa các em học sinh thân mến, những địa điểm các em đưa ra khá thú vị, nhưng không phải tiêu biểu cho thành phố hiện đại. Có một nơi tuyệt hơn nhiều, ngay trước mũi mà các em không biết.

Đám học sinh ngạc nhiên nhau.

Thầy giáo vui vẻ: - Nếu tổng thống Mỹ tới đây, tôi sẽ dẫn ông tới thăm lớp 12B này. Để cho ông ấy thấy những con người Việt Nam đang đổi khác.

Cả bọn học sinh sững sờ. Chỉ có tôi cười thầm trong bụng và nghĩ: “Ông ấy đã tới rồi, và thậm chí còn đang ở xe bắp ngoài kia”.

Ngọc Anh rụt rè: - Thưa thây, nghĩa là bọn em đã đi vào lịch sử?

Vinh mèo hét: - Chúng ta không đi vào lịch sử. Chúng ta làm ra nó!

Đây là câu nói cuối cùng kết thúc tiết học. Và tôi cũng không thể ngờ, đó có thể là tiết học cuối cùng của mình trong năm.

Nhưng đi vào lịch sử là sao nhỉ? Có phải như đi vào một cửa hàng, mua một món đồ sau đó bước ra? Hay lịch sử như một quán cơm, mình ghé vào đó, xơi một tô sau đó đứng lên? Hoặc lịch sử như một nhà hát, ta bước vào xem, sau đó bò lăn lóc ra cười?

Tôi định mang thắc mắc đó hỏi Donald Trump. Nhưng khi tôi bước ra, vẫn không thấy xe bắp xào của ông đâu cả.

Có chuyện gì xảy ra thế nhỉ? Đã kinh doanh, kỹ nhất là đóng cửa bất ngờ. Tất cả các cửa hàng đều phải niêm yết giờ giấc đàng hoàng. Thậm chí tới bà bán xôi ở đầu hẻm, mười lăm năm nay cứ bốn giờ sáng đã ngồi dù mưa hay nắng. Lý do gì xe bắp của Trump không mở cửa?

Tôi đi qua lại trước cổng trường, nhộn nhịp hàng nước sâm, sữa đậu nành, bánh canh cua, gỏi cuốn, bánh tráng trộn nhưng không thấy bắp đâu.

Chuyện gì đã xảy ra? Vì nhiều khi trời mưa to hay nắng gắt, tổng thống vẫn kiên cường.

Phải đến gặp Trump thôi. Suy cho cùng, ông đâu có quen ai nữa. Tôi đến phố Tây Bùi Viện. Nó vẫn như xưa, nghĩa là vẫn đầy Tây mặc quần sooc và may ô ngồi uống bia hay nước trên vỉa hè, và nhiều lúc còn cười to, nói to. Trump đã từng nói một cách bực mình rằng có những anh Tây khi về nước không dám cư xử thế.

Tôi vô cửa, tiến về quầy tiếp tân hỏi phòng ông Ấn Độ. Họ điện thoại xin phép rồi nói ông ấy mời tôi lên.

Tổng thống nằm trên giường, mặc bộ đồ pijama và đắp chăn, đầu giường để một chai nước suối và một đĩa bắp xào. Có những ké chi bán cháo bao giờ ăn thử mình nấu. Trump không phải loại này. Nhìn thấy tôi, ông cười buồn bã, cố gắng nhắc đâu: - Lưu Ly, rất cảm ơn vì em đã tới. Xin lỗi vì phải đón trong bộ dạng xộc xệch.

Tôi an úi: - Không sao, thưa tổng thống. Ngài không phải siêu nhân, mà họ còn có lúc mệt kia mà.

Trump thở dài: - Tôi mệt ít thôi. Nhưng tôi cô đơn và buồn quá. Tự nhiên thấy run cả tay chân.

- Ô, khi tranh cử ngài hay khoe là rất khỏe kia mà...

Ông bực bội: - Giữa một tổng thống tranh cử và một tổng thống đắc cử luôn có khoảng cách Ly à.

Tôi nhìn quanh căn phòng, thấy cửa sổ thì đóng kín, rèm thì buông ra và có những viên thuốc gì đó rơi vãi ở gầm giường,

liền nổi giận: - Thưa Donald Trump. Em xin tuyên bố chấm dứt quyền tổng thống của ngài. Từ phút này trở đi, ngài phải nghe em ra lệnh.

Ông cháu: - Này cô bé, chỉ quốc hội Mỹ mới có quyền cách chức ta.

- Nhưng đây là đất nước Việt Nam, quốc hội Mỹ chả có quyền lực gì. Xin ngài đừng dậy mau cho.

- Nếu không đúng sẽ sao nào?

Tôi rút điện thoại: - Em sẽ chụp những tấm ngài nằm ốm yếu trên giường và tung lên mạng. Dân Mỹ sẽ thất vọng tràn trề.

Tổng thống hốt hoảng thực sự: - Lưu Ly, em không được làm như vậy.

Tôi cười: - Em cứ làm. Vì nước Mỹ luôn rêu rao tự do báo chí.

Trump gắt: - Đấy chính là lý do ta căm ghét truyền thông.

Tôi bình tĩnh: - Em sẽ chờ ở dưới. Ngài mặc quần áo tề chỉnh rồi xuống, ta sẽ cùng đi.

- Đi đâu?

- Đi chữa bệnh cho ngài - Rồi tôi kéo rèm, đá tung mấy viên thuốc - Đi giải độc cho ngài.

Tôi bỏ xuống nhà. Mười phút sau ông cũng xuống theo, mặc comple deo cà vạt đàng hoàng nhưng mặt mũi hơi nhợt nhạt. Tôi nhăn nhó: - Ngài tướng sáp lên diễn đàn phát biểu đấy à?

Tôi gọi taxi, phỏng tới một cửa hàng thể thao lớn: - Mời ngài vô kia, mua một chiếc quần soóc, một đôi giày Adidas và một chiếc áo pull.

Trump phản đối: - Ta là tổng thống Mỹ. Ta chỉ quảng cáo cho hàng Mỹ. Ta chỉ mua đồ của Nike.

- Ủ, sao cũng được. Miễn là ông không giống một kẻ văn phòng.

Khi Trump bước ra, nom ông khác hẳn. Tôi reo: - A, giống lắm.

Trump hỏi hộp: - Giống cái gì?

- Giống trong truyện Ông già và biển cả của Hemingway.

Trump uốn ngực: - Ta không phải ông già. Ta là một chàng trai.

Tôi kêu lanh lánh: - Ông già câu cá mập. Chàng trai câu cá rô phi.

Rồi tôi nói taxi phỏng tới khu du lịch Bửu Long, cách Sài Gòn hơn ba mươi cây số. Một vùng đất tuyệt đẹp có núi và hồ phảng lặng soi mình.

Tôi hỏi: - Ngài có biết chèo thuyền không? Minh thuê một cái và cần câu.

Ông vênh váo: - Biết chứ. Ta là quán quân ở đại học cơ mà.

Nhưng đại học Mỹ rõ ràng không dạy bơi thuyền theo kiểu Việt Nam cho nên nó cứ xoay tròn khiến tôi câu: - Thôi ngài để em.

Tôi rất giỏi môn này, vì hè nào chả về quê ngoại chèo thuyền.

Tổng thống trố mắt: - Em khỏe hơn tôi nhiều quá.

A, đâu phải tổng thống lúc nào cũng hơn một cô bé nữ sinh.

Chúng tôi buông cần. Trump có vẻ sợ khi sờ vào măt con giun. Ông nói: - Ở bên Mỹ, toàn câu bằng mồi hóa học.

Tôi bêu môi: - Thế thì chỉ kéo lên những con cá hóa học mà thôi.

Chúng tôi cứ để thuyền tự trôi chậm chậm. Mặt trời đang xuống thấp. Mặt hồ bóng loáng như gương. Gió thổi miên man mát rượi thân mình. Trump say mê: - Tuyệt diệu.

Tôi khệnh khạng: - Ở Việt Nam, những nơi tuyệt diệu theo kiểu này đầy.

Tổng thống thở dài, có vẻ nghĩ về một cái gì đó xa xôi. Bỗng một con chim bay vụt qua, kêu lên những tiếng kêu lạ hoắc, khiến ông giật mình: - Chim gì thế, cô bé?

- Em không biết. Nó đậu trên vách đá kia kia. Ta hãy tới mà xem.

Chúng tôi ra sức chèo. Nhưng con chim quỷ quái khi thấy có người tới gần bèn bay vút lên, đậu ở một vách núi cao hơn. Tổng thống hét lên: - Mày không thể thoát. Tao phải biết được tên mày.

Hai chúng tôi lại chèo. Nhưng con chim không ngốc. Cứ tới gần là nó lại bay, và tức một nỗi, nó không bay mất hút,

mà đậu thêm ở chỗ xa xa. Trump vẫn mồ hôi bơi theo nó. Ông tuyên bố:

- Ta sẽ đưa vấn đề này ra hội đồng bảo an Liên hiệp quốc, ra nghị quyết cấm tất cả con chim không được một ngày đậu quá năm lần.

Tôi “xì” một tiếng: - Chim đừng lo. Bởi bất kỳ vấn đề gì Mỹ đưa ra, Nga đều phủ quyết.

Ông sững sốt: - Nay Lưu Ly, sao em biết điều đó? Nhiều cô gái Mỹ còn không biết cơ mà.

Tôi gật đầu: - Vâng. Em biết gái Mỹ chỉ đứng đầu thế giới về khâu ly dị.

Trump vươn vai: - Cùng đúng. Mà chưa một tổng thống nào dám bàn cãi về vấn đề này. Nhân tiện, Lưu Ly, vì chúng ta đã quá thân nhau, tôi xin phép hỏi, hình mẫu chàng trai của em là gì?

- Hình như ngài hỏi rồi mà?

- Ủ, nhưng tôi vẫn muốn biết rõ hơn.

Tôi mơ màng: - Trai của em phải cao, phải không béo và khi nghe em kể quen thân với tổng thống Mỹ thì phải dám tin, không ngờ ngợ chút nào.

Ông hét: - Ái chà, lấy đâu ra!

- Ủ. Lấy đâu ra. Cho nên em mới sướng, em tự do đến muôn đời.

Trong khi trò chuyện, chúng tôi vẫn đuổi theo con chim. Nó lại vút bay lên. Nhưng tôi đã nhận ra: - A, con chim bìm bịp.

Trump ngơ ngác: - Dịch ra tiếng Anh thế nào?

- Không thể dịch được, thưa ngài. Hoa Kỳ không có con chim tương xứng.

Tổng thống có vẻ tức lầm. Ông chắc mẩm Mỹ hơn Việt Nam nhiều thứ, không ngờ lại thua một con chim. Đúng lúc đó, cái cắn câu gài ở mạn thuyền bên cạnh ông bị ghì xuống, Tôi hô lên: - Cá cắn kia.

Trump giật mạnh. Một con cá to nhảy bắn lên mặt nước, lao đầu xuống rồi lại bắn lên. Cả hai hò hét vang trời, cứ như câu được con cá vàng năm số chín. Nhưng nào có xong. Khi con cá đã ở trên thuyền, há mồm ra thò dốc, Trump định thò tay bốc, nó bỗng vùng lên, bay như tên lửa, lặn biến xuống hồ.

Tôi lăn ra cười: - A, con cá giả chết.

Trump lẩm bẩm: - Làm đến chức đó, bằng tuổi đó, ta vẫn có khả năng bị một con cá đánh lừa.

Tôi bất chợt vùng lên: - Thưa tổng thống, nhưng có một thứ ông phải công nhận, và phải làm theo. Đó là con cá đã chiến đấu tới cùng.

- Chiến đấu tới cùng?

Tôi nghiêm nghị: - Đúng vậy. Nó không chịu đầu hàng. Mà em mong ông cũng thế.

Trump nhìn tôi. Tôi liền nói thầm: - Em nghĩ đến lúc ông quay về nước Mỹ, chiến đấu cho cương vị của mình.

Tổng thống ngồi xuống mạn thuyền nghỉ hồi lâu rồi nói châm rai: - Ta biết, Lưu Ly. Ta hiểu rằng sẽ phải quay về. Nhưng có lẽ lúc này hơi đột ngột.

- Thưa tổng thống. Nếu ngài không dung cảm, lúc nào cũng là đột ngột.

Ông lắc đầu: - Em là một cô bé thông minh và hiểu biết nhiều thứ nhất. Nhưng có một thứ sẽ vượt quá sức em, vượt rất xa, đó là nền chính trị Hoa Kỳ. Như ta đã từng nói, kẻ chuyên đóng thế Donald Trump đã đột nhiên mạo nhận là tổng thống khi có được cơ hội, nhưng ta biết chắc hắn không thể hành động được nếu không ai giúp. Rất nhiều thế lực rất cao đã tham gia vào âm mưu đó, và chống lại chúng không phải việc dễ dàng. Nếu hành động thiếu kỹ càng, chính ta mới có khả năng bị coi như giả mạo.

Tôi ngẫm nghĩ: - Có một chuyện chắc ngài phải biết là chuyện hoàng tử với Lọ Lem. Khi mụdì ghé định đánh tráo con gái bà ta để mong lọt vào cung vua, hoàng tử đã có một chiếc giày pha lê để thử.

Trump phá ra cười: - Đúng. Nhưng ta chưa có chiếc giày ấy.

Tôi hơi gắt: - Ông phải tìm ra.

Tôi ngưng lại một lát rồi tiếp: - Dù bắp xào của ông rất ngon, nhưng ông cũng không thể hy sinh cuộc đời cho nó.

Trump nhìn tôi chăm chú: - Ta biết, Ly.

Rồi ông vọt đứng lên, hét vang vang cả mặt hồ: - Ta sẽ trở về!

Ông còn làm vài động tác như nhảy múa khiến con thuyền bỗng chòng chành: - Ta khỏe khoắn rồi. Ta chiến đấu.

Này, các bạn đã xem bộ phim nổi tiếng *Ngày độc lập* chưa? Cảnh hùng tráng nhất của nó là tổng thống Mỹ do diễn viên Bill Pullman đóng đích thân lái máy bay F16, dẫn đầu cả trăm chiến đấu cơ tấn công vào căn cứ của bọn xâm lăng định hủy diệt trái đất. Trong cảnh này, phi cơ ào ạt xuất kích và âm nhạc vang lên.

Nhưng bây giờ không có phi cơ, không có nhạc, chỉ có một con thuyền, một cô bé, một mặt trời đỏ rực và một mặt hồ. Nhưng tôi vẫn thấy hùng tráng biết bao.

Chúng tôi quay về thành phố. Rõ ràng thiên nhiên có giá trị hơn hẳn một căn phòng. Trump không còn vẻ mỏi mệt và vẻ già nua. Ông sẵn sàng xung trận.

Khi chia tay ở đường Bùi Viện, ông nói: - Ly, tôi chắc chắn sẽ quay về. Tôi sẽ gặp em rất sớm.

Ngồi trên xe còn lại một mình, tôi suy nghĩ rất lung. Đúng là tôi chưa hiểu gì về nội tình nước Mỹ, chỉ thấy họ luôn luôn cãi cọ rất hăng, hầu như không lúc nào êm ái, giống như một chảo nước sôi. Vậy Trump quay lại sẽ ra sao? Ở tuổi của ông, rất nhiều người đã an nhàn, đã câu cá, bơi thuyền, ngắm nghĩa chim và chơi với cháu, ra công viên để tập dưỡng sinh, chứ chi phải gây lộn ầm ầm.

Nếu “Ông già và biển cả” trở nên vĩ đại “Ông già và bắp xào” cũng chưa chắc đã tầm thường. Trên thế giới có cá trăm tỷ phú, chỉ vài người trong ấy là lãnh đạo thôi mà. Nhưng tôi lại nhún vai tự nhủ, dù sao Trump đã ra ứng cử, đã hứa hẹn và tuyên thệ thì ông có trách nhiệm phải làm. Ngay cả tôi, đã nhận làm lớp trưởng, cũng không thể tự nhiên nói với các bạn: “Tớ mệt rồi, tớ muốn chuyện khác vui hơn”. Như thế còn ra sao nữa.

Sáng hôm sau, khi tôi tới cổng trường, đã thấy Trump chờ sẵn: - Phạm Ngọc Lưu Ly. Tôi muốn nói chuyện với em.

Tôi giật mình. Khi ai đó gọi ta đầy đủ họ tên ra, điều ấy thường là quan trọng. Tôi dẫn ông vào quán nước mía ven đường, kêu hai ly Thom mát. Ông uống, nhưng không giám vẻ căng thẳng chút nào: - Tôi đã suy nghĩ suốt đêm. Đã thăm dò một số nguồn tin. Tôi quyết tâm trở lại Hoa Kỳ, giành lấy chỗ đứng trong Nhà Trắng.

Tôi reo: - Hoan hô.

Ông cao giọng: - Nhưng tôi không đi một mình. Tôi muốn em phải đi theo.

Tôi choáng váng: - Em đi theo ông?

Trump chắc nịch: - Đúng vậy.

Thấy tôi ngạc nhiên, Trump giải thích: - Tôi sẽ phải ra điều trần trước quốc hội, chứng minh là tổng thống duy nhất thực quyền.

- Điều trần là gì ạ?

- Thực chất là nghe người ta chất vấn rồi mình tự biện hộ, tương tự như một phiên tòa. Mà tòa thì phải cần có luật sư.

- Ông không phải luật sư sao?

- Đúng. Rất nhiều tổng thống Mỹ từng là luật sư. Nhưng tôi đâu phải thế. Cho nên tôi mới cần em, em sẽ có lúc thay mặt Donald Trump để giải trình.

Tôi muốn ngã lăn ra đất: - Làm sao em làm nổi việc đó, thưa ngài. Em không có chút kiến thức nào về luật.

Ông bình tĩnh: - Phải, em không có kiến thức về luật, đặc biệt là luật Hoa Kỳ. Nhưng em lại có thứ cao hơn luật pháp, đó là lòng trong sáng vô bờ. Cá trăm năm nay, quốc hội Mỹ toàn nghe các điều luật cãi cọ với nhau. Đến mức họ đã trở nên khô cứng. Nếu nghe em nói, quốc hội nhiều khả năng sẽ giật mình, sẽ hiểu vấn đề theo cách hoàn toàn khác xưa, giúp cho tôi chiến thắng.

Tôi cố gắng bình tĩnh suy nghĩ: - Thưa ngài, ông Trump kia sẽ có mặt không?

- Có luôn. Tôi và ông ta đối chất.

Tôi cân nhắc: - Vậy thì, theo như em đoán, ông ta cũng sẽ dẫn theo cả một núi các luật sư bảo vệ mình.

Tổng thống nhún vai: - Tất nhiên rồi.

Tôi ngồi thẳng dậy: - Và ông tin rằng Phạm Ngọc Lưu Ly sẽ chiến thắng họ sao?

Donald Trump bỗng nghiêm túc hơn bao giờ hết: - Cô bé thân mến, khi Việt Nam chiến thắng Hoa Kỳ trong cuộc chiến

tranh hòn bốn mươi năm trước, có ai tin đâu, nhưng đó lại là sự thật. Em sẽ chiến thắng một lần nữa.

Tôi nghiêm túc không kém: - Thưa tổng thống, ngày xưa người Việt Nam bảo vệ đất nước. Còn em chả lẽ hôm nay phải bảo vệ ngài?

Ông nhìn tôi chăm chú: - Vậy tôi có đáng bảo vệ không? Phạm Ngọc Lưu Ly, tùy em quyết định.

Tôi không nói không rằng. Đúng, ông tổng thống này có đáng bảo vệ không? Theo tất cả những gì tôi biết, Donald Trump khi đắc cử, là người gây tranh cãi nhất trong lịch sử Hoa Kỳ. Ông đưa ra nhiều chính sách khiến nhiều quốc gia thất vọng. Ông đã thay đổi luật nhập cư, luật di trú làm hàng triệu người bị đảo lộn cuộc sống gia đình. Rút khỏi hiệp ước bảo vệ khí hậu toàn cầu, ông đã khiến nhiều nhà khoa học nổi giận.

Nhưng Trump cũng là nhà kinh doanh xuất sắc, giúp cho bao công nhân có được việc làm. Ông đưa ra nhiều chương trình truyền hình nổi danh, và viết nhiều cuốn sách giúp cho thanh niên có quyết tâm khởi nghiệp. Khi làm tổng thống, ông từ bỏ nhiều cơ hội kiếm tiền, và không nhận một đồng lương từ công quỹ. Cuối cùng, ông không chút ngại ngùng khi bán bắp xào, ông tin vào các hành vi lương thiện, không bao giờ nghĩ chúng tầm thường. Và cuối cùng trên nữa, nếu tôi tin người ngồi trước mặt là tổng thống thật sự, càng phải bảo vệ chuyện này. Bởi ở Mỹ, các nhân chứng đều thề: "Sẽ nói sự thật, chỉ nói sự thật, không có gì ngoài sự thật"!

Tôi uống một hơi hết ly nước mía rồi cưng rắn: - Thưa tổng thống, em sẽ giúp ông.

Trump hét lên một tiếng, đập tay vào tay tôi theo kiểu hai bạn thân sắp làm một thứ quyết liệt: - Chúng ta sẽ thắng.

- Nay giờ em phải làm gì để lên đường sớm nhất?

- Em phải vào lãnh sự quán Mỹ xin visa. Phải xin phép mẹ cha và phải tạm biệt các bạn trong trường.

Trong ba việc ấy, chỉ có xin visa là dễ nhất. Tôi không còn tâm trạng đâu vào lớp nữa, tôi phóng về nhà, lấy cuốn hộ chiếu đã từng xin trước đây khi du lịch Singapore, rồi đến ngay cổng tòa lãnh sự, rút điện thoại ra: - Thưa ông Makenzy. Em là Phạm Ngọc Lưu Ly đây. Em muốn nhờ ông một việc.

Đầu tiên bên kia là giọng hồ hởi: - Sẵn sàng. Em hãy đứng yên. Tôi ra ngay tức khắc.

Chỉ hai phút sau, Makenzy có mặt, ông reo lên từ xa như một đứa trẻ con:

- Chào Ly Cún. Rất vui khi gặp lại em.

Ông ta đúng là đại diện tiêu biểu của người Mỹ, dễ gần và thân thiện. Dẫn tôi qua cổng, qua các chốt canh gác một cách dễ dàng, đưa tôi vào văn phòng, mời ngồi, rót nước đàng hoàng rồi Makenzy mới hỏi: - Tôi có thể giúp em được gì đây?

Tôi thận trọng: - Thưa ông Makenzy, xin giấy phép nhập cảnh vào Mỹ có khó không?

- À, nó rất khó với một số người và cũng rất dễ. Nhưng tôi công nhận từ lúc Tổng thống Donald Trump nắm quyền, việc ấy khá siết chặt.

Aha, Trump đâu ngờ điều đó sẽ có lúc làm hại chính ông. Nhưng tôi tiếp: - Vậy trong trường hợp cụ thể của em thì sao? Em muốn đến thăm Hoa Kỳ.

Ông reo: - Trời ơi, Lưu Ly, em sẽ là khách mời đặc biệt. Nước Mỹ sẽ luôn luôn chào đón.

Ông chợt hạ giọng: - Và nước Mỹ còn có nhiều câu hỏi với em.

- Cám ơn ông.

- Nhưng tôi xin phép hỏi được không? Em sẽ đến gặp ai và đi với mục đích gì?

Tôi nghĩ một lát rồi trả lời thực luôn: - Em sẽ đến gặp Tổng thống Donald Trump và cùng ngài tới quốc hội để điều trần.

Makenzy cười sung sướng, có lẽ coi đó là câu đùa có duyên nhất mà ông gặp trong đời.

- Em vẫn như xưa, Lưu Ly. Vẫn nhiều bí hiểm và bất ngờ nhưng Hoa Kỳ luôn luôn chào đón những cá nhân như vậy. Không phải ngẫu nhiên mà chúng tôi làm ra nhiều phim có tính viễn tưởng hơn mọi quốc gia.

Tôi xác nhận: - Em cũng đồng ý. Nhiều phim trong số đó quá hay.

Ông ta đột nhiên trở nên nghiêm túc: - Nhưng em có thể cho tôi biết, tên bộ phim nào miêu tả cái vali hạt nhân của tổng thống chứa toàn Coca-Cola trong đó?

A, rõ ràng là người Mỹ vẫn bị ám ảnh bởi bí mật khủng khiếp kia tại sao một cô bé Việt Nam lại biết.

Tôi vờ suy nghĩ: - Thưa ngài, em có xem ở trong một bộ phim hài nào đó. Nhưng lâu quá, em đã quên rồi.

Makenzy thở dài, ân cần: - Bao giờ chợt nhớ ra, em hãy gọi cho tôi nhé. Nào, bây giờ chúng ta sang bộ phận phụ trách nhập cư.

Ông dẫn tôi ra ngoài, vượt qua một hàng dài người xếp hàng đang chờ xét duyệt, vào một căn phòng, nói thì thầm điều gì đó với những nhân viên, thế là hộ chiếu của tôi có visa thời hạn tới năm năm ngay lập tức.

Bây giờ tôi khâu tiếp theo cũng vô cùng khó khăn, phải báo với lớp như thế nào? Tất nhiên không thể tiết lộ sự thật vì chắc chắn chả ma quỷ nào tin, ngay cả khi có ma quỷ trên đời, nhưng cũng không thể nói dối hoàn toàn, kiểu như bảo mình về quê hay đi khám bệnh. Chính tôi đã khuyên Linh Bồ không được bỏ qua cơ hội đến Nhật Bản, vậy bây giờ phải đến lượt tôi. Trong thâm tâm, tôi tin chắc lời khuyên của mình với Linh Bồ là đúng, và kể cả chuyến đi này cũng vậy. Đơn giản vì việc học có thể làm mãi mãi và ở đâu cũng được, nhưng ra nước ngoài mò mang đầu óc thì rất hiếm hoi.

Tuy nhiên, nói là một chuyện, làm lại là chuyện khác. Sau bao nhiêu năm gắn bó với các bạn, sáng nào cũng gặp nhau,

cùng chia sẻ bao nỗi vui buồn, dùng một cái bỏ đi, nghĩ cũng đau thắt ruột. Phải nghĩ ra cái cớ gì cho hay chứ nhỉ? Một cớ thật kỳ quái, thật thuyết phục, làm cho chúng nó không thể cự mình. Ngày xưa tôi từng đọc một cuốn sách, trong đó có cậu bé học sinh mỗi khi trốn học về nhà lại phải bịa ra một lý do khùng khiếp, khùng khiếp đến mức cha mẹ kinh hoàng, ví dụ nửa thành phố bên kia đang cháy hoặc đài khí tượng thông báo động đất sắp tới nơi rồi. Kết quả là người lớn quên phắt việc tra hỏi sao nó hôm nay không đến lớp.

Phải nghĩ ra một kiểu như thế, nhanh lên!

Khi tôi vào, phần lớn chúng nó cũng đang ở mọi vị trí, tám chuyện lung tung. Tôi hô lớn: - È các ông các bà, từ vừa được ban giám hiệu ra lệnh chúng ta làm một thí nghiệm sau đây. Nó vô cùng hữu ích.

Cả bọn trố mắt nhìn. Tôi rút ra một cuộn băng keo đen. Thứ này luôn bán khắp các quầy văn phòng phẩm với giá rẻ như bèo: - Bây giờ từ sẽ dán tất cả mắt các cậu lại, sau đó từ sẽ đếm tới một trăm, ai mò mẫm tìm ra cửa lớp đầu tiên là thí sinh xuất sắc.

Chúng nó ngớ cả ra. Ngọc Anh thét: - Thí nghiệm như thế nhằm mục đích gì?

Tôi ra vẻ cao siêu: - À, theo thầy hiệu trưởng nói, nhằm đo khả năng định hướng của mỗi cá nhân.

Xuân Bình lẩm bẩm: - Nhấm mắt tớ cúng biết hướng đi
của mình là vô đại học.

Thắng còn trắng trợn hơn: - Còn hướng đi của tớ là tìm
ra một bạn gái xinh.

Tôi nổ cho vấn đề thêm trầm trọng: - Đây là một thí
nghiêm do Viện Hàn lâm khoa học nghiên cứu, và đề nghị Bộ
Giáo dục áp dụng tại các trường. Trường ta là trường đầu tiên,
và lớp ta cũng là lớp đầu tiên được chọn không phái bàn cãi
lôi thôi.

Chúng nó lè luõi nhìn nhau. Nghe đến Bộ Giáo dục đứa
nào cũng khiếp. Tôi đề nghị tất cả đứng lên, sau đó dán băng
keo bịt mắt. Dán xong đứa nào, tôi lại dán nó đi một vòng
trong lớp, để nó không còn định hướng được theo cảm giác
ban đầu. Xong rồi. May chục bạn đều đã dán màu đen, chả còn
ai nhìn thấy ai nữa cả. Tôi đứng trên bảng phán: - Bắt đầu. Mọi
các ông các bà ra cửa.

Thế là chúng nó gio tay quờ quạng, mỗi người một vẻ coi
rất buồn cười. Vinh mèo dang tay như máy bay, Hồng sư tử
vừa đi vừa đấm vào không khí, còn Việt béo vừa dò dẫm vừa
đá chân. Riêng Tuyết vừa quơ quơ vừa nhún nhảy. Nói chung
nom rất kỳ khôi. Rất vui và rất lạ.

Tôi chạy khắp phòng, to mồm đếm một trăm. Sau đó hét:
- Nào, xin mọi người hãy mở mắt ra.

Cả lớp giật băng keo ra, và nhận ra tất cả đều dồn vào
nhau một cục ở chính giữa, chả đứa nào tìm thấy cửa ra vào.

Tôi biu môi dài cả thước: - Các ông các bà thấy chưa?

Thay vì phải dũng cảm tìm lối đi riêng, ai nấy cũng tìm mọi cách chạy về phía có tiếng của bạn bè, kết quả là chúng ta dần thành đồng, chả ma nào tìm thấy đường ra.

Thu Cần triết lý: - Ở bên tập thể mới là đường ra chân chính.

Tôi phản đối: - Sai bét. Đấy là chậm chạp cả chùm.

Mai run rẩy: - Lý, Bộ Giáo dục muốn học trò làm thí nghiệm này để làm gì?

Tôi bịp bợm, nhưng tin rằng đó là sự bịp bợm hợp pháp:
- Để rèn luyện cho các bạn thói quen độc lập suy nghĩ, dám tự quyết chứ không dựa vào cảm giác số đông.

Long lẩm bẩm: - Ủ, quá là một thí nghiệm hay.

Tô Bích Nguyệt nói: - Chắc cái này lấy mô hình bên Nhật Bản.

Tôi chính: - Không. Sáng kiến này từ cộng đồng giáo dục châu Âu.

Trò đùi là như thế. Cứ phải gắn cho hàng hóa một cái mác to khung khiếp thiên hạ mới tin. Báo rằng thí nghiệm này do Lưu Ly nghĩ ra, khéo chúng nó đánh tôi nát nhừ.

Ngọc hỏi một câu mà tôi đang mong đợi: - Sao cậu không tham gia? Cậu không tự bit mắt mình?

Tôi ưỡn ngực: - Vì tớ đã tìm ra con đường riêng. Tớ sẽ chia tay các cậu, tớ đi Mỹ vài hôm.

Tôi đã suy nghĩ kỹ lắm rồi. Có hai cách để ta thông báo một tin quan trọng, có tính chia ly.

Cách thứ nhất phải đau buồn, rầu rỉ, nói rằng ta chia tay với bao luyến tiếc, xót thương, trái tim chất đầy ký niệm và ta hẹn sẽ quay về. Bạn bè sẽ òa khóc, sẽ sụt sùi, sẽ nói rằng đừng chia tay là tốt nhất, sẽ bắt ta đến chỗ mới không được quen ai, phải nhớ mãi những cảm xúc này, khi ta ngồi trên tàu lăn bánh, cả bọn sẽ khóc như mưa như gió và vẫy khăn đầy nước mắt dưới sân ga. Cá hai bên đều tan nát cõi lòng!

Còn đây là cách thứ hai tôi chọn. Tôi như hét lên: - Các ông các bà ngốc lăm, từ không chịu nổi nữa rồi, từ không thể chết mục cùng, từ phải xông pha nơi mới lạ, các vị nhát gan đừng có đi theo, cứ ngồi im đấy mà rên rỉ với nhau, có quay về hay không ta đây đâu hứa.

Cách này tránh được những lời năn nỉ, những níu kéo sâu, nó khiến tôi lên đường như một anh hùng, nhưng hãy liệu hồn nếu thất lạc. Cá bọn kinh hãi nhìn nhau. Nói chung ở trường phổ thông, thỉnh thoảng mới có đứa xa bạn xa bè về quê hoặc đi Vũng Tàu, Đà Lạt, đến Lạng Sơn, Hà Nội là cùng.

Đức hỏi: - Tại sao phải sang Mỹ? Thụy Điển hay Đan Mạch không được à?

Tôi giảng giải: - Vì Hoa Kỳ là một vùng đất vô cùng phức tạp, có đủ cái xấu tột cùng và nhiều cái tốt đỉnh cao. Đến đấy từ sẽ khám phá ra mọi thứ.

Ngọc Anh dự đoán: - Ờ, cứ việc dẫn xác tới Las Vegas, rồi thua bạc hết tiền.

Nguyệt còn đi xa hơn: - Hoặc vào nhà băng gửi tiền, sau đó bị cướp tấn công.

Vũ thương xót: - Không thì cũng bị tai nạn xe hơi. Ở Mỹ toàn cao tốc thôi, hễ đụng xe là nát vụn.

Tôi thành thực: - Đúng, tờ công nhận có thể chết lắm. Cứ xem phim là biết dân Mỹ nã súng hàng ngày. Nhưng tờ vẫn đi, và mong cái chết này có ích.

Vinh mèo hỏi: - Có ích cho ai?

Chả lẽ lại bảo ích cho Donald Trump, nên tôi pha trò: - Có ích cho cá lợp. Nếu tiếp theo cậu có đến Mỹ, sẽ không phải tới nơi tai nạn xảy ra.

Cá bọn nhìn nhau. Rõ ràng việc một đứa con gái mười bảy tuổi đang chơi với ta, đang học với ta, đang ăn quà và uống sinh tố với ta bất thình lình nhảy bổ sang Mỹ không phải là một món đê tiêu.

Mai dịu dàng chất vấn những chi tiết rất đời thường:
- Làm sao có tiền đi?

- Không khó, ngủ thì khách sạn gia đình, bây giờ thứ đấy đang phát triển. Còn ăn thì McDonald's rẻ vô cùng lại dễ dàng no căng bụng.

Câu ấy đúng chứ không sai. Chỉ cần vào tiệm, kêu bịch khoai tây chiên, cái bánh hamburger và ly Coca là đủ kềnh. Và ra khỏi cửa lắc lè.

Mai vẫn tiếp: - Thế đi bao giờ về?

Tôi đắn đo: - Cũng có thể chỉ vài ngày. Cũng có thể cả tuần. Cũng có khi mãi mãi.

Đúng vậy làm sao mà biết được. Nhờ đâu quốc hội Hoa Kỳ phát hiện ra Donald Trump hàng giả mạo và tôi bị tống giam vì đồng lõa. Cũng có khả năng Trump của tôi chiến thắng và ông giữ tôi lại, bổ nhiệm làm phó tổng thống phụ trách khu vực châu Á - Thái Bình Dương, hoặc Trump chán cuộc sống nhiều bon chen, bèn kéo tôi đi làm tổng giám đốc công viên Disneyland là xong việc.

Thấy chúng nó vẫn còn quá nhiều vẻ nghi hoặc, tôi kết luận: - Việc tờ đi là chắc chắn, không thay đổi được rồi. Nhưng tờ tin rằng mọi thứ sẽ diễn ra tốt đẹp và chúng ta vẫn có dịp bên nhau. Tờ hứa sẽ sang đấy không phải như một khách du lịch hạng xoàng, gặp cái gì cũng há hốc mồm ra hoặc khen nức nở, mà tờ sẽ khiến cho đám học sinh bên đó nghe tới tên lớp ta là khiếp vía, trợn mắt tròn xoe. Bây giờ chào mọi người, tờ phải tới xin phép thầy hiệu trưởng.

Tất cả các thầy hiệu trưởng trên đài nếu nghe một học sinh xin phép như thế, nếu không cho phép cũng căn vặn đủ điều. Nhưng thầy của tôi lại khác:

- Lưu Ly ạ, thầy vừa thấy bất ngờ vừa không, vì đã biết em quá rõ. Em không phải là cô thiếu nữ có những hành động bình thường. Em sẽ chưa chịu ngồi im nếu không khiến cho nước Mỹ hoang mang. Nhưng thầy tin ở em, chắc chắn em không khi nào làm điều gì xấu. Em chỉ muốn tìm ra một lối đi riêng không giống người ta, cũng không giống cả thầy. Thầy cũng đã tới Mỹ nhiều lần và đồng ý với em rằng đó là một nơi nên khám phá. Nhất định từ đó em sẽ rút ra nhiều bài học sâu sắc cho mình. Nhưng thầy vẫn mong em quay lại.

Tôi cảm động: - Dạ thưa thầy, em quay lại chứ ạ. Có khi em chỉ đi vài ngày.

Thầy gật đầu: - Cũng mong như thế. Em tới đó một mình sao?

Tôi nửa vời: - Dạ không. Em đi cùng một người bạn.

Thầy giáo rất tếu nhí, không hỏi bạn nào: - Nếu tôi áp dụng đúng quy chế, em không thể lên đường. Nhưng tôi tin quy chế phải thay đổi khi con người thay đổi.

Vừa ở phòng thầy giáo bước ra thì đụng tiếp Mai tồ. Nó cười hề hề, tóm lấy tôi, lôi ra một góc: - Thú thực đi. Vớ được một trai Mỹ đẹp à?

Tôi cầu: - Lấy đâu ra? Mà tại sao phải thế?

Nó vẫn nham nhở: - Tớ đoán vậy. Chỉ khi có bạn trai, con gái mới vùng lên, mới nổi loạn bất ngờ.

Tôi phản đối: - Ngược lại thì có. Tao thấy đứa con gái nào có bồ cũng ướt sưng như mèo, lấy đâu ra hăng hái vác ba lô lên mà chạy.

Mai gật gù: - Như thế tốt. Chứ tao ghét trai ngoại quốc. Toàn mặc quần lửng, đeo ba lô lép kẹp đi lao đao ngoài đường. Nhưng dù sao, mày về cũng phải có quà cho tao đấy nhé.

Tôi càu nhau: - Đì làm chứ có phải chơi đâu mà quà cáp.

Nó giậm chân: - Mặc kệ. Đã thế quà phải ra hồn. Đừng có tha đến tao mấy cái móc khóa tòn vở vẩn.

Tôi ậm ừ cho xong, bụng đang nghĩ sang chuyện khác. Sẽ báo cho ba mẹ như thế nào đây?

Bình thường, một đứa con gái chỉ đi đâu sau mười giờ đêm phải giải trình với ba mẹ gần chết. Phạm Ngọc Lưu Ly chuồn sang tận bên bờ Đại Tây Dương phải nói ra sao? Từ đâu tới cuối chuyện này, tôi chưa khi nào kể về ba mẹ cho các bạn nghe. Nay giờ phải chăng đến lúc?

Viết cẩn thận ra đây sẽ rất dài dòng, nhưng có thể tóm lại ba tôi có mươi điều kỳ lạ như sau:

1. Ngày xưa ông cực kỳ giỏi toán, đã ở trong đội tuyển của thành phố. Nhưng bây giờ, ông quên sạch, chỉ thuộc mỗi bảng cửu chương, vì vậy ông hay dặn con gái: Nếu ta giỏi những thứ ta không cần tới, nó cũng chỉ đáng vứt đi.

2. Ba tôi là giám đốc một công ty bảo hiểm. Khi các bạn mua sản phẩm của nó, nếu bị tai nạn, bạn sẽ được bồi thường. Tuy vậy ông hay nói thầm với tôi: “Tai nạn lớn nhất trong đời ta hay gặp là do sự ngu dốt, mà thứ đó không bảo hiểm được!”.

3. Khác với các ông bố khác, ba tôi thỉnh thoảng lại ngạc nhiên hỏi: “Ly, sao không thấy con hỏi xin tiền? Nếu thiếu tiền sẽ rất gay go. Cầm lấy này. Phải nghĩ ra cái gì tốt mà mua đi chứ”.

4. Mỗi lần tôi ra khỏi nhà, ông không khi nào hỏi đi đâu đấy, mấy giờ về, đi với chàng nào vậy, mà ông chỉ nhăn nhó: “Sao mặc xấu thế? Con gái chứ đâu phái bà già, định đi đùa đám ma ai đấy?”.

5. Ông rất ít khi bảo con gái mình phải làm cái nọ hay cái kia. Ông phân tích: Nếu cứ làm theo lời ông, bà nội thì hôm nay ba vẫn đang cày ruộng. Tất nhiên đi cày không phải xấu. Vinh quang là khác. Nhưng để mua một cái điện thoại, người ta phải bán cả hòn tần lúa, như thế con chịu nổi không?

6. Ba tôi luôn luôn đọc sách, đặc biệt là các sách chiến tranh. Ông nói: “Hiểu tại sao người ta đánh nhau, sẽ hiểu tại sao người ta cần yêu nhau”.

7. Ba tôi rất vui vì Ly Cún là con gái chứ không phải con trai. Ông nói: “Con trai sẽ bỏ cả bố và mẹ theo bồ, con gái chỉ bỏ bố mà thôi, ít ra luôn quan tâm tới mẹ”.

8. Ba tôi không khi nào giấu giếm, mà thỉnh thoảng nói rằng ông vẫn đi bar. Ông tuyên bố vô得益 mình trẻ ra, khỏe ra và sung sướng thấy bạn bè vẫn già.

9. Ba tôi không thường xuyên tập thể dục. Ông nghĩ thân thể con người là một cái máy, và cái máy sẽ mòn đi khi nó chạy nhiều.

10. Ba tôi rất thích câu nói của danh tướng George S. Patton, một chỉ huy xe tăng trong Thế chiến thứ hai của Mỹ: “Hồi các binh lính, chúng ta chiến thắng không phải do dám hy sinh cho tổ quốc, mà do tạo cơ hội để kẻ thù hy sinh cho tổ quốc của chúng”.

Đấy là mười điểm chính của ba tôi, chưa kể hàng chục điểm phụ nữa, tôi không tiện kể ra đây. Theo tôi biết, sở dĩ một phần tôi không giống ai, cũng chỉ vì ba tôi không giống ba đứa khác.

Còn mẹ tôi thì sao? Tất nhiên bà cũng có mười điểm lạ lùng:

1. Là bếp trưởng của một khách sạn năm sao, mẹ tôi nấu những món vô cùng cầu kỳ cho khách, nhưng lại vô cùng đơn giản khi nấu cho cá nhà. Bà tuyên bố: "Sự cầu kỳ đến từ gia vị, nhưng thực ra, gia vị chẳng bổ béo gì".
2. Khi xem một chương trình tivi, thấy nó giống chương trình khác, bà ngay lập tức tắt đi. Hậu quả là bây giờ bà không xem nữa.
3. Bà dặn tôi luôn tránh xa công việc nội trợ. Hãy đi ăn tiệm tối đa.
4. Bà cũng cấm con gái thêu thùa. Thời gian ấy nền dành cho xem phim, hay nghe nhạc.
5. Bà dặn tôi lấy chồng càng muộn càng tốt, và hễ có chuyện gì xảy ra, ly dị càng sớm càng tốt.
6. Bà có những cuộc đi chơi một mình, cấm con gái và chồng được đi theo.
7. Bà chả bao giờ hỏi con gái học ra sao, vì biết chắc rằng nó giỏi. Nếu nó không giỏi, lỗi là ở nhà trường.
8. Bà không cho phép tôi đi giày cao gót nếu như đế của nó nhọn hoắt, bà bảo như thế là điên.
9. Tất cả các chàng trai có hình xăm đến gặp tôi là bị tống cổ. Bà nói vải rất rẻ, tại sao phải vê lên da?
10. Bà rất không thích chó mèo. Bà nói những ai quá yêu chúng chẳng qua vì họ cô đơn.

Đấy, với ba mẹ như thế, các bạn nghĩ hộ xem, khi quyết định đi Mỹ, tôi phải nói ra sao? Tất nhiên các bạn không nghĩ ra rồi. Còn tôi tính toán thế này: "Mình sẽ nói với ba, sau đó ba kể với mẹ, chứ nếu nói cùng một lúc với cả hai sẽ vô cùng phức tạp".

Khi tôi về nhà, vào phòng ba thì thấy ông đang ngồi xem tivi bộ phim *Người đàn bà đẹp* trong đó cô gái nghèo quen với anh tỷ phú. A, hay đấy, chuyện đó khá giống mình.

- Ba ơi, con có một chuyện này quan trọng muốn nói.
- Quan trọng cỡ nào hả con gái yêu?

Tôi huênh hoang: - Cờ tối đa. Cờ chạm tới các thiên hà.

Rồi tôi kể cho ông nghe toàn bộ, từ đầu tới đuôi, không giấu một chi tiết nào. Ông vừa nghe vừa ôm bụng cười, nhưng không hề ngắt lời, chỉ tới cuối mới nói:

- Đây là một câu chuyện bịa hoàn toàn, ông ấy không phải là tổng thống đâu, nhưng có hai điều rất đúng. Thứ nhất ông ta rất giỏi về kinh doanh, nói ra những lý thuyết rất hay. Thứ hai, ông ta là một nhân vật cực kỳ phi thường, vì đã đích thân đẩy xe bán bắp xào trên một đất nước xa xôi. Hầu như không ai dám làm như vậy cả.

Tôi cãi: - Con cũng đã cố nghĩ như ba. Thế còn Bill Gates thì sao? Bill Gates không giả được.

Ba nhún vai: - Cũng giả nốt được chứ. Tuy nhiên đến độ đó thì cũng kỳ dị thật.

Rồi ông đứng lên, đi lại trong phòng: - Nhưng đúng là ba có một băn khoăn, là không tìm ra động cơ lừa đảo, tạm gọi nhu thế, vì bất cứ một sự giả dối nào cũng có mục đích lừa đảo, nhưng ba không tìm ra nó ở đây. Chả lẽ hai ông già khổ cực đủ thứ chỉ để làm cho một cô bé Việt Nam kinh ngạc.

Tôi reo: - Đấy, khó hiểu chính là chỗ đó đấy. Họ lợi lộc gì nào? Cho nên chỉ còn một cách xác minh, là đích thân sang Mỹ. Ba thấy con có nên đi không?

Ông ngạc nhiên: - Sao hỏi thế? Đi chứ. Con giỏi tiếng Anh, con thông minh, con lại được ba cho tiền, con có hai ông bạn tốt, tại sao Mỹ lại không sang?

- Nhỡ họ không tốt thì gay?

Ông phẩy tay: - Chả ai không tốt như vậy, tấn công như vậy nếu không có thực lòng.

- Ba thấy con không cần đề phòng gì sao?

- Có chứ. Nhưng con tự biết được mà.

Đấy, ba tôi như thế đấy. Chắc kể ra nhiều đứa sẽ không tin. Ba của chúng không khi nào được như vậy cả, và cách duy nhất để chúng làm được điều mình muốn là nói dối suốt đời.

Tôi chạy đến báo cho Trump tin này. Ông băn khoăn nói:

- Tôi cũng đã suy nghĩ tới điều đó. Hình như tôi phải tới gặp ba em, xin phép đàng hoàng. Nhưng rồi lại không đi, vì nếu tôi là tổng thống thật, sự xin phép đó rất buồn cười.

Tôi cũng nghĩ thế. Chả lẽ ba lại trả lời: "Thưa tổng thống, con gái tôi không thể đi cùng, vì ngài sẽ khiến nó hụ".

Các cô gái có hàng ngàn cách hư, nhưng không ai chọn cách đấy cả.

Nhưng Trump tiếp: - Tuy nhiên, có một điều tôi chắc chắn phải làm, đó là tôi chào từ biệt lớp em.

Tôi reo lên: - Đúng vậy. Ngày mai chúng ta cùng tới.

Tối hôm ấy, tôi dẫn Trump đi bộ bên các căn phố Sài Gòn lần cuối cùng. Ông nhìn xe cộ, nhìn các nam nữ thanh niên, nhìn trẻ con chơi, nhìn hàng rong và nói giọng buồn buồn: - Bây giờ tôi mới hiểu tại sao nhiều người châu Âu sang đây rồi ở lại.

- Họ trốn cái lạnh phải không, thưa tổng thống?
- Ủ, lạnh cả bên trong lẫn lạnh bên ngoài.

Tôi đưa ông vào một tiệm bánh cuốn, Trump ăn và lại không ngót ngạc nhiên: - Ngon quá! Có cái gì bên trong đó?

- Không ai biết, thưa ngài. Đó là bí mật gia truyền.

Sáng hôm sau, tôi phát biểu trước lớp:

- Thưa các bạn, doanh nhân, tiến sĩ người Ấn Độ sau một thời gian trải nghiệm thực tế buôn bán và sinh sống ở Việt Nam sẽ chia tay chúng ta, và cùng đáp máy bay với tôi sang Mỹ. Ông có vài lời muốn nói với tất cả chúng mình.

Cá đám vỗ tay. Trump đứng lên phát biểu:

- Thật là vinh dự cho tôi khi được đứng ở tận trong lớp đây và nói. Chỗ này là một diễn đàn kỳ lạ khiến tôi suy nghĩ và sẽ không thể nào quên. Các bạn là những học sinh tuyệt diệu vô cùng. Thành thực nghĩ rằng trước khi tới Việt Nam tôi không nghĩ sẽ gặp một lớp phổ thông như vậy. Các bạn có thể tổ chức các cuộc thi phá tan mọi công thức, đặt ra các câu hỏi và trả lời đầy bất ngờ và sau đó vẫn ăn bắp xào do tôi, một kẻ từ nơi xa tập nấu.

Nếu tất cả trẻ con đều như thế, quốc gia của các bạn sẽ tiến rất nhanh. Đó là điều tôi không một chút nghi ngờ.

Tôi là một người lấy kinh doanh làm lề sống. Nhưng kinh doanh, theo nghĩa chân chính nhất của nó, tôi xin nhắc lại, không phải là bán hàng hóa lấy tiền, kinh doanh là dùng cái tốt đẹp này đổi lấy cái tốt đẹp kia. Nhiều người cứ tuyên bố hôm nay là một kỷ nguyên vĩ đại vì chúng ta biết trao đổi thông tin. Thực ra, chúng ta đã vĩ đại từ lâu, khi sự trao đổi hàng hóa hình thành vì thông tin cũng là một dạng hàng hóa mà thôi.

Tôi ra đi với rất nhiều lưu luyến và chúc các bạn ở lại vui vẻ. Nếu còn dịp tôi khắp thế gian, tôi sẽ luôn nói rằng ở đất nước Việt Nam xa xôi kia có nhiều cô gái và chàng trai ngộ nghĩnh, mỗi khi gặp gỡ sẽ khiến mọi người ngạc nhiên, sững sốt, khâm phục và yêu quý vô cùng.

Tôi tạm biệt đây. Nếu còn cơ hội, mà tôi tin chắc xảy ra, chúng ta sẽ còn gặp lại. Lúc đó có thể các bạn đã lớn và chính tôi cũng đã lớn. Nhưng những giây phút này sẽ mãi mãi không quên.

Cả lớp ào ào hoan hô. Có đứa đập bàn, có đứa hát vang, nhưng cũng có vài đứa sụt sùi. Có đứa còn hô to: - Bắp xào muôn năm.

A, theo tôi biết, Trump đã tặng xe bắp cho một bà lão ở đầu phố. Ông ra đi, bắp vẫn ở lại với mọi người.

Chỉ ngày hôm sau, Phạm Ngọc Lưu Ly, tức Ly Cún, tức lớp trưởng lớp 12B danh tiếng, lên đường. Nếu năm 1492, Christopher Columbus tìm ra châu Mỹ thì 2017, Ly Cún lên đường tìm ra ai là tổng thống Mỹ, giúp cho nước Mỹ bình an.

Tôi mặc một chiếc váy jeans dài đủ mềm để thuột tha nhưng đủ cứng để không nhau cùng một chiếc sơ mi ngắn tay cổ tròn, tay áo nở phồng như cái bánh phồng tôm, đeo một chiếc điện thoại iPhone 7 trước ngực, đội chiếc mũ nhỏ xinh xinh như mũ chào mào. Tôi kéo theo một chiếc vali tối tân bằng sợi carbon, tay cầm mạ vàng, bên trong có một con chó bông nhỏ xíu. Túi tôi có tiền, đầu tôi có niềm tin là mình không ngốc. Tôi sẵn sàng phiêu lưu với ông tỷ phú, ông tổng thống hay ông gì gì đó, chỉ cần dám đẩy xe bắp cung đủ rồi.

Tóm lại, tôi không phải cái loại suốt ngày chí thò đầu lên mạng, xem ngôi sao nào đang gặp tai nạn hay diễn viên nào vừa cãi lộn với ai.

Còn Trump thì mặc comple nhưng vẫn đeo râu, vẫn tóc giả và vẫn như một ông Ấn Độ.

Hai người gặp nhau ở sân bay. Ông giải thích: - Tôi vẫn phải cái trang cho tới tận khi bước vào cửa quốc hội để điều trần. Lộ ra sớm sẽ vô cùng nguy hiểm.

Bà mẹ tôi không ra tiễn. Ba thì bảo: "Có phải đi đánh trận đâu", còn mẹ nói: "Vào nước Mỹ suy cho cùng không phải vào hang cọp".

Nhưng khi hai người vừa định bước qua cổng, vô quầy thủ tục thì một đám đông phục kích sẵn ào ra. Đó là lũ bạn lớp 12B đầy phá phách.

Tôi gào lên: - Trời ơi, chúng mày nghỉ học à?

Vinh mèo ngoác miệng cười: - Việc học là việc cá đời. Còn việc tống cổ một đứa bạn đi nước ngoài không phải dễ xảy ra.

Ngọc Anh bảo: - Chúng tao phải tối, để hy vọng mày đừng xác xác về tay không, không mang kẹo bánh.

Mai bổ sung: - Hoặc mang hình của vài trai Mỹ về đây.

Nhưng điều sến nhất là chúng nó tặng tổng thống quà. Đứa thì mô hình xích lô, đứa thì lọ sơn mài, Xuân Bình còn khiếp hon, đội cả vào đầu ông chiếc nón lá.

Tôi hét: - Sao không mang luôn một lọ mắm tôm?

Việt béo cười hề hề: - Đã chuẩn bị rồi. Nhưng sân bay cấm.

Trump có vẻ rất vui, dù chúng nó mắc đồ lên người tổng thống, nom ông như thể một bù nhìn.

Cá lớp áp giải hai người lên tận cửa cách ly. Đã tưởng xong xuôi, ở đó tôi lại gặp thêm một nỗi bất ngờ. Đó là thầy hiệu trưởng: Thầy mặc bộ comple còn sang trọng hơn tổng thống, và bắt tay ông, bắt tay tôi đĩnh đạc như nguyên thủ quốc gia: - Chào ngài, và cảm ơn ngài, học sinh đã kể về ngài bằng những câu tốt đẹp.

Trump khiêm tốn: - Thật là vinh dự, vì ở tuổi đó, tôi còn kém chúng xa.

Thầy hiệu trưởng nhìn tôi: - Ngài có một cô bạn đồng hành xuất sắc.

Trump nhìn lớp 12B: - Còn ngài có những học sinh xuất sắc.

Thầy hiệu trưởng vỗ nhẹ vào vai tôi: - Phạm Ngọc Lưu Ly, hãy nhớ, em đang đại diện cho trường.

Tôi gật đầu. Chá biết Donald Trump có đại diện cho nước Mỹ không, nhưng Lưu Ly chắc chắn đại diện cho noi nàng đang học.

Khi máy bay cất cánh, nhìn qua cửa sổ, thấy cả lớp và thầy giáo đứng trên ban công dành cho khách ra tiễn vẫy tay, tôi chợt rung rưng nước mắt. Đó là những người thân yêu nhất của tôi. Máy bay cất lên cao. Quê hương tỏa ra một màu xanh bất tận.

Các bạn thân mến, các bạn phải biết, nhìn một cái gì trên cao khác hẳn với nhìn thấy nó ở dưới thấp hàng ngày. Cảm xúc của chúng ta sẽ khác hẳn, ta sẽ nhận ra nhiều thứ mà ta không khi nào biết trước đây. Ví dụ như có những cái to lớn chợt trở nên bé nhỏ, và những cái đơn sơ chợt rộng lớn vô cùng. Tôi thấy các tòa nhà hoành tráng hóa ra chỉ như những bao diêm, còn những bãi cỏ xanh lại trở nên bất tận. Dưới cánh máy bay, sự bất tận liên tiếp hiện ra.

Trump ngồi cạnh tôi, ông cũng không rời mắt khỏi những thứ bên ngoài. Ông lẩm bẩm:

- Còn quá nhiều chỗ, chưa thấy cái tốt, cũng chưa thấy cái xấu mọc lên.

Tôi trêu ông: - Khác hẳn Hoa Kỳ, thưa tổng thống, cái xấu và cái tốt chen chúc vào nhau.

Không ngờ ông gật đầu: - Đúng vậy.

Một điều hay ở Trump là ông sẵn sàng thừa nhận chứ không phải lúc nào cũng cãi lại. Nếu không đắc cử, có lẽ ông cũng sẽ cười xòa chứ chẳng hề nghiến răng tức tối.

Theo kế hoạch, chúng tôi sẽ bay bằng máy bay của Vietnam Airlines tới Hồng Kông, sau đó đổi qua American Airlines của Hoa Kỳ, đáp xuống phi trường Los Angeles.

Trump hơi khó khăn khi xoay xở trên ghế. Nó không được làm ra cho những hành khách khá to.

Tôi pha trò: - May mà ngài vừa qua ăn bắp xào đấy, nếu không đã chật hơn nhiều.

Trump phá ra cười: - Cũng đúng. Đây là lỗi tại ta. Bao nhiêu năm rồi không ngồi trên ghế loại thường.

- Em nghe nói phi cơ riêng của ngài có dát vàng, đúng không?

Trump càu nhau: - Đây là màu vàng của bắp, không phải vàng của vàng như mấy tên nhà báo đưa tin. Ta không phải vua Ả Rập. Ta không sống trong thế giới nghìn lẻ một đêm.

- Nếu không thích xài vàng như thế, ngài trở thành tỷ phú với mục đích gì?

- A, chính các tỷ phú cũng nhiều khi hỏi mình câu đó.

Tôi vui vẻ nghĩ: "Họ cũng đâu sung sướng hoàn toàn".

Phi cơ đáp xuống Hồng Kông. Chúng tôi ra uống cà phê và ăn kem trong thời gian quá cảnh.

Tất cả các phi trường quốc tế đều lớn, nhưng Hồng Kông có kiểu rất kỳ khôi, nơi có những bác nông dân đi giày vải, mặc áo có khuy bằng vải ngồi bệt xuống sàn và có những quý bà người Anh ôm theo con chó như trong truyện cổ bước ra. Ở đây người ta nói đủ thứ tiếng, mặc đủ thứ trang phục, tiêu đủ thứ tiền và ăn đủ thứ thức ăn.

Trump hỏi tôi: - Ly này, em có biết nhiều quốc gia phát triển, khác nhau giàu nghèo nhin vào chỗ nào không?

Tôi suy nghĩ: - Chắc nhìn vào cách họ tiêu tiền.

Trump gật đầu: - Cũng đúng. Nhưng chưa đầy đủ. Bởi cách ấy thuộc về văn hóa, chưa chắc thuộc về nhu cầu. Ví dụ như có nhiều ông tỷ phú Mỹ đi xe hơi loại cực rẻ tiền và mặc những bộ đồ chả khác gì tài xế, tại sao? Tại vì họ đã có nhiều đến mức vượt qua cái cảm xúc muốn khoe khoang.

Tôi nhìn Trump: - Ngài thì sao?

Ông nhún vai: - Ta có thể mua bất cứ món gì trên đời. Nhưng đã lâu rồi, ta cũng chẳng mua gì hết. Ta mất đi sự ham thích đó.

- Như thế có tốt không, thưa ngài?

- Có lẽ tốt. Mất sự ham muốn làm việc mới thực sự nguy. Lúc ấy coi như đã chết.

Tôi nhún vai: - Suy cho cùng, các tỷ phú cũng không nhiều, và em chắc cũng chả chen vào hàng ngũ ấy. Em chỉ hỏi cách tiêu tiền thế nào là tốt của một người thường?

Trump khuyên: - Em hãy cố gắng đi du lịch thật xa. Đấy là cách dùng tiền chân chính nhất. Chả ai nhớ mình đã có bao nhiêu bộ quần áo, bao nhiêu cái đồng hồ hoặc mua xe mua cộ mấy lần, nhưng ai cũng nhớ những chuyến đi mãi mãi.

Tôi gật đầu. Ông tiếp: - Từ lúc quen em, tôi luôn để ý là tay em chỉ cầm toàn các túi xách xinh xinh bằng len, bằng da thô hay bằng vỏ cây, đó là điều vô cùng tuyệt diệu.

Tôi nheo mắt: - Ý ngài chê các túi xách hàng hiệu ư?

Trump cười to: - Các túi xách hàng hiệu là một sự bỉប̄om vô tiền khoáng hậu, là một sự ngốc nghếch khủng khiếp, điên cuồng. Khi một cái túi đắt hơn một chiếc xe hơi thì tôi vô cùng thương tiếc cho cô gái nào đeo nó.

Tôi cãi: - Nhưng vẫn có cô đeo đấy thôi.

- Ủ. Nhưng hầu hết không phải gái Pháp, nơi sản xuất ra chúng. Phần lớn chỉ là các cô gái châu Á, nơi vẫn còn thói quen đánh giá nhau qua các món trên người.

Tôi nhìn các thiếu nữ đi qua nườm nượp trước mặt và thấy đúng thế. Con gái da trắng đeo ba lô, con gái da vàng đeo túi xách có khóa mạ vàng.

Tôi chợt nhớ tới các bài báo mạng vẫn đăng đầy đặc: “Nữ ca sĩ Tèo đeo túi tiền tỷ xuống phố”, “Nữ diễn viên Teo đeo đồng hồ tiền tỷ ở tiệc ra mắt album” hoặc “Hoa hậu Mèo lái xe sang qua phòng tập”. Trong khi chả ai viết “Tỷ phú Donald Trump đứng bán bắp xào”.

Loa phóng thanh yêu cầu hành khách trên chuyến bay ra cửa để lên tàu. Tôi và Trump đứng dậy. Đây là một chiếc Boeing 747-400 khổng lồ, có sức chứa hơn 500 người. Tôi biết tổng thống Mỹ có một cái như vậy, được cải tạo thành chuyên cơ cho mỗi mình ông. Nhưng hôm nay, ông phải xếp hàng sau cô bé, như một bác Mỹ già bình thường.

Cuộc đời cũng lắm điều thú vị đấy chứ!

Đón mọi người ở cửa là một chàng tiếp viên trẻ và đẹp vô cùng, có ánh mắt màu xanh két. Tôi liếc một cái, dừng lại hai giây rồi mới nhẹ nhàng bước tiếp. Sau khi làm anh mất vía, tôi tung tăng đi về phía ghế ngồi, lập tức chàng kia vội bỏ theo:

- Thưa cô, xin phép cho tôi được dẫn cô vào đúng ghế.

Tôi gạt phăng: - Cám ơn anh, em tự kiếm được mà.

Trai buồn bã quay đi tuyệt vọng.

Sau khi yên vị, tôi xoay cổ một vòng, quan sát các khách xung quanh.

Phần lớn họ là người Mỹ, nghe cách phát âm là biết được liền. Đằng sau lưng là một bà béo, già, không ngừng nhai từ khi ngồi xuống. Bà đi với một ông mặc vét, đầu bóng loáng như có bôi dầu. Đằng trước tôi là một cậu con trai vận đồ thể thao đi

với một cô bạn gái vận quần jeans và áo khoác da có tua rua của người da đỏ. Bên trái là một thằng bé tóc vàng như rơm đi với ông bố mang theo cần câu cá gấp vô cái túi dài dài. Quên không nhắc, sát cạnh tôi là tổng thống Hoa Kỳ, trong vai ông Án Độ. Còn tôi thì ngồi ghế cạnh cửa sổ.

Một anh tiếp viên nữa bước ra, đọc những nội quy muôn thuở. Anh này cũng khá đẹp, nhưng tóc và mắt lại đen. Chả hiểu tại sao chuyến bay toàn trai phục vụ. Mặc dù trên nguyên tắc, điều đó cũng chả sao, nhưng khi đi ăn một món gì, thấy con trai bụng bùn, tôi cũng ngài ngại. Trong mắt tôi, con trai phải sinh ra để làm những việc lớn hơn.

Trai tóc đen tiến nhanh đến cạnh tôi: - Thưa cô, cô cần dùng gì không? Chúng tôi có trà, cà phê, nước suối và nước táo.

Tôi phán: - Anh mang bất cứ nước nào cũng được, nhưng phải kèm theo một nụ cười.

Chàng cười hớn hở: - Hai cũng có ngay.

Ôi, thật sung sướng mỗi khi mình ra lệnh, các trai vội vã nghe lời. Trump ngồi bên, liếc liếc mắt và túm tím cười. Chắc ông rất khoái khi thấy bạn mình được các anh ngưỡng mộ.

Theo những gì tôi đọc trên báo, tổng thống rất đào hoa. Các cô chạy theo đào dạt. Tôi bèn đưa ra thắc mắc:

- Thưa ngài, em hỏi ngài đừng phạt ý, tại sao hồi tranh cử, ngài đưa ra nhiều câu nói khiến các phụ nữ bất bình?

Ông ta hóm hỉnh: - Đừng sợ phụ nữ bất bình. Chỉ sợ họ thấy ta nhạt nhẽo. Đừng sợ con trai thấy mình kiêu kỳ. Chỉ sợ khi chúng thấy ta vô duyên.

Tôi sung sướng gật đầu. Nếu tôi là tổng thống thì sao nhỉ? Đầu tiên, phải thay đổi Nhà Trắng, chỉ toàn dùng các phục vụ nam, chả anh nào trên hai lăm tuổi. Ai cũng phải biết ca hát, biết nhảy múa và không khi nào được nói: "Thưa cô tổng thống" mà phải cúi đầu: "Thưa cô tổng thống xinh đẹp". Chứ nếu có danh hiệu đó, chỉ để cãi nhau với các tổng thống khác, thì thật phí.

Máy bay Boeing 747 - 400 đã lên tới độ cao hơn mươi ngàn mét. Nhiệt độ bên ngoài âm 50°C , còn nhiệt độ bên trong là 25°C . Mọi thứ êm đềm, không tiếng động. Còn gần hai mươi tiếng đồng hồ mới tới Los Angeles cổng đón chào thế giới của Hoa Kỳ. Trump có vé bồn chồn. Đón ông ở sân bay là một đội quân danh dự hay là một đám cảnh sát dây? Tôi xem phim, thấy nhiều tên lừa đảo vừa xuống sân bay đã bị tóm rồi.

Tôi hỏi: - Thưa ngài, trên Air Force One chiếc chuyên cơ của tổng thống ấy, có nhiều thú kỳ lạ lắm phải không? Em nghe đồn nó chở cả bể bơi và phòng thể dục?

Trump nhăn nhó: - Đúng. Nhiều thứ ta còn chả kịp dùng. Nhưng dù hiện đại đến đâu, nó cũng không có một cô bé thông minh xinh xắn.

Nghe mà mát lạnh tim gan.

Ở các hàng ghế kế bên, hành khách thiui thiui ngủ. Nói chung dân ngoại quốc đi máy bay thường chấp nhận hoàn cảnh, không ôn ào, tự ép mình vào một giấc ngủ dài. Bỗng tất cả đèn trong phi cơ đột nhiên bật sáng, đó là một điều vô cùng khác lạ. Người ta chỉ làm thế khi cất cánh và hạ cánh mà thôi.

Ba kẻ trùm mũ che nón kín, mặc áo giáp chống đạn, đeo đầy người những cái ống màu nâu như điếu thuốc là xì gà, cầm súng tiểu liên nhảy ra, hét lớn:

- Tất cả ngồi im. Cướp máy bay.

Chưa ai hiểu ra chuyện gì, một tên quát tiếp: - Đặt hai tay lên đầu, không di chuyển.

Và để cho mệnh lệnh đó thêm phần mạnh mẽ, hắn chia súng vào mặt một ông khách ngồi gần nhất: - Nhanh lên.

Mọi hành khách đơ ra, choáng váng. Vài đứa trẻ con khóc thét. Bọn cướp lập tức quay súng vào cha mẹ của chúng: - Im mồm!

Mọi người chắp hai tay vào nhau, để lên sau gáy nhanh như chớp. Một mệnh lệnh mới ban ra: - Kẻ nào hạ tay xuống sẽ bị bắn liền. Nay, tên kia, sao giờ có một tay?

Hành khách nam áp úng: - Thưa ông, vì một tay còn lại là giả.

Câu trả lời khôi hài đó không hề có một ai cười. Toàn bộ quần chúng trên phi cơ choáng váng.

Tôi luôn biết thế giới đã xảy ra nhiều vụ cướp máy bay, dám máy bay và nổ máy bay. Nhưng không khi nào tưởng tượng ra chúng lại rơi đúng vào mình. Chuyện này chỉ có ở trên phim thôi chứ. Nhưng đây đâu phải phim.Thêm một tên cướp nữa xuất hiện từ phía buồng lái, có điếu hán không trùm mũ len đen mà là mũ len xanh. Hán không cầm tiểu liên, mà cầm một khẩu súng ngắn trên tay, còn thắt lưng đeo hai khẩu nữa.

Trump nói khẽ bên tai tôi: - Ngồi im nhé, cô bé. Không được làm bất cứ chuyện gì.

Một tên không tặc đứng đầu, một tên đứng dưới khoang hành khách. Hai tên còn lại đi từng hàng ghế, ra lệnh: - Lấy hộ chiếu ra. Mở trang có hình và để ngay trước ngực.

Sau khi khách thực hiện yêu cầu, một tên rút ra cái điện thoại, chụp hình từng cá nhân với cuốn hộ chiếu mờ toang.

- Chúng nó làm gì vậy? - Tôi thì thầm hỏi.

Trump đáp khẽ: - Chúng đang xác định quốc tịch từng người.

Khi chúng đến chỗ hai người, Trump vẫn có giấy tờ mang tên ông Ấn Độ. Các nòng súng tiểu liên chĩa vào ông khiến tim tôi như ngừng đập.

Không, đây không phải một giấc mơ. Qua cái mũ len, không thể nhìn thấy mặt tên hung thủ. Nhưng xấu hay đẹp trai lúc đó có lợi ích gì?

Sau khi chụp hình xong toàn bộ hành khách, bọn chúng mang ra một túi lớn, qua từng hàng ghế, ra lệnh cho hành khách ném tất cả điện thoại di động vào trong. Rồi tuyên bố:

- Chiếc phi cơ này sẽ không tới nước Mỹ.

Một tên cười: - Chúng tôi xin lỗi quý vị vì sự bất tiện này.

Cũng chẳng có ai cười hết. Từ lúc vụ cướp xảy ra, trong khoang hầu như không có tiếng động gì. Chiếc Boeing 747 đã hoàn toàn bị cắt khỏi thế giới bên ngoài.

Một mệnh lệnh nữa ban ra: - Có thể hạ tay trên đầu xuống. Nhưng bất cứ ai đứng lên không xin phép sẽ bị bắn ngay.

Cũng vừa lúc, vì tay tôi đã mởi rã rời. Tôi hỏi khẽ: - Tiếp viên ở đâu? Tổ lái ở đâu?

Trump đáp: - Theo tôi nghĩ, họ đã bị khống chế cá rồi.

Tôi băn khoăn: - Đâu dễ dàng như vậy?

Đúng. Đâu có dễ dàng. Tại sao bọn nó có thể mang lên một lượng súng đạn nhiều đến vậy. Câu hỏi đó ai trả lời được. Tuy nhiên, tôi biết chả phải ai thành cướp cũng kém thông minh.

Một đứa bé lại khóc ré lên. Tên gần nhất chia súng:
- Im mồm.

Bà mẹ run rẩy: - Thưa ông, thằng bé đói.

Bọn chúng chụm lại, thì thầm, rồi một tên đứng ra giữa máy bay, và ngạc nhiên chưa, hắn nói nǎng vô cùng nhún nhẫn:

- Thưa quý ông, quý bà, một lần nữa, chúng tôi thành thật xin lỗi vì những phiền phức đã gây ra, khiến nhiều dự định của các ông các bà đảo lộn. Khác với những gì truyền thông miêu tả, đây không phải là những kẻ man rợ. Chúng tôi có những lý do rất chính đáng để hành động, mặc dù quý vị có thể không hiểu được và không thích cách tiến hành, nhưng trong thế giới đa dạng này, điều ấy dĩ nhiên, xin mọi người hãy chấp nhận.

Mọi sự sẽ bình an nếu yêu sách của chúng tôi được đáp ứng. Các yêu sách đó là gì, khoan tiết lộ ở đây vì chỉ giới chức cấp cao mới xử lý nổi, nếu như họ có thiện chí, có nhiệt tâm và có lòng yêu mến các công dân nước họ.

Nguyên tắc của chúng tôi là yêu quý trẻ em, lịch sự với phụ nữ, kính trọng với người già và tôn trọng với đàn ông.

Tuy nhiên, chúng tôi sẽ bắn ngay tức khắc và làm nổ tan tành phi cơ nếu như xuất hiện bất cứ một mưu mô nào muốn thay đổi tình thế. Quý vị hãy tận dụng thời gian nhàn rỗi này để xem phim, đọc sách, nghe nhạc vì nhu cầu hưởng thụ văn hóa không nên chậm trễ phút nào. Các vị có thể tự do suy nghĩ về quá khứ, về tương lai, và có thể mỉm cười hoặc khóc lên với nó. Chúng tôi sẽ hoàn toàn tôn trọng. Nhưng đừng có ai dại dột này ra ý nghĩ chống đối, hay nổi loạn dù chỉ một giây. Chỉ trong các bộ phim Mỹ mới xuất hiện anh hùng, còn trong đời thường, người Mỹ luôn thực tế. Quý vị đừng có ảo tưởng ngu ngốc về sức mạnh bản thân, những khẩu súng của chúng tôi không cho phép điều đó.

Bây giờ, xin phép phục vụ bữa ăn, và hy vọng vẫn cực kỳ ngon miệng.

Nói xong, tên không tặc cúi chào.

Trump tái mặt: - Bọn khùng bố này có học thức. Điều đó sẽ nguy hiểm vô cùng.

Tôi không đồng ý với ông. Tôi thầm nghĩ: “Giữa một tên lưu manh mù chữ và một tên lưu manh có bằng tiến sĩ, loại đầu luôn đáng sợ hơn”.

Nhưng kia, hai tên bịt mặt đã đi ra từ hai phía phi cơ, đầy hai chiếc xe thức ăn đầy ắp.

Trời ơi, các trai tiếp viên trẻ đẹp đâu nhỉ? Chá lê họ bị bắn rồi sao?

Mặc những lời nhả nhặt đưa ra, đa số hành khách hầu như không ăn. Họ chỉ yêu cầu lấy nước uống là cùng. Tuy

nhiên, đôi nam nữ trẻ ở hàng ghế kế bên lại lấy đầy đủ đĩa, và còn chạm cốc với nhau, còn bà già phía trên thì vừa dùng khẩu phần gấp đôi vừa lẩm nhẩm hát hò. Thế gian chả khi nào hết những cá nhân kỳ cục.

Khi xe tới, tôi yêu cầu một cái bánh ngọt, còn tổng thống dùng một hộp sữa chua. Tên cướp đưa đồ ăn còn lẽ phép nghiêng mình.

Tôi hỏi Trump: - Thưa ngài, sự việc này sẽ diễn biến ra sao?

- À, nếu là cướp, chúng đòi tiền, nếu là khủng bố, chúng sẽ đưa ra một yêu sách không sao đáp ứng.

- Ví dụ?

Trump lắc đầu: - Tôi không tìm ra ví dụ ở đây.

Qua cửa sổ máy bay, tôi bỗng thấy có những ánh sáng gì chớp chớp, chúng vụt qua rồi lại xuất hiện nhiều lần. Tôi chỉ cho Trump.

Ông ngó ra rồi khẳng định: - Các máy bay chiến đấu. Họ đang bay hai bên kè sát chúng ta.

Tôi bồn chồn: - Máy bay của quốc gia nào?

Tổng thống nhìn thật kỹ: - Đó là máy bay tiêm kích Rafale của không quân Pháp. Chúng ta đang tiến tới Paris. Rõ ràng các đài kiểm soát không lưu đã báo động.

Tôi bắt đầu thấy hoảng sợ: - Những máy bay kia nhằm mục đích gì?

- Họ đê phòng mọi bất trắc. Nếu lộ ra có vẻ nguy hiểm, chiếc Boeing sẽ bị bắn rơi. Tất cả các quốc gia đều làm như vậy.

Tôi gần như toát mồ hôi.

Trump an ủi: - Đừng sợ. Chỉ lanh đạo quốc gia mới có quyền ra lệnh đó. Tôi biết tổng thống Pháp. Ông ta rất ôn hòa. Ông ấy sẽ không ra lệnh bắn, trừ khi máy bay này định đâm trúng tháp Eiffel.

Nghe chẳng có gì vui hết. Có sự khác xa nhau giữa việc ngồi trên ghế nhưng trong rạp chiếu phim, tay cầm bắp rang, mồm nhai nhóp nhép và xem trên màn ảnh bọn khùng bố cướp máy bay. Còn khi ngồi trong chiếc máy bay ấy, trên thực tế, đảm bảo bạn không có một phút thanh bình.

Ngay lúc ấy, tiếng loa phóng thanh trong treo cất lên:

“Thưa quý ông quý bà, đây là cơ trưởng Robert Pattinson. Phi cơ của chúng ta đang hạ thấp độ cao, chuẩn bị đáp xuống phi trường Charles de Gaulle, Paris, nước Pháp. Xin quý vị thắt dây an toàn, đẩy thẳng lưng ghế và không rời khỏi chỗ ngồi nếu không thật khẩn cấp. Xin cảm ơn và chúc bình an”.

Tôi muốn nổi điên: - Sao giọng ông ta cứ như không có chuyện gì thế nhỉ?

Trump phán xét: - Các cơ trưởng đều được huấn luyện trong những tình huống khẩn cấp. Và họ phải tỏ ra bình tĩnh nhất để cho hành khách không hoảng loạn.

- Các tổng thống Mỹ cũng thế chứ?

- Ủ, nhưng khác ở chỗ, tổng thống phải tự huấn luyện mình.

Dưới cánh máy bay, Paris rực đèn, xứng đáng với cái tên Kinh đô Ánh sáng. Nhưng chẳng còn hành khách nào muốn thưởng thức nó lúc này. Bánh xe đã chạm đường băng vì tôi cảm nhận một cú nẩy nhẹ. Qua cửa sổ, tôi thấy các xe cứu hỏa và xe cảnh sát đứng dày đặc ở dọc lối đi. Sau đó máy bay đứng im, có vẻ đã được hướng dẫn lăn tới một nơi hoàn toàn riêng biệt.

Ba tên cướp hạ một gói đồ, mang ra một chiếc tivi màn hình phẳng khá lớn. Chúng loay hoay đặt nó giữa lối đi và tìm cách nối điện.

Trump giải thích: - Bọn chúng muốn biết bên ngoài cảnh sát bố trí thế nào, vì những đài truyền hình tự do sẽ luôn luôn lộ ra chuyện ấy.

Tôi thắc mắc: - Sao chúng không đưa vào nơi kín đáo để xem?

- Vì phải canh chừng con tin. Đối với lũ cướp máy bay, con tin vô giá còn hơn cả vàng.

Kia, màn hình đã bật lên. Nó chiếu cảnh một phụ nữ đứng giữa đường băng, gió thổi khiến tóc và áo khoác bay phất phơ, rối tung nhưng có vẻ như cô ta không hề để ý. Cô cầm một micro trên tay có chữ CNN, sau lưng là các đèn xanh đỏ chớp tắt liên hồi. Cô nói như hét:

“Chiếc máy bay Boeing 747 - 400 mang số hiệu AC1435 của hãng hàng không Mỹ American Airlines trên đường từ Hồng Kông tới Los Angeles đã bị một nhóm người có vũ trang chiếm đoạt và buộc phải đổi hướng, xin hạ cánh khẩn cấp

xuống Paris. Hiện chúng tôi chưa rõ danh tính, số lượng cũng như yêu sách của nhóm vũ trang, nhưng biết chắc trên phi cơ có 475 hành khách đủ các quốc tịch khác nhau, tuy nhiên đông nhất là công dân Hoa Kỳ”.

Rồi màn hình chuyển qua một căn phòng, nơi có người đàn ông đang đứng với dòng chữ chạy ở dưới, nói rõ ông là Bộ trưởng Bộ Nội vụ của Cộng hòa Pháp, chung quanh hàng trăm phóng viên với đủ thứ máy quay phim tua túa.

Ông tuyên bố: - Do phi cơ hạ cánh ở đây nên việc xử lý thuộc nước Pháp. Tuy nhiên, máy bay thuộc quyền quản lý của Hoa Kỳ và công dân Hoa Kỳ cũng chiếm số đông trên đó, nên chúng tôi sẽ tham khảo chặt chẽ phía Mỹ trong vấn đề này.

Màn hình lại di chuyển tiếp tục, xe cứu hỏa, xe cứu thương, xe thiết giáp được triển khai cồn phi trường Charles de Gaulle tuyên bố tạm thời đóng cửa.

Bọn không tặc giữ vị trí rất chính xác. Chúng vừa quan sát màn hình lại vừa đứng im cạnh giữ các con tin. Tất cả được lệnh đặt tay lên thành ghế, phía trước, chỉ trừ trẻ con. Chiếc phi cơ vẫn nổ máy nên đèn vẫn sáng và máy điều hòa không khí vẫn chạy. Tuy nhiên ai cũng vã mồ hôi. Tất cả các cửa sổ đều được lệnh kéo xuống, hành khách chỉ còn chiếc tivi để biết bên ngoài mọi sự ra sao.

Từ lúc vụ cướp xảy ra, tổng thống có vẻ bình tĩnh. Suy cho cùng, ông cũng chỉ là một khách bình thường trong đám đông, không hề gây ra chú ý gì đặc biệt. Ông trấn an tôi: - Em cứ an tâm. Tất cả các vụ cướp máy bay đều được giải quyết theo hướng tính mạng con tin phải được đặt lên đầu.

Một tên không tặc tiến ra giữa phi cơ:

- Thưa quý vị, sở dĩ chúng tôi để tivi cho các vị cùng xem, là muốn chứng minh không có gì phải giấu giếm khi số phận của chúng ta gắn bó mật thiết với nhau. Chúng tôi giữ phi cơ này vì những lý do hoàn toàn chính đáng, và nếu chính phủ Hoa Kỳ có thiện chí đáp ứng, mọi sự sẽ kết thúc tốt đẹp rất nhanh và quý vị sẽ chỉ coi đây là một chuyến phiêu lưu thú vị sang nước Pháp nổi tiếng với rượu vang ngon. Hãy cùng nhau tin như thế!

Ngay lúc đó, một cô bé khoảng 5 - 6 tuổi khóc ré lên. Tên cướp ân cần tiến tới:

- Em bé, tại sao em khóc?

Bà mẹ hốt hoảng: - Thưa ông, nó đòi uống sữa.

Tên cướp reo: - Rất chính đáng, thưa bà. Trẻ con cần uống sữa. Đó là một đòi hỏi rất tự nhiên.

Rồi hắn gọi to: - È, số 3, mang sữa ra đây.

Từ khoang trong, một tên hét lên: - Tuân lệnh.

Hắn mang ra hai chai sữa, ân cần trao cho bà mẹ. Toàn bộ hành khách trong khoang kinh ngạc. Trump lắc đầu: - Nguy rồi. Chúng nó càng tử tế, sự việc càng có khả năng tồi tệ mà thôi.

Trên tivi, cô phóng viên CNN tuyên bố:

“Thưa quý vị, để xử lý khủng hoảng, Tổng thống Mỹ Donald Trump đã bay khẩn cấp từ Trại David về Washington D.C. Tổng thống Pháp Emmanuel Macron đã đưa ra lệnh

thành lập một ủy ban khẩn cấp do đích thân bộ trưởng nội vụ dẫn đầu. Tổng thống Nga Putin gửi tới lời quan ngại sâu sắc và Thủ tướng Anh Theresa May cũng tuyên bố bà đang theo dõi sát sao diễn biến tình hình vì đây là vụ bắt cóc có nhiều tin tức nhất trong lịch sử hàng không. Vào phút này, bộ trưởng nội vụ Cộng hòa Pháp đang đích thân ra cầu thang máy bay để thương lượng với nhóm vũ trang”.

Trump gật đầu: - Cô phóng viên này rất khéo. Cô không dùng từ “cướp” cũng không dùng từ “khủng bố” mà chỉ gọi bọn không tặc là “nhóm vũ trang” để không làm cho chúng bị kích động.

Tôi trêu: - Cô ta thuộc CNN đấy. Tổng thống Mỹ không ưa họ cơ mà.

Ông gắt: - Việc ta không ưa, đâu có nghĩa ta coi họ dốt.

Trên màn hình, một chiếc xe hơi dừng ở trước cầu thang. Ông bộ trưởng đơn độc bước lên. Và cửa máy bay mở ra, một tên không tặc bước xuống, hắn không mang súng, nhưng vẫn đội mũ trùm kín. Họ gặp nhau ở giữa lối đi. Không có một cảnh sát nào bước lên và cũng không có một ai bước xuống. Hai bên trao đổi khoảng mười phút, rồi bộ trưởng trở về đường băng. Các phóng viên ào ào từ tú phía chạy tới.

Ông ta tuyên bố: - Họ đòi hai trăm triệu đô-la tiền mặt. Đòi cung cấp xăng dầu và thực phẩm cho phi cơ. Đổi lại, họ sẽ thả tất cả trẻ em và cha mẹ chúng, sau đó cất cánh bay đi.

- Đi đâu, thưa ông?

- Họ không cho biết.

- Chúng thuộc tổ chức nào?
- Họ không cho biết.
- Chúng có đưa ra thời hạn không?
- Có. Tới năm giờ sáng mai.
- Sau thời hạn chúng sẽ làm gì?
- Họ không tiết lộ.

Trump ngá người ra ghế, thở phào. Ông có một vẻ nhẹ nhõm không giấu giếm: - Xong. Trong tất cả các yêu sách mà bọn bắt cóc phi cơ, yêu sách đòi tiền là dễ dàng nhất.

Ông Donald Trump ngồi đây nói vậy, còn cùng lúc ấy, trên tivi, ông Donald Trump ở Nhà Trắng tuyên bố:

“Chính phủ Hoa Kỳ luôn luôn giữ nguyên lập trường, không đàm phán, không thương lượng, không đối thoại dưới bất cứ hình thức nào với những tên khủng bố. Mọi âm mưu gây sức ép lên nước Mỹ đều sẽ thất bại”.

Nghe câu đó, tất cả hành khách tái mặt. Trong khi những tên cầm súng lại cười ồ lên. Một tên reo: - Thưa các công dân Hoa Kỳ có mặt trên phi cơ. Chính phủ của các ông giàu nhưng keo kiệt.

Một tên khác phụ họa: - Nước Mỹ có thể bắn cá trăm quả tên lửa giá cá vài trăm triệu đô la vào dân nước khác nhưng không trả một nửa như thế để giải cứu dân mình.

Bỗng có tiếng thét: - Im mồm.

Rồi một hành khách đứng vụt lên khỏi ghế, đó là ông

già mang đồ câu cá, vận quần áo thể thao. Ông ta quát: - Tao là một công dân Mỹ đây, và tao hoàn toàn đồng ý với tổng thống là không trả tiền cho chúng mày. Đấy mới là một quốc gia chân chính.

Mấy tên khùng bố nhìn nhau. Toàn bộ hành khách trong khoang nín thở. Một tên lén đạn khẩu súng và tháo dây đeo, nâng súng lên.

Ông già phanh áo: - Bắn đi.

Tên cướp nhẹ nhàng: - Trước khi bóp cò tôi xin phép hỏi ông có hân hạnh bắn ai?

Ông già vẫn sang sảng: - Ta là Clint Eastwood chủ trại gà.

Tên kia hờn hở: - Trùng tên với tài tử lừng danh đóng vai cảnh sát đấy à?

Ông khác kiêu hanh: - Đúng vậy.

Tên cướp mềm móng: - Thưa ông, nếu nước Mỹ của ông cao thượng như thế, lý do gì cứ ném bom xuống Iraq để cho mỗi lít dầu giảm được sáu xu?

Ông già ngó ra: - Không đúng.

Tên cướp cười: - Quả là không đúng, chính xác chỉ hơn năm xu một lít thôi.

Tôi hỏi nhỏ Trump: - Đúng không?

Trump đáp còn nhỏ hơn: - Cũng đúng. Chỉ hơn có năm xu.

Tên cướp tuyên bố: - Ông chủ trại gà thân mến, chính ông cũng là một con gà khi quá tin lời tổng thống của ông.

Những điều tổng thống Mỹ tuyên bố có lúc chả liên quan đến việc ông ấy làm.

Ông khách thét lên: - Nói láo.

Tên không tặc dang tay: - Thôi được rồi. Chúng ta sẽ cá. Có tất cả quý vị đây làm chứng. Nếu năm giờ sáng mai hai trăm triệu đô-la không tới, tôi sẽ bắn một phát vào đầu tôi. Còn nếu tiền tới...

Ông kiên cường cười khẩy: - Mày sẽ bắn tao?

Tên cướp xua tay: - Không, Không. Bắn ông rồi ai nuôi gà? Không có gà lấy đâu ra trứng? Thiếu trứng trẻ em Mỹ ăn sáng ra sao?

Hắn bất thình lình lôi tuột cô gái ngồi cạnh ông ra khỏi ghế, gí súng vào đầu cô: - Tôi sẽ bắn cô này cho ông thấy việc phát ngôn bùa bāi có hại thế nào?

Cô gái òa khóc, còn ông lão đứng đờ ra.

Tên cướp đẩy cô vào ghế: - Còn ai anh hùng nữa không?

Chả còn ai hết. Tất cả hành khách im lặng.

Một tên tuyên bố: - Đây là việc của chúng tôi và chính phủ Hoa Kỳ, không liên quan gì tới quý vị hết. Nhiệm vụ của tất cả là ngồi nguyên đó, nhớ chưa?

Tôi hỏi Trump: - Thưa ngài, sự kiện sẽ thế nào?

Ông phân tích: - Bạn cướp có sĩ diện. Nhưng chính phủ Mỹ còn có sĩ diện lớn hơn, họ không dễ dàng nhượng bộ.

- Hậu quả là hai ta sẽ ở trên máy bay cho tới lúc già.

Ông lắc đầu: - Không, Lưu Ly. Hoa Kỳ có một khả năng bậc thầy là đàm phán, em cứ chờ xem.

- Kết quả đàm phán là ai thắng?

Ông chua chát: - Ai cũng nghĩ mình thắng. Thế mới tuyệt vời.

Trong lúc hai người bàn luận, màn hình tivi lần lượt chiếu lại các vụ cướp máy bay nổi tiếng trên thế giới, đa số hành khách đều thoát nạn sau khi chính phủ của họ đổi lấy một món gì. Tuy nhiên có những vụ khiến tất cả tử vong. Rồi tivi đột ngột chuyển kênh. Bình luận viên cho biết, chính phủ Mỹ từ chối thương lượng với đám cướp máy bay, nhưng đại diện hàng hàng không American Airlines thì đồng ý.

Trump buột miệng: - Biết ngay mà. Người Mỹ này lắc đầu, người Mỹ kia chấp nhận. Đây là đất nước của tôi.

Sau đó, máy quay phim lấy hình một quan chức hàng không điện thoại cho bọn cướp. Họ nói sẽ đưa trước một trăm triệu đô-la nếu như chúng thả cho năm mươi trẻ em ra khỏi máy bay. Để trả lời, cửa máy bay bung ra, và bốn thân hình trẻ con được ném xuống đường băng với một quả lựu đạn khói.

Tất cả cảnh sát vũ trang đang nấp xung quanh đều nằm rạp xuống. Khi khói tan, hóa ra bốn đứa bé ấy là bốn con búp bê.

Bọn cướp tuyên bố và nhờ YouTube trực tiếp truyền hình: “Lần sau sẽ là xác bốn đứa trẻ thật. Chúng tôi không quen mặc cả mạng người”.

Tôi thút thít: - Chúng ta sẽ bị hy sinh. Nước Mỹ có hơn

ba trăm triệu dân. Họ chả có lý do gì để mất thời gian với hàng trăm kẻ đang ngồi trên phi cơ ở Pháp.

Trump nghiêm khắc: - Em nói bậy bạ gì thế? Chẳng quốc gia nào trở nên hùng mạnh nếu không biết bảo vệ từng công dân một.

Thời gian lại chậm chạp trôi qua, cả phe trong máy bay đến phe bên ngoài đều vô cùng căng thẳng. Tên cướp chỉ tay vào cô thiếu nữ ngồi bên ông chủ trại gà: - Nếu năm giờ sáng tomorrow không tới, cô sẽ bị bắn đầu tiên.

Cô gái rúm cả người lại.

Trên màn hình mọi người thấy đêm nay cả thế giới đều không ngủ. Khắp nơi người ta cầu nguyện cho hành khách trên phi cơ với đủ phương thức khác nhau.

Một bà mẹ ở Hà Lan khóc: “Con gái tôi có mặt trên phi cơ đó cùng với chồng mới cưới. Chúng nó định tới bãi biển Miami tuyệt diệu để hưởng tuần trăng mật. Chúng nó không có tội tình gì để chết lúc này”.

Một ông bố ở Úc phát biểu: “Vợ tôi và hai con đang tới Hoa Kỳ thăm Disneyland. Tôi cầu xin Chúa và xin tất cả các chính phủ cho tôi được gặp lại họ. Tôi không ngờ chuyến bay kia có thể là chuyến cuối cùng”.

Một thiếu nữ Trung Quốc giờ tắm biển: “Anh yêu, anh ngồi chỗ nào trên phi cơ. Em sẵn sàng tới ngồi cùng anh để hai ta chết bên nhau”.

Nhưng cũng có một bà vợ ở Thái Lan gào lên: “Thật đáng

kiếp. Lão chồng tôi đã mang toàn bộ số tiền dành dụm cuối cùng của gia đình sang Las Vegas để nướng vào sòng bạc. Hai ba lần lão đi như thế và trở về với một chiếc quần đùi. Tôi rất vui khi lão ngồi trên cái máy bay quý quái ấy. Nếu như nó đưa lão thẳng xuống địa ngục, tôi sẽ rất cảm ơn. Tôi gửi lời chúc tốt đẹp nhất của mình tới các chàng trai không tặc, và xin họ nếu có thả hết hành khách, cũng làm ơn giữ lão lại cho”.

Thật là hài đến mức ngay cả Trump cũng không nhịn được cười. Ông còn nói: - Tôi thích những bà vợ như thế. Hoặc yêu ta ghê gớm, hoặc sẽ căm thù, chứ không sống cạnh chồng mà thờ ơ chán ghét.

Tôi hỏi Trump: - Em xem tivi, thấy họ hay dùng đặc nhiệm xông lên giải cứu máy bay, tiêu diệt bọn cướp. Ngài nghĩ đêm nay có vậy không?

Ông lắc đầu: - Không. Phi cơ này quá đông hành khách, lại đầy phụ nữ trẻ em. Nếu nổ ra đấu súng, thiệt hại vô cùng khủng khiếp. Tôi sẽ không ra lệnh đó.

- Nhưng ông không ngồi ở bộ chỉ huy trên nước Mỹ. Ông ngồi chỗ này mà.

Trump đáp: - Ngồi đâu cũng thế thôi.

Tôi chả cái nữa. Nhưng nghĩ trong lòng chắc đâu phải vậy. Khi chỗ ngồi khác đi, suy nghĩ của ta cũng khác đi. Đúng lúc ấy, ở hàng ghế giữa máy bay có tiếng kêu thét. Một bà già đố gục xuống sàn nhà. Những hành khách xung quanh nhốn nháo:

- Bà ấy bị lên cơn đau tim.

- Bà ấy ngưng thở rồi.
- Cần cấp cứu gấp, gọi bác sĩ ngay.

Quên cả các mũi súng đang chĩa vào mình, nhiều người cố gắng dựng bà dậy. Nạn nhân ngoẹo đầu, mặt tái nhợt, có vẻ rất bi quan. Tất nhiên rồi, ở hoàn cảnh này không đau tim mới lạ. Có đau toàn thân cũng chính đáng thôi.

Mấy tên khủng bố thảo luận rất hăng. Rồi chúng phát loa hỏi hành khách: “Thưa quý vị, có ai là bác sĩ không? Chúng tôi cần giúp đỡ”.

Một cô gái đứng lên: - Tôi không phải bác sĩ, nhưng có chuyên môn về hồi sức cấp cứu.

Một ông nữa giơ tay: - Tôi là bác sĩ nội trú của bệnh viện Hopkins, có trụ sở ở Singapore.

Hai người lập tức được phép đến chăm sóc nạn nhân. Cô y tá làm các động tác hô hấp, còn ông bác sĩ thì áp tai vào ngực. Rồi ông đứng lên nói: - Ở đây không có phương tiện. Sẽ nguy đến tính mạng khi không đưa vào chăm sóc chuyên khoa.

Một tên cướp lấy điện thoại ra. Rồi hành khách thấy trên màn hình tivi, cô bình luận viên thông báo: “Theo tin khẩn cấp, có một hành khách nữ bị đột quỵ. Nhóm vũ trang muốn đưa một đội cấp cứu lên phi cơ. Nhưng giáo sư Henry Green - Trưởng Khoa Tim mạch Bệnh viện Quân đội cho biết phải đưa ra khỏi máy bay, nạn nhân mới có cơ hội sống”.

Trên máy bay, những tên cướp trao đổi dữ dội bằng một thứ ngôn ngữ gì đó chả ai hiểu.

Trump nói: - Phức tạp lăm. Không đưa ra bà ấy chết, mà đưa ra ngoài, bà ta sống sẽ khai hết số lượng, tình trạng vũ khí và hoàn cảnh trong khoang, đó là điều những kẻ cướp máy bay không khi nào muốn tiết lộ.

Nhưng trên màn hình, cô MC đã reo: “Thưa quý vị, họ đã đồng ý cho phép nạn nhân được ra ngoài. Một hành động mà chúng tôi cũng như các quan chức cảnh sát đều đánh giá cao”.

Trên khoang, chả ai bảo ai, hành khách đều đồng loạt vỗ tay.

Một chiếc xe cấp cứu có phù hiệu chữ thập đỏ to tướng chạy rất nhanh, cùng với chiếc cầu thang lên xuống cũng được đẩy vô với một tốc độ không ngờ. Cửa mở, bà già được cô y tá và ông bác sĩ dìu xuống, vô cùng chậm chạp. Bà vẫn ngoeo cổ, bất động, hình như đã bất tỉnh hoàn toàn.

Từ ban công phía xa, hàng trăm loại ống kính đang chĩa vô, theo sát họ từng giây một. Xe cấp cứu mở cửa, cả một đội ngũ mặc áo blouse đẩy ra chiếc băng ca có những thiết bị gì nom như một cái ghế phi công. Họ nín thở, đợi ở bậc thang cuối cùng.

Và đúng lúc đó, xảy ra một điều chả ai ngờ tới. Vừa được đặt lên băng ca, cái thân hình tưởng đã chết đó bỗng vùng dậy hét lên bằng tiếng Anh hùng tráng: - Tự do! Tự do!

Rồi bà ta nhảy phắt xuống đất, vùng chạy về phía các cảnh sát đang đứng đợi đằng xa, vừa chạy vừa nhảy tung lên như một dứa bé, với tốc độ nhanh như tia chớp.

Cô y tá đứng chết lặng. Rồi cô cung hét lên, chạy vụt theo bà già, để mặc những nhân viên cấp cứu ngơ ngác. Chỉ có ông bác sĩ là đứng không nhúc nhích. Từ trong cửa máy bay, một tên khủng bố chia súng định bắn ông, tên khác hất mui súng lên, loạt đạn bay lên trời.

Xe cấp cứu nổ máy phóng đi. Ông bác sĩ chậm chạp trở lên lại phi cơ. Tivi đã tường thuật tất cả cảnh ấy. Hàng trăm hành khách lặng im, không nói nên lời.

Bà già đã giả đau tim một cách ngoạn mục, lập nên một chiến công vĩ đại về diễn xuất. Cô y tá lại quá nhanh trí, chớp cơ hội phóng theo. Cá hai đều thoát, Nhung điều ấy sẽ khiến bọn khủng bố điên tiết. Từ phút ấy trở đi, chúng sẽ không tin ai nữa, không còn lòng vị tha nào nữa.

Còn ông bác sĩ thì sao? Khi ông bước vô, tất cả hành khách đứng lên vỗ tay nhiệt liệt. Ông không bỏ chạy. Ông chọn ở lại cùng với bạn bè.

Một tên cướp giáp súng vào trán ông: - Mày đã lừa chúng tao.

Bác sĩ gật: - Nếu tôi tuyên bố bà ấy giả vờ, có thể các anh sẽ giết. Hành khách có quyền như vậy, để tìm kiếm tự do.

Một người buột miệng kêu: - Sao ông không chạy luôn?

Bác sĩ bình tĩnh: - Tôi là bác sĩ duy nhất còn lại trong này.

Bốn tên cướp nhìn nhau, có vẻ giận điên người, nhưng hạ súng. Chúng cũng đủ danh dự để không bắn ông ta.

Tổng thống kiêu hãnh: - Bác sĩ là công dân Mỹ.

Tôi cầu: - Bà già kia cũng vậy mà.

Tôi muốn nhắc cho tổng thống nhớ, nước Mỹ của ông cũng có nhiều loại công dân. Nhưng kia, trên tivi bình luận viên đài CNN hoảng hốt: “Thưa quý vị, do có hai hành khách bất ngờ đào thoát, nhóm vũ trang đã thay đổi điều kiện. Chúng tuyên bố sau 30 phút nữa, nếu số tiền hai trăm triệu đô-la không được chuyển tới, sẽ lần lượt cứ mười phút lại bắn một con tin mang quốc tịch Hoa Kỳ”.

Trên máy bay náo loạn. Một tên cướp chĩa súng thét lên:
- Im mồm! Chúng tao có thể bắn ngay lập tức.

Cả khoang im phăng phắc.

Trump nhún vai, nói chỉ tôi nghe: - Chá biết nên buồn hay nên vui, nhưng tôi hiện thời là công dân Ấn Độ.

Tất cả ai đeo đồng hồ đều nhìn vào nó trùng trùng. Mỗi phút trôi qua lúc dây nhanh như chớp. Trên tivi trực tiếp, tất cả các cảnh sát đều nằm xuống và rút súng. Khủng khiếp hơn nữa, đường băng xuất hiện hai chiếc xe tăng. Đèn pha bật lên, chiếu vào chiếc phi cơ bị bắt cóc theo đủ mọi hướng, không thể có một con kiến bò ra mà không nhìn thấy rõ ràng.

Hai mươi phút trôi qua, tất cả hành khách mang quốc tịch Mỹ đều được ra lệnh để hai tay lên đầu. Ngay tiếp đó, có trực thăng âm âm đáp xuống. Ông chủ tịch American Airlines đi ra cùng với bốn người khiêng một cái thùng mang biểu tượng của Citibank, một ngân hàng lâu đời của Mỹ.

Đài CNN thông báo: “Nhà chức trách đã đồng ý trả tiền chuộc đổi lấy tự do cho các con tin”.

Tất cả mọi người trong khoang ôm nhau nhảy múa. Cầu thang lại được kéo tới.

Vẫn trên tivi, hai người phụ nữ vừa đào thoát đang trả lời hàng trăm ống kính vây quanh. Họ tố cáo đám cướp không còn chút tính người, yêu cầu cảnh sát nhanh chóng tiêu diệt chúng.

Còn trên máy bay, lệnh được ban ra: "Tất cả các trẻ em và cha mẹ chúng, tất cả các phụ nữ từ bốn mươi tuổi trở lên đứng dậy".

Mọi người đồng loạt đứng dậy. Phải tới gần hai trăm. Thùng tiền đã đi tới cửa. Những nhân viên bốc vác quay xuống đường băng. Một tên vũ trang đứng gác ngay lối vào phi cơ, súng vẫn lăm lăm không rời. Hai tên khác mở điện thoại ra, coi lại chân dung và hộ chiếu đã chụp. Đám đông hành khách không ai nói một câu.

Hai tên tiến tới một bà da đen rất gầy: - Bà là người Sudan?

Bà ta run rẩy: - Vâng, thưa các ông.

- Bà là giám đốc chương trình y tế nhân đạo châu Phi?

- Vâng. Thưa các ông.

Một tên hạ súng xuống, dồn từng tiếng: - Nghe rõ đây. Ở cửa máy bay có một thùng đựng hai trăm triệu đô-la. Chúng tôi tặng nó cho tổ chức của bà. Hãy cảnh cáo với các quan chức ở ngoài kia, nếu số tiền bị thu hồi, hậu quả sẽ vô cùng thảm khốc.

Tất cả hành khách choáng váng. Tên cướp tiếp:

- Nay giờ những ai đang đứng được phép rời khỏi máy bay. Cho chúng tôi gửi lời xin lỗi, và chúc mọi người bình an trở về

nha. Hãy tin vào một thế giới đang tốt đẹp hơn. Xin chào tạm biệt. Nào các bạn có thể đi.

Không có gì miêu tả chính xác được tâm trạng của toàn thể hành khách lúc ấy. Vừa kinh ngạc, vừa phẫn nộ, vừa bối rối, vừa cảm phục.

Những tên cướp này là ai? Thực sự chúng muốn gì? Chúng là thiên thần hay ác quỷ. Tại sao chúng không đúng đến một đồng xu?

Trẻ con, cha mẹ chúng và các bà già nối đuôi nhau đi xuống trong sự quan sát của toàn thế giới được trực tiếp truyền hình. Thùng tiền cũng được kéo theo, đi cạnh bà da đen. Bà ta bị bất ngờ đến nỗi chả nói lời nào chỉ xuống túi đường băng mới ngoái lại, vẫy tay và phát ra một câu cảm ơn lí nhí. Cửa phi cơ đóng sập lại. Đám không tắc trở vô:

- Thưa quý vị, chúng ta lại cất cánh.
- Đi đâu? - Một cô gái run run hỏi bằng giọng Nga.

Tên cướp dịu dàng: - Thưa quý cô, đi tới một tương lai tươi sáng.

Chiếc phi cơ nổ máy ầm ầm, lăn ra đường băng lớn rồi bốc lên trời.

Tôi và Donald Trump nhìn nhau. Chưa khi nào hai người chúng tôi ngồi bên nhau lâu thế, và cũng chưa khi nào ít nói

đến như thế. Các sự kiện dồn dập đã lôi kéo tâm trí của cả hai, vắt chúng tôi đến kiệt sức.

Máy bay đã tới độ cao cần thiết. Đèn báo cài dây an toàn đã tắt. Tất cả hành khách chìm vào im lặng. Không có gì ngoài tiếng lách cách của những khẩu súng tiểu liên trên vai bọn cướp khẽ chạm vào các băng đạn đeo bên sườn. Có vẻ như cả khoang đều bất động như một nghĩa trang.

Mắt Trump nhắm nghiền, ông thó nhè nhẹ và đều đều, có vẻ như đã qua giấc ngủ say.

Chỉ có chú trại gà là ngồi thẳng lưng, làm dấu thánh giá liên tục. Do số tiền đã được giao trước thời hạn, nên cô bạn gái đã không bị xử bắn, hoặc đáng ra vẫn bị mà chúng nó quên? Chả có ai biết được.

Nhung lũ cướp này là sao? Tôi đã xem biết bao phim hình sự và đọc vô số truyện trinh thám, cũng chưa từng thấy có bọn cướp nào tự động trả lại đô-la. Ngược lại thì có nhiều, khi chúng thà chết chứ không khai ra chỗ giấu.

Nhung cũng chả ai tin rằng đám giặc hy sinh vì trẻ em châu Phi. Lấy đâu ra một sự thương người kỳ quái đến thế. Người ta chỉ tuyên bố vì trẻ em nghèo khi thi hoa hậu, chứ có bao giờ như vậy lúc cướp phi cơ?

Tuy nhiên, không thể chối cãi tôi đang tham gia vào một sự kiện rất khác thường. Cuộc đời một cô nữ sinh chả còn mong gì hơn nữa. Bởi như đã từng kể, chúng ta có thể sống cả năm mà chẳng gặp một chuyện gì đó ra hồn. Đi học thì đều, lên lớp thì nhàn nhạt, ăn quà ngoài phố thì quanh quẩn,

lên mạng thì đọc những tin tức tào lao kiểu ông đồ-la vừa bỏ bà thôn nữ, nằm ngủ thì mơ được trai Hàn Quốc làm quen. Đâu có thể ly kỳ và mãnh liệt như đêm nay được.

Tên khung bố bịt mặt đầy chiếc xe chở hàng tới: - Đã tới giờ ăn nhẹ. Xin phép hỏi cô muốn dùng gì?

Tôi ngẩng lên, chưa kịp trả lời, thì xảy ra một điều ngoài dự đoán. Tổng thống chồm ra khỏi ghế, ông đầm một quả như trời giáng, khiến tên mū đen ngã ngửa ra sàn. Trump nhảy phắt ra nhanh hơn một con báo châu Phi, giằng lấy khẩu tiểu liên đang mắc vào vai hắn. Nhưng tên cướp trẻ đâu phải vừa, từ dưới đất, nó vẫn đá được vào chân Trump, khiến ông cũng ngã lăn.

Ở phía dưới khoang, tên không tặc thứ hai quay ngoắt lại, tháo khẩu súng chia ngang. Tôi hét lên, đập vào cái xe chở hàng. Nó lao như tên bắn, đâm sầm vào tên đó, khiến hắn văng xa.

Ngay lúc ấy, có những cái nắp trên lối đi ở sàn máy bay bật mở. Nhiều cảnh sát mặc áo giáp, đeo mặt nạ phòng hơi độc và cầm súng tuôn lên như một dòng thác ào ào. Họ hô lên bằng đủ các thứ ngôn ngữ: - Ngồi im! Cảnh sát đây.

Tên không tặc đang giằng co với Trump ngoài lối đi, đã kéo được súng ra khỏi vai, trong khi ông đang đập đầu vào thành ghế. Một loạt đạn vang lên. Cảnh sát đã bắn. Tên cướp từ từ gục xuống, rất chậm và rất nhẹ nhàng.

Tôi hét lớn. Nhưng cuộc giao chiến cũng đã xong. Ba tên cướp còn lại đều bị tước vũ khí.

Chỉ huy đội đặc nhiệm hô to bằng tiếng Anh: - Thưa tất cả hành khách, các vị đã được tự do.

Khoang phi cơ mở bùng lên. Mọi người ôm nhau nhảy múa.

Tổng thống được hai cảnh sát đỡ dậy. Một bên má ông sưng, một tay áo ông rách toạc, nhưng chả hề quan tâm, ông đến bên và ôm lấy vai tôi: - Cám ơn em, Lưu Ly. Em đã cứu ta.

Chiếc máy bay đáp xuống phi trường Los Angeles vào lúc bình minh. Một dàn chiến đấu cơ của không quân Hoa Kỳ bay kèm theo hộ tống nó.

Khi các bánh xe vừa chạm đất, ba mươi hai phát đại bác nổ vang trời. Cửa phi cơ mở ra, cầu thang lát thảm đỏ, có lính thủy quân lục chiến đứng hai bên, từ từ áp sát. Tổng thống xuất hiện ở cửa máy bay. Một tay bị băng treo trên cổ, tay kia ông nắm chặt tay tôi. Hai chúng tôi bước xuống trong tiếng hoan hô của đám đông dân chúng đang vẫy cờ Mỹ và cờ Việt Nam.

Vừa bước ra khỏi bậc cuối cùng, đội trưởng đội danh dự hô: - Nghiêm!

Dàn quân nhạc cất kèn. Quốc ca Việt Nam hùng tráng nổi lên trước, quốc ca Họp chúng quốc Hoa Kỳ nổi lên sau. Rồi ông đội trưởng mặc quân phục cực kỳ lộng lẫy, huy chương gắn lấp lánh trên ngực, bước tới rập gót giày:

- Thưa cô Phạm Ngọc Lưu Ly. Tôi, trung tá Johnson, chỉ huy đội danh sự quân đội Hoa Kỳ, hân hạnh mời cô duyệt hàng ngũ.

Tất cả các binh sĩ, đại diện cho các binh chủng đều bồng súng thẳng tắp, đứng nghiêm như bất động.

Tôi đi qua họ, bén lén mỉm miệng cười. Donald Trump vẫn ở sát cạnh. Khi một phái đoàn tiến tới, ông giới thiệu lúc các quan chức lần lượt chìa tay:

- Ra đón Ly hôm nay có Bộ trưởng Ngoại giao, Bộ trưởng Quốc phòng, Bộ trưởng Thương mại, Chủ tịch Thượng viện, Đại sứ Hoa Kỳ tại Việt Nam.

Rồi tổng thống tiến lên bục:

- Thưa cô Phạm Ngọc Lưu Ly. Thưa tất cả các quý vị và các bạn. Tôi vừa trải qua một quãng thời gian rất khó khăn, khi sự an toàn của cá nhân, sự đoàn kết của nước Mỹ và sự định hướng của các chính sách đặc biệt gặp các thử thách nghiêm trọng.

Đây không phải lần đầu tiên nước Mỹ phải đương đầu với những hiểm họa to lớn. Nhưng đây có lẽ là trường hợp duy nhất, chúng ta đã vượt qua bằng các phương thức kỳ lạ, rất khó tin đậm tính ngây thơ, trong sáng, chưa từng xảy ra trong lịch sử. Sở dĩ được như vậy là nhờ toàn thể các bạn, nhưng đặc biệt, nhờ một cô bé Việt Nam tên Phạm Ngọc Lưu Ly.

Bằng những suy nghĩ đơn giản thông minh và đầy cá tính bất ngờ, Lưu Ly đã cho tôi, Donald Trump, và qua đó, cho nhiều người Mỹ thấy ngoài biên giới của chúng ta có rất nhiều điều tốt, điều đáng yêu mà chúng ta cần học hỏi. Từ trước tới nay, tôi luôn luôn tin tưởng sức mạnh của Hoa Kỳ dựa trên hai thứ: Luật pháp và quyền tự do. Nhưng bây giờ tôi hiểu cần đưa

thêm một yếu tố, đó là sự tin tưởng bạn bè và tôn trọng họ. Tôi đã phát hiện ra không có gì nhỏ nhặt trên hành tinh này, và quyền bình đẳng về văn hóa cũng đáng cho nước Mỹ phải xem xét một cách nghiêm túc và đầy trách nhiệm như quyền bình đẳng về màu da.

Phạm Ngọc Lưu Ly là ai? Là một cô bé đại diện cho hàng triệu cô học trò ở một đất nước xa xôi rất nhiều người Mỹ chưa từng đến, và hơn 58.245 người đã tới mà không quay về, ở lại trên một bức tường. Nhưng tôi đã quay về, và tôi thấy mình đổi khác. Nhưng cô bé như Lưu Ly không làm gì to tát cả. Họ không thảo luận về tăng hay giảm thuế, về tốc độ sa mạc hóa toàn cầu hay về chiến dịch của các trung tâm tài chính. Các cô bé ấy chỉ chơi, chỉ ăn quà bánh ngoài đường và chỉ nhẹ nhàng đặt ra các câu hỏi cho khắp thế gian, và nếu người lớn không trả lời, các em cũng sẽ tự tìm ra giải đáp.

Thưa quý vị, thưa Phạm Ngọc Lưu Ly và các cô bé học sinh. Hợp chúng quốc Hoa Kỳ được thành lập từ năm 1776. Con số đó được ghi trong sử sách. Nhưng có sử sách nào viết chúng ta đã được yêu mến, đã bị căm ghét, đã bị phản đối và đã được biết ơn bao nhiêu lần, bởi bao nhiêu trái tim trên trái đất này? Không có chỗ nào ghi hết. Vậy đã đến lúc cần ghi trong tâm trí, đưa người lên mặt trăng và đưa người vào trái tim của các cô bé, cậu bé ngày thơ cũng đều là thành tựu vĩ đại mà người Mỹ khát khao thực hiện.

Lưu Ly thân mến của tôi,

Chúc mừng em tới đây. Hãy coi nước Mỹ là một con gấu bông dễ thương, mềm mại. Cám ơn em và cám ơn quý vị.

Tổng thống bước xuống trong tiếng hoan hô vang dội.
Ông đại sứ thì thầm vào tai tôi:

- Em phải bước lên đoc diễn văn đáp lễ, như thế mới đúng
thể thức ngoại giao.

Tôi toát mồ hôi, chẳng hiểu nghi thức ngoại giao là gì.
Đấy chưa kể trang phục của tôi lúc này vô cùng ngổ: cái váy jeans, đôi giày búp bê, áo sơ mi chấm bi tay bồng và kẹp tóc bằng thủy tinh sặc sỡ, mua trong chợ Bến Thành.

Tôi thường đọc báo, biết tất cả các bà hay cô gái đi cạnh tổng thống đều được hàng trăm máy ảnh chụp hình từ phía, và sau đó đưa lên phân tích từng li từng tí không tha một xăng ti mét nào. Cả thế giới sẽ nháy dựng lên, các hãng thời trang sẽ lăn ra chết khi biết rằng Ly Cún đeo ba lô may bằng vải cắt ra từ cái áo khoác của mẹ, đôi giày búp bê bên bằng sợi cỏ và đính hạt cườm lấy ra từ vòng cổ của một con mèo.

Nếu thỉnh thoảng báo mạng đưa tin: Đông Nhi diện set đồ ba tỷ, Thủy Tiên đeo đồng hồ hai tý đi event thì hôm nay, Ly Cún đi tới Hoa Kỳ bằng những thứ trên đời chả có ai biết giá.

Nhưng không còn cân nhắc được nữa. Đã tới lúc phải bước lên bục. Tôi hít một hơi dài, nhắm mắt như kiểu danh thủ bơi trước khi lao xuống nước rồi tiến lên:

- Kính thưa ngài Tổng thống Donald Trump.

Kính thưa các ngài khác mà em xin lỗi không thể nhớ tên
và chức vụ.

Em không bao giờ ngờ mình sẽ được đón tiếp thế này.

Nó long trọng quá nhưng phức tạp quá khiến em cảm động nhưng cũng hơi sợ sợ. Lúc đại bác bắn em thấy mấy con chim hốt hoảng bay vút lên trời khiến em cũng suýt bay theo. Đây là lần đầu tiên em đặt chân tới Hoa Kỳ. Nhưng cũng rất, rất nhiều lần em tới đây trên phim ảnh. Chả cần đi máy bay đâu ạ, chỉ cần mua một cái vé máy bay ngàn đồng Việt Nam, nghĩa là hai đĩa cơm tấm, là có thể thăm Mỹ rồi. Nếu kêu thêm một bịch bắp rang bơ thì chuyến viếng thăm càng tuyệt.

Trên màn bạc, em luôn luôn thấy nước Mỹ có bà chúa Tuyết, có cô Lọ Lem, có chú heo chăn cừu và nữ hoàng băng giá. Họ xinh đẹp, tươi trẻ và đáng yêu biết chừng nào.

Nhưng cũng trên đó, em thấy nước Mỹ đầy cướp biển Cari-bê, quái vật ăn thịt người, cá sấu khổng lồ, băng trộm đi mô tô và tù nhân nổi loạn.

Cho nên em cũng không hiểu nước Mỹ ra sao?

Nhưng những ngày Tổng thống Donald Trump ở Việt Nam đã khiến em vui nhiều lắm. Tổng thống rất chịu khó, ông có thể đi bộ trên phố, dễ dàng trò chuyện với trẻ con, hăng hái đẩy xe bắp xào và sẵn sàng đứng trong mưa nắng phục vụ cho từng khách ghé qua. Tổng thống cũng sung sướng khi nghe tiếng ve sầu và reo vang lúc gặp chim bìm bịp.

Nói tới đây, tôi thấy mấy quan chức Mỹ thì thầm vào tai nhau. Chắc họ đang trao đổi chim bìm bịp là ai? Giữ chức vụ gì?

Tôi tiếp tục:

- Thưa quý vị, tổng thống nói em tới đây để giúp ông ấy một số điều, chẳng hạn hãy làm cho một số ông, một số bà

đừng lý luận nhiều quá, hãy ngày thơ sẽ thấy cuộc đời sống dễ dàng hơn. Nhưng thú thực, em nhận lời mà không tin lắm. Căn cứ vào phim hoạt hình, nước Mỹ không hề thiếu ngày thơ, họ chỉ sắp xếp chúng không đều.

Nhưng em tin chắc thời gian ở đây sẽ rất vui. Tổng thống hứa sẽ dẫn em đi Disneyland, đi thăm bể cá voi, xem vườn bách thú và nếu có thời gian, gặp cả chàng trai trẻ đóng phim Người nhện. Theo lời ông nói, hồi nhỏ, anh ấy thấy nhện là khóc âm lên nhưng đã trở thành siêu nhân nhờ giáo dục. Giáo dục ở Mỹ đã làm ra nhiều siêu nhân đứng nhất toàn cầu.

Mong tổng thống giữ lời hứa đưa em đi chơi, vì em nghĩ bất cứ cái gì cũng như chơi, trẻ con sẽ vui vô cùng.

Em chúc cho nước Mỹ được tươi đẹp, được ông già Noel tới thường xuyên, tặng cho nhiều quà, bánh kẹo ngon và bắp ngon.

Em xin cảm ơn tổng thống và quý vị.

Tất cả quan khách vỗ tay nhiệt liệt. Đại bác lại gầm lên, bắn thêm loạt nữa khiến tôi giật mình tỉnh giấc.

Thì ra đó là một giấc mơ. Tôi thiếp đi từ bao giờ do quá căng thẳng và mệt mỏi. Mọi sự vẫn y như cũ. Chiếc phi cơ vẫn đang bay ở một vùng trời nào không xác định. Bọn cướp vẫn cầm súng đứng gác và hành khách vẫn ngồi im phẳng phắc trong khoang.

Trump đang ngó qua cửa sổ tối đen. Hình như ông cố nhìn xuống mặt đất xem có dấu hiệu gì. Thấy tôi mở mắt, ông gật đầu.

Tôi buồn bã: - Chúng ta sẽ tới đâu, thưa ngài?

- Không thể biết được. Sẽ có nhiều quốc gia cho phép một máy bay đang bị cướp hạ cánh vì lý do nhân đạo. Tuy thế, Mỹ cũng có nhiều quốc gia không được đón chào.

Tôi cố pha trò: - Nhưng em biết chắc một điều hiện giờ ông Trump đang ở đây và ông Trump trong Nhà Trắng đều không ngủ.

Ông dài giọng: - Chưa chắc. Tổng thống ngủ lúc nào cũng là bí mật quốc gia. Cả thức cũng vậy. Nay, lúc nay ngủ, em mơ gì đó?

Tôi nói dối: - Mơ thấy mình tới Mỹ và chả ai ra đón cả.

Ông an ủi: - Nước Mỹ chỉ đón những ai có lợi cho nó. Em hiện giờ mới chỉ có lợi cho tôi.

- Thưa ngài, phải chăng nước Mỹ nổi tiếng nhất toàn cầu vì thực dụng?

- Ủ. Còn hơn nhiều quốc gia nổi tiếng vì đại dột.

Đúng lúc ấy, đèn báo hiệu thắt dây an toàn bật sáng. Tiếng loa vang lên như vọng về từ một miền đất xa xăm: "Thưa quý ông, quý bà. Xin kéo thắt lưng ghế, thắt dây an toàn để phi cơ của chúng ta chuẩn bị hạ cánh. Xin cảm ơn".

Tôi bức tức nghẹn thầm: - Cứ mua vé máy bay là được gọi là quý ông, quý bà hết sao? Không tặc cũng vậy à?

Nhưng tổng thống thì reo: - Chúng ta sắp hạ cánh xuống Luân Đôn.

- Sao ngài biết?

- Tôi thấy các phi cơ hộ tống có dấu hiệu của không quân hoàng gia Anh.

Nhân tiện, tôi thắc mắc: - Giữa một tổng thống và ông vua khác nhau chỗ nào, thưa ngài?

- Vua chả bao giờ qua bầu cử. Con gái vua gọi là công chúa. Con gái tổng thống chả là gì.

Máy bay đã hạ độ cao rất thấp. Nhưng cảnh vật vẫn mờ áo, do màn sương mù nổi tiếng nước Anh. Phải chăng số phận của tôi cũng giống thế!

Máy bay lướt trên đường băng bê tông, dừng hẳn lại sau khi động cơ gầm lên dữ dội. Tất nhiên hành khách không ai đứng dậy, không ai với hành lý, và cửa cũng không mở ra.

Có một điều cần khâm phục lú cướp. Chúng cứ cầm súng lăm lăm, đi đi lại lại, chả thấy ngủ lúc nào nhưng vẫn tinh táo. Kể ra cũng khá phi thường. Một tên tiến ra giữa lối đi:

- Thưa các quý ông, quý bà. Chúng ta vừa hạ cánh xuống sân bay Heathrow ở Luân Đôn. Một vùng đất có lịch sử truyền thống lâu đời. Chúng tôi rất lấy làm tiếc khi quý vị vẫn phải ngồi đây. Nhưng chúng tôi tin quý vị sẽ thông cảm và ủng hộ khi lý do thật sự của vụ cưỡng đoạt phi cơ này được tiết lộ.

Chiếc tivi lại được bung tối, màn hình lại bật lên và những cảnh quen thuộc hiện ra: xe cảnh sát đậu kín dọc đường băng.

Hàng rào cách ly được thiết lập. Binh lính vũ trang dày đặc sau các xe bọc thép và lính bắn tỉa ẩn nấp trên mái nhà.

Chỉ khác, trên sóng trực tiếp là người đàn ông của BBC chứ không phải người phụ nữ của CNN. Ông ta nói với các phóng viên vây quanh: “Chuyến bay của American Airlines bị cướp vừa được cho phép hạ cánh xuống Luân Đôn. Nhóm vũ trang đã đưa ra một đề nghị vô cùng kỳ lạ để đổi lấy tự do của các con tin: Đó là toàn bộ các công ty thức ăn nhanh của Hoa Kỳ như McDonald’s, Burger King, KFC ở ngoài lãnh thổ nước Mỹ phải đóng cửa”.

Toàn bộ ô lên kinh ngạc. Donald Trump còn ghê hơn nữa, ông giật nảy mình. Và lạ lùng hơn, bọn cướp đồng loạt cởi mặt nạ ra, nhưng vẫn mang theo súng tiểu liên, lựu đạn và chất nổ.

Các bạn có thể tưởng tượng chúng là ai không?

Tôi cũng đã vài lần ngẫm nghĩ rằng sau cái mũ trùm đầu đen kín mít của những tên cướp là các khuôn mặt gì? Dương nhiên phải hung ác mới hợp lý. Răng chắc chắn phải hô. Không Xia càng tốt. Mũi phải to và đỏ, da mặt phải thâm, môi phải dày và mắt phải nhiều tròng trắng. Tai một bên rách buồm, một bên cụp xuống. Nói chung, nếu gặp chúng ngoài đời, trẻ con phải khóc thét lên, bà già phải xô nhau chạy, các cô thiếu nữ phải run lên cầm cập.

Nhung than ôi, té ra hoàn toàn không phải vậy.

Cả bốn tên cướp đều đẹp trai đến tuyệt diệu. Mặt mũi thanh tú, thân hình dong dỏng, da trắng hồng hoặc rám nắng, mắt xanh biếc, tóc vàng mềm mại như tơ hoặc đen thắm.

Vì chúng chính là bốn nam tiếp viên hàng không.

Điều ấy đã giải thích tại sao chúng tỏ ra rất quen thuộc máy bay, chúng phục vụ hành khách rất chu đáo và chúng có thể mang vũ khí lên tương đối dễ dàng.

Theo sách vở, lũ cướp luôn luôn xuất thân từ hè phố, từ bọn buôn ma túy hoặc đám đầu đường xó chẹo. Chưa khi nào thấy trưởng thành từ hàng ngũ chiêu đãi viên.

Nhưng hôm nay chuyện ấy lại là sự thật. Và sự thật còn choáng váng hơn nữa khi một tên cướp cất tiếng. Đó chính là anh chàng đẹp trai đứng đón khách ở cửa phi cơ mà tôi đã liếc mắt, khiến anh chết nửa con người:

- Thưa quý vị, đã đến lúc chúng tôi trình trọng tuyên bố với quý vị, và với toàn thế giới, quý vị chỉ được thả ra khi cuộc xâm lăng của Mỹ bằng thức ăn nhanh dừng lại toàn cầu. Bao nhiêu năm qua, cái gì đã giết chết chúng ta: Tên lửa hành trình ư? Súng tiểu liên tự động M16 ư? Hay bom điều khiển bằng laser? Không, không phải. Đúng là có những nạn nhân như vậy, nhưng họ không quá nhiều, và thêm một may mắn, họ thường được vinh dự chết ngay.

Tuy nhiên, hàng ngày, hàng giờ, hàng phút, hàng giây, có một thứ kinh khủng hơn, giết trẻ em, giết phụ nữ, giết trí thức lẩn bình dân, đó là các bánh hamburger nhồi nhét thịt bò công nghiệp, là khoai tây trồng bằng phương pháp biến đổi gen được chiên lên bừa bãi, ăn cùng với nước Coca đầy ga, đầy đường tinh luyện.

Thưa quý vị,

Với tư cách là tiếp viên bao nhiêu năm dọn đồ ăn cho khách, chúng tôi xin tuyên bố, thức ăn nhanh là thảm họa toàn cầu. Là thứ vũ khí hủy diệt mà Hoa Kỳ chế tạo ra với số lượng khổng lồ, mang vung vãi ở khắp hành tinh.

Điều quái quý là các nạn nhân phải trả tiền cho cái thứ giết mình, vì chúng tôi đã tận mắt chứng kiến nhiều người sau một ngày lao động nặng nhọc mang đồng tiền đẫm mồ hôi nộp cho các quán ăn nhanh. Điều quái quý hơn, là họ vừa cho các thú thuốc độc ấy vào mồm, vừa cười nói rầm ran cứ như là đang dùng một món ngon ở chốn thiên đường.

Thật kinh hoàng khi lớp trẻ coi việc xơi thứ đấy là sành điệu, lớp thanh niên coi đấy là tiện lợi còn người già coi nó như một giải pháp để khỏi đi chợ làm cơm.

Hậu quả là mỗi phút trên các quốc gia, số người ngã lăn ra vì bệnh béo phì, vì bụng to, dùi to là nhiều vô số, và không ngừng tăng lên.

Chúng tôi tin chắc rằng nhân loại đã quá ngây thơ khi luôn luôn dõi Mỹ loại bỏ vũ khí hạt nhân, loại bỏ thuế quan hoặc cắt giảm ngân sách quốc phòng. Thật ra, hiểm họa từ McDonald's, Burger King, KFC mới đáng kể.

Do đó, chúng tôi phải hành động. Chúng tôi không còn tin vào các lời kêu gọi vô bổ, các bài phân tích dinh dưỡng vô hồn, đăng yếu ót cạnh tin một ca sĩ ngôi sao ly dị. Chúng tôi ra tay mạnh mẽ, tuyên bố thẳng thắn, nếu Hoa Kỳ không rút lập tức các cửa hàng thức ăn nhanh về nước, máy bay này sẽ nổ tung. Thời hạn là 12 tiếng, tôi xin phép bấm đồng hồ để một phút bắt đầu.

Toàn bộ những người ngồi trong phi cơ nhốn nháo. Họ không thể nào tin rằng mình lại là vật hy sinh của khoai tây chiên với nước sốt cà, họ xôn xao nhưng không ai dám nói, trước những mũi súng lầm lầm.

Một tên cướp cười, an ủi:

- Thưa quý vị, tôi biết đa số quý vị là người dũng cảm, sẵn sàng chết cho một lý tưởng chân chính hoặc mục đích cao đẹp. Trong hoàn cảnh hôm nay, lý do chúng tôi đưa ra có vẻ như không sang trọng lắm, các vị có vẻ không muốn bỏ mạng chỉ để cứu những cái bụng béo phì. Chúng tôi vô cùng xin lỗi.

Một ông khách lấy hết sức can đảm, run run nói: - Thưa anh, những kẻ mua thức ăn nhanh là tự nguyện kia mà?

Tên không tặc thô lỗ trả lời: - Nếu cái phi cơ này bay xuống nước, ngài sẽ thấy đại dương có nhiều đàn cá tự nguyện chui vào lưới, sau đó tự nguyện chết trong những chiếc hộp sắt tây.

Bọn chúng lại bật tivi lên. Bình luận viên BBC hốt hoảng: “Đám vũ trang đã liên lạc bằng điện thoại, và tuyên bố chỉ thả các con tin khi Hoa Kỳ rút tất cả các cửa hàng thức ăn nhanh về nước”.

Theo người phát ngôn Nhà Trắng cho biết, Tổng thống Donald Trump và các cố vấn đã họp khẩn cấp vấn đề này. Nhưng lập trường không nhân nhượng của Hoa Kỳ rất ít khả năng thay thế.

Tôi nhìn Trump: - Ngài có ý kiến thế nào?

Ông lừa bàu: - Tôi muốn chờ xem ý kiến của tay Trump trong Nhà Trắng. Hắn phải làm sao nuốt được khúc xương này.

- Nhưng thưa tổng thống, với tư cách một người đã bán bắp xào, ông thấy thức ăn nhanh quá có độc hại không?

Ông thở dài: - Về nguyên tắc, cái gì cũng độc hại, nếu ta lạm dụng nó. Đừng nói hamburger có nhân thịt bò, đến trà sữa mà xơi nhiều cũng vậy thôi.

Đột nhiên, có một bà già tỏ ra chẳng sợ hãi gì hết. Bà níu lấy tay tên cướp lúc hắn bước ngang: - Cháu ơi, cháu nghĩ lại coi. Làm sao có khả năng trong mười hai tiếng thu dọn hết các cửa hàng?

Tên kia tươi cười đáp: - Thưa bà, tổng thống Mỹ phi thường lắm. Ông sẽ điều các hàng không mẫu hạm tới giúp McDonald's.

Tôi nhìn Trump: - Ngài có thể ra lệnh cho các tàu sân bay tấn công không?

Ông gật đầu: - Đúng. Ta hoàn toàn có thể.

Kìa, trên tivi, Bộ trưởng Bộ Quốc phòng Hoa Kỳ tuyên bố: "Mọi âm mưu gây áp lực với mục đích khiến chúng ta thay đổi chính sách của mình sẽ thất bại thảm hại. Nước Mỹ quý trọng từng công dân của nó, nhưng sẽ không vì họ để đánh đổi lấy những lợi ích cẩn bản mà hàng triệu người Mỹ phấn đấu."

Đồ ăn nhanh không phải lúc nào cũng tốt và với ai cũng tốt, nhưng chắc chắn không phải hiểm họa toàn cầu. Chúng ta

sẽ không cho phép những kẻ lợi dụng các món đó để chế nhạo văn hóa Mỹ, sức mạnh Mỹ và dinh dưỡng kiểu Mỹ.

Tôi đã ra lệnh cho các phi đội máy bay ném bom đặt căn cứ trên Thái Bình Dương sẵn sàng cất cánh, và đưa đơn vị biệt kích Hải quân tinh nhuệ Seal Team 6 vào tư thế sẵn sàng. Chỉ cần tổng thống bật đèn xanh, ý đồ của bọn cướp máy bay sẽ bị đập tan”.

Một tên cướp reo: - Đúng, chúng ta sẽ tan. Nhưng tan cùng với phi cơ này.

Nhưng tại Đức, một nhà phân tích chính trị nổi tiếng phát biểu trên tivi:

“McDonald’s, Burger King và KFC không đơn giản là những cái bánh hoặc những cái đùi gà. Chúng từ lâu là biểu tượng cho một nền văn hóa và một lối sống. Chúng mạnh tới mức nơi nào lính thủy đánh bộ Hoa Kỳ thất bại, nơi ấy thức ăn nhanh có thể thành công.

Cá thế giới đang nín thở chờ phản ứng của Donald Trump. Người Mỹ bầu ông lên là để bảo vệ quyền tự do kinh doanh của họ. Khẩu hiệu của Trump: ‘Nước Mỹ trên hết’ hoàn toàn có thể hiểu theo nghĩa ‘Kinh doanh Mỹ trên hết’. Ông không thể nhận nhượng bộn cướp máy bay, vì nếu làm như vậy, sau gà rán, nước giải khát Mỹ, kem Mỹ, táo Mỹ sẽ bị tấn công ở khắp toàn cầu, và cuối cùng phim Mỹ, lối sống Mỹ cũng bị bắt làm con tin.

Không còn nghi ngờ gì nữa, tổng thống đương nhiệm Hoa Kỳ đang đứng trước một thử thách đầy cam go mà cá nhân tôi không thấy có lối thoát”.

Bài phát biểu được truyền hình trực tiếp đó khiến tất cả các hành khách lặng như tờ. Thậm chí nhiều người bật khóc. Chả hiểu họ lo cho mình, hay lo cho những cái bánh McDonald's.

Tôi ghé vào tai tổng thống: - Ông ta nói có đúng không?

Trump cười như mếu: - Đáng tiếc thay, những lời ấy chính xác vô cùng.

Tôi suy ra: - Nghĩa là không có giải pháp cho vụ khủng hoảng này, và chúng ta không thoát?

Ông gật đầu rồi lại lắc đầu, khiến tôi cũng chẳng hiểu ra sao cả.

Nhưng trên màn hình tivi lúc ấy lại chiếu những hình ảnh khiến tất cả thót tim. Thân nhân của những con tin bị bắt cóc tụ tập trước trụ sở hãng American Airlines. Họ kêu khóc, xô đẩy với lực lượng bảo vệ. Có nhiều người ngất xỉu phải đưa ra.

Rồi một nhà thờ ở California tổ chức cầu nguyện cho sự an toàn của các hành khách. Nến thắp lên sáng rực khiến ai nấy có cảm giác mình sắp qua đời.

Chưa hết, ở nước Anh, một ông tự xưng là chủ tịch hội chống bệnh béo phì tuyên bố:

“Chúng tôi vô cùng biết ơn các chàng trai đang bắt cóc phi cơ. Họ là những cá nhân duy nhất dám đứng lên chống lại cả một đế quốc thức ăn nhanh đang xâm chiếm toàn cầu. Hành động của họ có vẻ cực đoan, nhưng đấy sẽ là cách duy nhất để cứu giúp những ai đang và sắp bị các thứ thực phẩm thừa calo

hâm hại. Quá nửa trẻ con của chúng ta đang bị thừa cân do ngồi lâu trước màn hình, nuốt thịt bò viên và uống Coca ừng ực. Cá một thế hệ đang bị tàn phá vì quá nhiều mờ và sự hy sinh của một chiếc máy bay chỉ là giọt nước tràn ly. Các chàng trai vũ trang kia không phải không tặc, không phái cướp, không phái khủng bố. Họ là những nhà khoa học vô song!".

Bài phát biểu đó rõ ràng khích lệ tinh thần đám cướp đẹp trai. Chúng tuyên bố: - Thưa quý vị, chúng tôi không giấu giếm là mình đều chưa có bằng tiến sĩ, tuy nhiên đều là những chiến binh thực sự. Xin báo trước là sẽ không có nhân nhượng gì hết. Nếu chính phủ Hoa Kỳ không đáp ứng yêu sách, sau mười hai tiếng, cứ mỗi phút chúng tôi sẽ xử bắn một con tin bằng cách rút thăm.

Tôi nhìn tên cướp đang phát biểu câu ấy. Hắn vẫn đẹp trai tuyệt diệu như lúc nàng mới gặp ở cửa ra vào.

Hồi các cô gái xinh. Vẻ đẹp trai và vẻ tàn ác có thể đi với nhau lắm đấy. Thời gian vùn vụt trôi qua. Có lẽ chưa khi nào trong đời, tôi cảm thấy nó nhanh như thế.

Trên tivi, bà Thủ tướng Theresa May tuyên bố bác bỏ mọi sự can thiệp vũ trang, vì chắc chắn tính mạng các con tin sẽ không an toàn.

Đại diện hàng American Airlines cho biết vấn đề đã vượt quyền của họ. Lập tức, một số quan chức của hãng bị người nhà hành khách hành hung đến mức phái tháo chạy vào trụ sở.

Tôi bần thần nghĩ, ở Việt Nam, lúc này lũ bạn làm gì? Chắc chắn chúng đang ngủ êm đềm, đang tung tăng đi dạo

phố, đang ngồi trong lớp cười đùa ầm ī, hoặc đáng bực mình hơn nữa, đang xoi kem, xoi bánh ngọt, xoi chè. Chẳng đứa nào biết Ly Cún đang kẹt ở đây, dưới bốn năm họng súng, ngồi bên cạnh ông già chức to nhất thế giới nhưng chả mang khẩu súng nào. Còn ba, mẹ, họ biết con gái sang Mỹ nhưng đâu hỏi chi tiết tên và số hiệu chuyến bay. Họ không thể ngờ con gái mình cũng ở trong tai nạn.

Còn mấy phút nữa, thời hạn mười hai tiếng sẽ kết thúc. Người phát ngôn Nhà Trắng vẫn im lìm. Đại diện các hãng thức ăn nhanh cũng tuyên bố họ giữ quyền im lặng.

Nhìn qua cửa sổ, tôi lại thấy các cảnh sát vũ trang nín thở nằm chờ, súng đều chĩa về phía phi cơ. Trong khoang, bọn cướp cũng tập trung cá lại. Chúng chuyên cho nhau uống một thứ nước gì đó, có vẻ như rượu hay thuốc trợ lực thần kinh.

Còn năm phút nữa. Một tên không tặc cầm súng, tới chỗ ông chủ trại gà:

- Thưa ông, chúng tôi xin hân hạnh thông báo, ông sẽ được xử bắn đầu tiên, vì thịt gà của ông góp phần chủ yếu làm ra gà rán.

Ông chủ mặt mũi trở nên tái nhợt. Nhưng rất đáng khâm phục khi ông bất thình lình đứng lên:

- Được thôi. Lū khốn kiếp. Chúng mày sẽ có dịp nhìn cách một người đàn ông Mỹ tự trọng ra đi.

Tên cướp rất từ tốn: - Còn năm phút nữa. Ông có thể cầu nguyện, có thể viết thư gửi lại gia đình.

Nhưng ông kia không làm thế. Ông ưỡn ngực, rồi đột nhiên cất tiếng hát quốc ca Hoa Kỳ.

Tất cả hành khách đứng bật dậy, trang nghiêm. Có một vài người lẩm nhẩm hát theo. Tôi cũng nghiêm trang, xúc động. Bỗng có một tiếng hát vang vang cạnh tai cô. Tôi giật nảy mình.

Donald Trump đang hát. Hát rất to, rất khỏe. Vang vang trùm khắp phi cơ. Vừa hát, ông vừa tháo chiếc khăn trên đầu xuống, tháo bộ râu giả ra, và tiến lên phía trước.

- Nghe đây, ta là Donald Trump, Tổng thống Họp chúng quốc Hoa Kỳ.

Nếu lúc ấy, chiếc máy bay có gãy làm đôi, chưa chắc đã khiến tất cả mọi người hoảng hốt như thế. Mọi hành khách đều bật lên khỏi ghế ngồi. Còn những tên cướp suýt đánh rơi cả súng.

Tổng thống tiến lên thêm vài bước nữa: - Ta sẽ đàm phán với các anh với một điều kiện duy nhất: Hãy thả hết con tin.

Bọn không tặc đã hồi tỉnh. Một tên run run hỏi: - Ngài tổng thống, sao ngài lại có mặt ở đây?

Ông đĩnh đạc: - Ta có ở nơi nào nước Mỹ gặp nguy.

Tên cướp nữa tiến lên: - Hãy cho chúng tôi xem giấy tờ.

Trong tất cả các phim hay sách mà tôi đọc, chưa khi nào có cảnh một tổng thống xuất trình giấy tờ, bởi vì lấy đâu ra ai có quyền hỏi. Nhưng Trump đã rút trong túi áo ở ngực ra một cuốn hộ chiếu mới tinh. Có in nổi hình quốc huy Hoa Kỳ rồi mờ

ra, giơ lên. Nó ghi rất rõ: Donald Trump. Sinh ngày 14 tháng 6 năm 1946. Nghề nghiệp: Tổng thống Hợp chúng quốc Hoa Kỳ.

Và cuốn hộ chiếu đó mang số 1. Bọn cướp chuyền cuốn hộ chiếu cho nhau, đọc sau đó kính cẩn trao lại ông.

Tuy đã quen ông khá thân, tôi cũng chưa khi nào thấy Trump đưa cuốn hộ chiếu ấy ra. Có thể nó cũng là một điều tối mật.

Sau những phút kinh ngạc, khuôn mặt những kẻ cướp máy bay trở nên ngời sáng. Chúng đã có một con tin giá trị nhất thế gian. Một tên cao giọng:

- Thưa ngài, điều kiện của chúng tôi là....

Trump ngắt lời: - Không. Anh hãy nghe điều kiện của ta trước! Thả hết hành khách xuống. Chỉ giữ ta ở lại thôi.

Thường trong các vụ bắt cóc. Giữa chính quyền và lũ cướp khi đàm phán có những sự giằng co rất lâu. Hai phía đều so kè, mặc cá, giành giật lẫn nhau từng tí một. Nhưng giờ phút này không thế. Những kẻ vũ trang không cần hội ý, không cần bàn bạc, thậm chí cũng chẳng nhìn nhau, mà đều bật lên đồng loạt:

- Chấp nhận đề nghị của ngài.

Tổng thống quay ra, nói to: - Quý vị nghe rõ đấy chứ. Tất cả đã được tự do.

Tiếng hoan hô nổ bùng lên trong khoang. Cứ như hôm nay là ngày quốc khánh mới của Hoa Kỳ. Bất kể trẻ hay già, bất kể thân hay sơ, mọi người ôm nhau nhảy múa. Bọn cướp dàn hàng ngang, thông báo bằng giọng dịu dàng:

- Máy bay của chúng ta đang hạ cánh ở sân bay Heathrow, thủ đô Luân Đôn, Anh Quốc. Nhiệt độ bên ngoài là 13°C, xin quý khách rời khỏi máy bay bằng cầu thang duy nhất ở đầu trước. Xin quý khách lưu ý kiểm tra lại hành lý. Phi hành đoàn và đội tiếp viên xin gửi lời chào trân trọng tới quý khách, hy vọng mọi người đã có những trải nghiệm thú vị trong suốt hành trình và rất mong được gặp lại. Xin cảm ơn.

Trên tivi, bình luận viên của đài BBC hé lộ lớn: “Đã có một sự bất ngờ. Nhóm vũ trang đã điện thoại ra hiệu cho cầu thang tiến lại. Chúng sẽ thả tất cả các con tin mà không có một điều kiện gì”.

Màn hình chiếu cảnh các phóng viên vỗ tay, và các người nhà hành khách ôm chầm lấy nhau khóc. Rồi cửa phi cơ mở ra. Mọi người không ai bước, mà chạy ào xuống. Tất cả đều không chờ xe buýt đến, mà lao vào nhau dưới đường băng. Buồn cười nhất khi có những người nằm ra đất và khóc, không đi nổi.

Trump đứng ở lối đi. Ông lần lượt bắt tay từng người một, không sót bất cứ ai. Suốt trong thời gian ấy, ông cũng không hề nhìn tôi, có quá nhiều việc phải làm.

Hành khách đã ra hết. Tôi là người cuối cùng. Khi tôi tiến tới, tổng thống không bắt tay, ông tiến tới định ôm. Nhưng tôi lắc đầu: - Thưa tổng thống. Em đâu có xuống. Em ở lại với ngài.

Câu nói đó khiến Donald Trump giật mình, và tất cả những tên cướp cũng giật mình. Nhưng sau vài giây, bọn chúng đều nâng súng: - Đi ra!

Tôi nhỏ nhẹ: - Không. Em ở lại. Các anh có bắn cung vây thôi.

Trump quát: - Hạ súng xuống!

Tất cả vội vã nghe lệnh ông.

- Ly, em không được làm như thế. Em phải ra khỏi đây. Em cần trở về nhà.

Tôi bình tĩnh: - Thưa ông, em không thể bỏ ông lại một mình. Ông cần có bạn.

Rồi tôi ngồi xuống ghế. Không gian như ngưng đọng lại. Tất cả bọn cướp cũng ngồi xuống.

Trump nhìn tôi vừa tuyệt vọng vừa thân thiết. Đúng, ông cần có bạn biết bao.

Trên tivi, không phải một, mà hàng chục bình luận viên thi nhau nói: "Thưa quý vị, chúng tôi xin đưa một tin chấn động, Tổng thống Hoa Kỳ Donald Trump bằng cách nào đó đã có mặt trên phi cơ. Ông tình nguyện làm con tin duy nhất để tất cả hành khách được trao trả an toàn.

Tất cả các nhân chứng đều xác nhận việc tổng thống Mỹ đã tự nguyện xuất hiện để đổi lấy tự do của họ. Hành khách bị giam giữ trên chuyến bay của hãng hàng không American Airlines đã được giải phóng nhờ một nhân vật tự xưng là Donald Trump. Nguồn tin này chưa kiểm chứng được.

Trong cuộc họp báo khẩn cấp, phát ngôn viên Nhà Trắng không thừa nhận cũng không bác bỏ tin này. Ông nói cần có thời gian kiểm chứng.

Thị trường chứng khoán New York đã có phiên sụt giảm kỷ lục trong lịch sử khi mở cửa sáng nay. Lãnh đạo của các quốc gia Nga, Anh, Pháp, Mỹ, Trung Quốc và Nhật Bản họp khẩn cấp trên đường dây nóng”.

Rồi màn hình lại chuyển về cuộc họp báo ở phi trường. Giám đốc hãng American Airlines tuyên bố: “Trong danh sách hành khách không hề có tên Donald Trump. Tuy nhiên, chúng tôi hiểu tổng thống có rất nhiều phương thức để có mặt ở bất kỳ chỗ nào.

Nhưng chúng tôi cũng xin thông báo một điều lạ lùng. Không phải tất cả hành khách đều đã rời khỏi phi cơ. Theo danh sách chúng tôi đã kiểm tra rất kỹ, có một cô gái 17 tuổi, quốc tịch Việt Nam, mang tên Phạm Ngọc Lưu Ly không biết vì lý do gì đã ở lại”.

Tin tức đó trong nháy mắt được truyền đi toàn thế giới.

Trên chiếc phi cơ khổng lồ rộng thênh thang, chỉ còn sáu người gồm tôi, Trump và bốn tên không tặc. Bọn cướp vẫn rất lễ phép. Chúng căm ghét thức ăn nhanh, nhưng không muốn làm kẻ thù vĩnh viễn của Hoa Kỳ.

- Thưa tổng thống, ngài có muốn dùng bữa hay không?

Trump cười: - Tại sao lại không? Càng ăn ngon, người ta càng trở nên sáng suốt.

Xe thực phẩm hảo hạng được đẩy vào khoang dành cho khách VIP. Sáu người ngồi xuống, cùng ăn uống như những bạn thân.

Trump hỏi tên cướp mắt xanh: - Này đẹp trai, lúc này chỉ có chúng ta với nhau, hãy nói thật đi, tại sao lại ghét thức ăn nhanh của Hoa Kỳ đến thế?

Tôi pha trò: - Hay là do anh không có tiền mua?

Mắt xanh đáp: - Thưa tổng thống, cả nhà tôi đã sống nhờ mẹ tôi bán một thứ bánh làm từ bột ngô, và McDonald's đã cướp đi tất cả.

Trump cau mày: - Đấy không phải lý do chính đáng. Cái bánh bột ngô đó phải đổi mới chứ.

Tên cướp dang tay: - À, ngài cứ thử nói với một bà già bảy mươi tuổi điều ấy xem.

Trump quay sang tên cướp mắt đen: - Còn anh, vì sao anh nổi loạn?

Hắn nghiêm trang trả lời: - Thưa tổng thống, không phải ai cầm súng cũng nổi loạn. Đấy là điều thứ nhất tôi lưu ý ngài. Thứ hai, xin hỏi chính ngài có ăn các món đó không?

Trump hơi lúng túng: - Có, nhưng ngày càng ít.

- Tôi chí muốn cho quá trình ít đó nhanh hơn. Như thế xấu xa à.

Trump cáu: - Dù sao đi nữa, tôi không chấp nhận giải quyết vấn đề bằng cách chọn cho nổ phi cơ.

Tên cướp thứ ba phá lén cưới: - Chắc ngài muốn chúng em đi dự các hội nghị, đọc các bài tham luận phân tích cho khách khứa nghe về đồ ăn nhiều mỡ, sau đó cắp đít ra về và tự trấn an là đã đánh thức lương tri nhân loại. Ngài biết mỗi năm thế giới có bao nhiêu hội thảo về dinh dưỡng không? Có hàng ngàn và chả ma nào nhớ. Nhưng chỉ có vài vụ cướp máy bay, không ai quên được!

Một tên cướp có hàm râu rất đẹp (tôi rất ghét con trai để râu, nhưng trường hợp này thì khác), khi mọi người đang cãi cọ, để ý tới tôi:

- Nay cô bé xinh đẹp, tại sao cô phải sống chết với bác già kia?

Tôi hỏi: - Em sống chết với bạn bè, không để ý họ già hay trẻ.

Hắn xì mũi: - Tổng thống làm gì có bạn. Chỉ có phe đối lập và phe ủng hộ, và các phe đó luôn luôn đổi chỗ cho nhau.

Mắt xanh nói: - Em ghen ty với ngài đó, tổng thống. Trong gian nguy ngài có một cô bé ở bên.

Trump hón hở: - Cậu thấy chưa, đâu phải lúc nào trẻ con và trai đẹp cũng thắng.

Tên cướp mắt đen hét: - Nhưng hôm nay chúng tôi sẽ thắng ngài.

Trump bình tĩnh: - Chờ đã.

Ăn xong, mọi người kéo nhau ra khoang chính. Trên màn hình tivi, bình luận viên đang đọc:

“Theo những gì chúng tôi điều tra khẩn cấp, cô bé Việt Nam 17 tuổi Phạm Ngọc Lưu Ly hiện ngu tại căn hộ số 19 Mỹ Khánh khu Phú Mỹ Hưng, trong một gia đình trí thức trung bình”.

Rồi tôi bàng hoàng khi thấy ba mình xuất hiện trả lời trực tiếp trên tivi: “Thưa ông, ông có biết con gái ông là người duy nhất ở cạnh Tổng thống Hoa Kỳ Donald Trump trên chiếc phi cơ bắt cóc đang hạ cánh ở Luân Đôn?”.

Ba bình tĩnh trả lời:

“Tôi cũng vừa biết tin, và rất lo lắng. Tuy nhiên, tôi hiểu chừng nào tổng thống an toàn, Lưu Ly vẫn an toàn và ngược lại”.

“Thưa ông, con gái ông đi với tư cách cá nhân hay mang một thông điệp ngoại giao?”

“Khi 17 tuổi, thông điệp duy nhất một thiếu nữ có thể mang cho cuộc sống là sự hồn nhiên”.

“Thưa ông, ông đánh giá thế nào về Donald Trump?”

“Như tất cả các tổng thống khác, Trump có điều xấu và điều tốt. Tuy nhiên, người Mỹ chọn ông ấy chắc họ phải có lý do”.

“Thưa ông, con gái ông sang Mỹ với mục đích gì?”

“Lớn lao nhất của cô bé là thăm Disneyland. Nó muốn tới tận nơi xem cô Bạch Tuyết sống ra sao và bảy chú lùn có cao thêm chút nào không? Nó không hề ưu tiên việc viếng thăm Nhà Trắng”.

“Có nhiều nhà quan sát nói sự có mặt của một cô bé Việt Nam cạnh tổng thống Mỹ lúc này là dấu hiệu chắc chắn sự thân thiện của hai quốc gia, xin ông bình luận?”

“Quốc gia thì tôi không dám nói. Nhưng chắc chắn đó là sự tin tưởng của hai con người”.

“Thưa ông, ông gửi lời nhắn gì cho những kẻ vũ trang?”

“Tôi có nghe miêu tả họ là những chàng trai trẻ. Những chàng trai trẻ phải biết tôn trọng các cô gái trẻ, đấy là phẩm giá muôn đời”.

“Thưa ông, nếu lúc này Phạm Ngọc Lưu Ly trở về, câu nào ông sẽ nói đầu tiên?”

“Tôi sẽ nói: May quá, nước Mỹ chắc chỉ có một tổng thống, nên con sẽ không phải can đảm tới hai lần”.

“Thưa ông, giờ phút này có rất nhiều nam sinh Mỹ muốn làm quen với con gái ông, xin ông cho ý kiến”.

“À, tôi biết trai Mỹ có ưu điểm là ít nghe lời cha mẹ Mỹ. Con gái tôi cũng vậy”.

“Thưa ông, có tin rằng Hollywood sẽ mời cô Lưu Ly vào vai chính trong một bộ phim. Ông thấy thế nào?”

“Hollywood đôi khi cũng là một hằng McDonald's trong văn hóa, nghĩa là họ nổi tiếng về thức ăn nhanh. Tôi sẽ khuyên con gái đọc kỹ kịch bản, để nó không như một bịch khoai tây”.

“Có nhiều người đang đề nghị chính phủ Mỹ tặng cô Lưu Ly huân chương cao quý nhất của Hoa Kỳ, ông nghĩ sao?”

“Phần thưởng cao quý nhất của nó lúc này là được trở lại Việt Nam. Nhưng tôi cũng xin cảm ơn về huân chương đó”.

“Ông có ý định kinh doanh không? Nếu ông dùng tên Lưu Ly đặt cho một loại nước hoa rồi xuất khẩu sang Mỹ, nó sẽ bán chạy vô cùng”.

“À, nếu kinh doanh, tôi làm mũ. Khách hàng sẽ đội mũ Lưu Ly ở trên đầu. Tôi không bán bánh đâu”.

Tóm lại, ba đang bị vây hãm bởi hàng chục ống kính cứ như các cánh quen thuộc đã từng thấy trong phim khi một nhân vật nổi tiếng sấp ra tòa hay sấp lên thảm đỏ.

Nhưng chưa hết, phóng viên các hãng thông tin thế giới còn mò cá đến lớp 12B của trường, xông vào tận phòng khi các bạn sắp vô tiết, và tôi thấy trên màn hình các khuôn mặt thân quen với đủ thứ tâm trạng.

Mai tố khóc nức nở: “Ly ơi, tao không ngờ chuyến đi đó kinh khủng thế. Tao không ăn, không ngủ được. Tao chúc cho mày qua khỏi bình an. Đừng có kiêu căng, đừng có anh hùng, hãy khóc lóc dễ thương để cho các anh cướp mũi lòng mà tha cho, việc gì phải xả thân vì mấy cái bánh đầy phô mai cháy khét đó. Còn về ông tổng thống, tao nghĩ ông ấy lớn rồi, và xưa nay vẫn khá ngông nghênh thì cứ để cho ông tự lo lấy thân, mày về lo cho tao và các bạn cũng đủ kiệt sức, hơi đâu mà chuốc thêm khổ vào thân. Ly ơi về nhé. Và từ nay đã chừa đi máy bay chưa?”.

Vinh mèo hùng hổ: “Ly, bọn tớ tự hào về cậu. Trong khi con gái Pháp lo giám cân, con gái Anh lo cai thuốc lá, con gái

Mỹ lo tìm chồng giàu, còn con gái Ý lo mua quần áo mới thì cậu lo cho tổng thống Hoa Kỳ, đã thế lại còn lo đến nơi đến chốn. Cậu không phải làm với tư cách cá nhân, cậu là đại diện của lớp mình.

Ngay từ cuộc thi ‘Nữ sinh hiện đại’. Lúc cậu phát biểu thổi lộ nguyễn vọng trở thành lãnh đạo tối cao, tờ đã ngờ ngợ rồi. Lưu Ly không sinh ra để làm những việc tầm thường như chủ tiệm vàng hay chủ quán cơm, Lưu Ly phải khiến cho thế giới mất ăn mất ngủ và ngạc nhiên đến vẹo cả sườn. Tờ tin rằng ngài Donald Trump sẽ được che chở và cứu giúp như cậu thỉnh thoảng vẫn khiến với mấy đứa con gái nhút nhát ngồi đầy rầy bên kia. Cậu sẽ làm ông ấy nổi lên như chúng ta đang nổi một cách kiêu hùng, nếu nhà trường tổ chức cuộc thi ‘Nữ sinh dũng cảm’ cậu sẽ đoạt vương miện trong nháy mắt”.

Rồi cả lớp 12B đứng sát vào nhau, vung tay và hét vào màn hình cứ như cổ vũ game show: “Lưu Ly cõi lên, Lưu Ly cõi lên”.

Do không biết tiếng Việt, nên tổng thống và những tên cướp tò mò hỏi: - Họ nói gì thế cô bé?

Tôi trả lời: - Họ nói các anh không được bắn.

Nhưng kia, các phóng viên đang phỏng vấn một đứa con gái ở lớp 12A nhân sự kiện này.

Nó gào lên: “Trời ơi, hết chuyện để làm rồi à? Hết cách để nổi tiếng rồi à? Bây giờ còn đánh đu với tổng thống nữa cơ đấy. Khổ quá, đã bao nhiêu đứa bám theo Hồ Ngọc Hà, túm lấy áo Đông Nhi và chạy thất thoát theo Noo Phước Thịnh

chưa đủ hay sao, mà bây giờ còn cô ả dính vào Donald Trump nữa chứ.

Làm gì có cướp ở đây. Làm gì có bắt cóc ở đây. Em biết thừa đấy là game show hết. Mà game show thì luôn biết trước dù luôn khóc lóc và tố cáo nhau. Cái con bé Ly này định lừa ai? Nó đã nhận thù lao bao nhiêu tiền? Tất cả cần đưa ra ánh sáng, cứ cái kiểu này con gái không chịu học hành, không lo thi cử, chỉ muốn đi cùng tổng thống, chủ tịch hay tổng thư ký thì nguy to mất.

Em nghĩ Ly đã đi kiểu đó, có giỏi cứ việc đi luôn, khỏi về đây nêu ra một tấm gương xấu òm”.

Khủng khiếp hơn cả chỉ trong vài tiếng đồng hồ, các phóng viên quốc tế chia ống kính máy ảnh, máy quay phim và máy ghi âm vào cả các hàng quà bánh Lưu Ly đã ăn, trong đó bà bán trà sữa tố cáo Ly hay ngồi với những người đàn ông ngoại quốc, còn bà bán xôi tiết lộ cô hay lấy thêm hành phi. Facebook của Ly bị lật tung, các kiểu váy áo Ly mặc bị săm soi kiểu dáng, giá cả và các chàng trai đã từng chơi với Ly bị tìm ra.

Bình luận viên của BBC tổng kết: “Thua quý vị, ngài Donald Trump thì chúng ta đã biết. Còn cô bé Phạm Ngọc Lưu Ly, mang hộ chiếu Việt Nam là hành khách duy nhất bị bắt làm con tin tình nguyện ở bên ngoài là một nhân vật đang khiến cả thế giới quan tâm.

Theo các nguồn tin tổng hợp, cô bé này rất nhiều cá tính, có mối quan hệ thân mật khó giải thích với ông trùm truyền thông Bill Gates và một vài quan chức cấp cao. Cô ta nói cực kỳ

thành thạo tiếng Anh, là học sinh xuất sắc nhưng thường xuyên vắng mặt, ra vào lãnh sự Mỹ rất tự do và đã có những cuộc gặp gỡ lạ lùng với các nhân viên tình báo trong đại sứ quán.

Theo những nguồn tin không chính thức, cô ta đã nắm giữ những bí mật ở mức quốc gia khiến cả CIA lẫn FBI đau đầu.

Ngay cả việc Phạm Ngọc Lưu Ly lên máy bay và ngồi cạnh Donald Trump trong suốt thời gian vụ bắt cóc xảy ra cũng là một câu hỏi lớn!

Chúng tôi không tìm được lý do rõ ràng khiến cô ta đến Mỹ, việc tham quan Disneyland chắc chắn chỉ là cái cớ mà thôi.

Lưu Ly, mà theo điều tra riêng, còn có một mật danh Ly Cún, là một nữ sinh ngây thơ hay một điệp viên? Là anh hùng hay có góp phần vào âm mưu khung bối, là bạn của Donald Trump hay kẻ thao túng ông? Đó là câu hỏi cá thể giới đang đặt ra và không dễ trả lời. Tuy nhiên, đã có hàng trăm triệu chàng trai nhán cho cô, muốn được kết bạn, trở thành một hiện tượng mạnh mẽ nhất toàn cầu”.

Ôi, nghe như thế, tôi không biết nên buồn hay nên vui nữa.

Tên cướp mắt xanh nói: - Bao giờ chuyện này qua khỏi, tôi rất hân hạnh được làm quen với em.

Nhưng bao giờ xong? Donald Trump bỗng vươn vai đứng dậy, cất giọng uy quyền: - Nào các chú, chúng ta giải quyết thôi.

Cả bốn tên cướp cùng đồng loạt đứng lên, và đồng loạt cầm súng.

- Ngài tổng thống, chúng tôi đề nghị...

Trump cao giọng ngắt lời: - Không. Ở đây người được đề nghị là ta. Ta cần có một diễn đàn. Tổng thống Hoa Kỳ không thể phát ngôn tại một nơi không xứng đáng.

Bọn cướp nhìn nhau. Một tên cứng rắn: - Nếu chúng tôi không đồng ý thì sao?

Trump điềm nhiên: - Thì bắn đi. Bắn đi nào.

Bốn tên cướp đứng im bất động. Trump dịu dàng hết mức:
- Bắn ngay đi.

Tôi nhắm mắt lại. Không. Tổng thống có thể bị ám sát. Nhưng không thể bắn trực tiếp như vậy. Không bao giờ.

Nhưng kia, các mũi súng từ từ chia lên: - Chúng tôi phải bắn thôi. Không thể có diễn đàn ở đây được.

Trump lắc đầu: - Có chứ. Cá đám sẽ cùng vào sân bay. Trước hàng trăm nhà báo, ta sẽ ra tuyên bố và quyết định của mình.

Cướp mắt đen bật lên: - Chỉ cần bước một bước xuống, lính đặc nhiệm sẽ giết sạch chúng tôi.

Trump: - Không có chuyện đó đâu. Tôi lấy danh dự ra bảo đảm.

Cướp mắt xanh chua chát: - Thưa tổng thống, Gaddafi lãnh đạo Libya cũng tin vào danh dự Hoa Kỳ khi từ bỏ vũ khí hạt nhân. Số phận ông ta ra sao đã rõ.

- Các anh không phải Gaddafi.

- Ngài nói thế, nhưng các cơ quan truyền thông của ngài nói khác. Hai bên luôn ghét bỏ nhau.

Không khí lại im lặng.

Đúng rồi. Tổng thống Mỹ khi phát biểu về một sự kiện có tính quốc gia, luôn cần một nơi có bục gỗ, có quốc huy, có phù hiệu và ông phải được đứng cao. Đấy là điều bắt buộc.

Trên phi cơ lấy đâu ra những thứ này? Nhưng nếu ông bước xuống máy bay, ai sẽ tin ông quay về?

Tôi bất ngờ tiến lên: - Thưa tổng thống. Thưa các anh cầm súng. Em có một đề nghị.

Mọi người kinh ngạc nhìn tôi. Tôi hít một hơi đầy lồng ngực rồi nói tiếp: - Em sẽ ở đây làm con tin. Tổng thống vì em, chắc chắn sẽ quay lại.

Cả năm người đàn ông sững sờ.

Rồi Donald Trump nói: - Phạm Ngọc Lưu Ly. Rất đúng. Tôi sẽ quay về, ở lại cạnh em.

Không một tên cướp nào phản đối câu đó. Có lẽ chúng đều hiểu danh dự là gì!

Trên tivi, bình luận viên thét to: "Thưa quý vị, vụ cướp phi cơ đã xảy ra một diễn biến bất ngờ. Tổng thống Hoa Kỳ Donald Trump sẽ rời máy bay để vào phòng họp báo nói về quyết định của ông. Và tổng thống ra lệnh cho các nhân viên an ninh tuyệt đối không nổ súng".

Cầu thang phi cơ được lắp vào. Chỉ khác lần này nó được phủ thêm thám đỏ. ngài Donald Trump xuất hiện với comple

đen và cà vạt úng đỏ. Đường bê, uy nghi. Đi hai bên ông là các tên cướp vũ trang bịt kín mặt, cầm súng đeo lựu đạn và chất nổ đầy người.

Họ bước xuống, và đi bộ thẳng vào tiền sảnh. Vây đặc kín là các sĩ quan mật vụ, các binh sĩ thuộc đội SWAT, đội biệt kích hải quân Mỹ và đội đặc nhiệm hoàng gia Anh. Nhưng không có một ai chĩa súng, dù tất cả các ngón tay đều đặt lên cò.

Tôi cùng hai chàng cướp còn lại ngồi xem truyền hình trực tiếp trên khoang. Hai chàng cũng ngồi hai bên, và cũng cầm súng lăm lăm. Nếu dưới kia bắn, trên này cũng bắn.

Ba người bên dưới đã bước vào phòng họp báo. Có quốc kỳ, có quốc hiệu. Nghĩa là có đủ các nghi lễ tối đa, xứng tầm cho một nguyên thủ quốc gia lên tiếng. Cả một rừng ống kính chĩa vô. Không một ai dám thở.

Donald Trump từ tốn nói:

- Xin chào và xin cảm ơn các bạn đã tới đây. Chủ trương trước sau như một của Hoa Kỳ với những bất đồng là ưu tiên đối thoại. Đối thoại phải có hai bên. Cho nên tôi tuyên bố cho bên bắt cóc phi cơ nói trước.

Hai tên cướp nhìn nhau, trao đổi thầm thì. Rồi một tên lùi lại sau lưng Trump. Một tên tiến lên, đứng trước loạt máy ghi âm tua túa. Hắn bất ngờ bó mủ trùm đầu. Mọi người ô lênh.

Trong phi cơ, tôi cũng ô lênh. Đó là chàng trai có mắt xanh tuyệt đẹp.

Chàng nói:

“Thưa quý vị. Tôi tên Alexander Takhami. Tôi là công dân toàn cầu. Tôi do trái đất sinh ra.

Trái đất của chúng ta trên ảnh chụp, trên mô hình, trên vũ trụ nhìn xuống là một hành tinh tuyệt đẹp, xanh thắm thăm vô vàn. Nhưng thực ra không phải vậy. Trái đất có những khu rừng đang cháy, những dòng sông đang cạn, những thành phố đang ngạt thở vì khói và những trẻ em đang chết đói. Trái đất đang đầy những người có tim tích mờ, có phổi nám đen, mắt lờ đờ, thân chảy xệ.

Vì sao vậy?

Vì họ chui trong những hộp bê tông được xây bởi các tập đoàn tư bản lớn, vùi thân trong phòng làm việc chật ních của các tập đoàn tư bản lớn hơn và ăn những món ăn do các hàng thức ăn nhanh khổng lồ nấu vội.

Thưa quý vị,

Tôi đâu phải là nhà khoa học. Tôi chỉ là một sinh viên nghèo. Tôi không biết khi nào trái đất sẽ diệt vong. Nước Mỹ rất thích làm những phim kiểu này, trong đó sự diệt vong đã số đến từ vũ trụ.

Nhưng không, nó đến từ chính nơi đây. Đến từ không khí thở và thứ ta đưa vào miệng hàng ngày. Hollywood luôn lờ đi chuyện đó. Bốn chúng tôi không phải diễn viên Hollywood. Bốn chúng tôi không phấn đấu cho giải Oscar. Chúng tôi chỉ muốn trẻ con không suy dinh dưỡng và người lớn không béo phì. Thật ra, béo phì cũng là một thứ suy dinh dưỡng đỉnh cao”.

Tên cướp mắt xanh bất ngờ khóc:

“Bốn anh em chúng tôi quá đơn độc, quá yếu ớt để nói chuyện bằng micro, nên dành nói bằng súng đạn. Mặc dù nói như vậy có thể chết, nhưng cái chết đó sẽ làm hàng triệu người suy nghĩ khi họ đang nhai.

Rõ ràng có những chiến sĩ hy sinh vì các mục đích vĩ đại hơn. Xin tỏ lòng ngưỡng mộ và không ghen tỵ. Chúng tôi đơn giản và bé nhỏ vậy thôi.

Chúng tôi chỉ mong khi quý vị có con nhó, dắt chúng đi ngang qua một tiệm thức ăn nhanh, đứa bé đòi mua, cha mẹ sẽ nói: ‘Khoan đã, hình như có vài người vì thứ đó đã bỏ mình’”.

Mắt xanh cúi chào. Các phóng viên im phăng phắc lảng nghe. Không ai đặt ra câu hỏi. Đến lượt tổng thống bước ra:

“Thưa các bạn.

Tôi đồng ý rằng thế giới của chúng ta có rất nhiều bất ổn, từ xã hội tới môi trường, từ tài chính đến tôn giáo.

Thú phạm của các bất ổn đó là cá nhân, các tổ chức, các quốc gia và Hoa Kỳ cũng không ngoại lệ. Các hàng thực ăn nhanh khi ra đời có một hoàn cảnh lịch sử chính đáng. Chính đáng đến độ nào, tôi miễn nói ra vì tin các vị đều thông minh cá! Nhưng ngay cả bây giờ, chúng cũng đang phù hợp với rất, rất đông cá nhân và lối sống.

Chắc các vị đều đồng ý, ngày hôm nay, quá nhiều thứ khác cũng đang nhanh đến mức chúng ta ngạt thở.

Nhưng tại sao lại phải chống lại sự nhanh đó? Và chống để làm gì? Có ai muốn tốc độ Internet chậm lại không? Có ai

muốn điện thoại của mình bớt nhạy cảm không? Có ai muốn đi lên sao Hỏa hết cả đời không? Chắc là không.

Và quan trọng nhất, tôi khẳng định, quyền tự do kinh doanh là quyền thiêng liêng, phải bảo vệ bằng mọi giá trừ những sản phẩm có hại cho an ninh quốc gia. Tiếc thay McDonald's, KFC, Texas Chickens, Coca và Pepsi không thuộc về những số này.

Tôi thông cảm và chia sẻ với các anh bạn trẻ đây về lo ngại của họ. Tôi công nhận mình không có thân hình chuẩn xác một phần cũng do thức ăn nhanh hồi trước đã dùng tới quá nhiều. Nhưng tôi phản đối cách đấu tranh của họ. Phản đối đến tận cùng.

Thêm vào nữa, các chàng trai này quả không hiểu nước Mỹ. Ở Mỹ, các tập đoàn thức ăn nhanh độc lập với chính phủ. Tổng thống không có quyền ra lệnh cho bất cứ ai trong họ. Các chàng trai đã xuất thân từ vài quốc gia mà các quan chức có khả năng quyết định vô biên. Hoa Kỳ không như thế.

Cho nên, với cương vị tổng thống, tôi xin tuyên bố không thể nhân nhượng, không có quyền nhân nhượng và quyết tâm không nhân nhượng. Đây là những lời nói cuối cùng. Cám ơn các bạn đã lắng nghe”.

Tổng thống cúi đầu chào.

Tiếng vỗ tay trong phòng vang lên nhu sấm.

Một phóng viên kêu to: - Thưa tổng thống, cho tôi xin phép hỏi. Nước Mỹ cấm bán ma túy phải không?

- Đúng vậy.
- Nhưng thức ăn nhanh cũng là một dạng ma túy thôi mà.

Trump bình tĩnh đáp: - Điện thoại iPhone cũng thế. Có ai muốn cấm bán nó nốt không?

Cả một biển cánh tay giơ lên. Tất cả nhà báo đều muốn mình lên trên tivi toàn thế giới. Nhưng Trump vẫn là Trump. Ông chỉ vào cô nữ phóng viên xinh đẹp nhất của đài NBC. Cô ta bật dậy:

- Thưa ông, theo tôi được biết, có một Donald Trump trong Nhà Trắng và một Donald Trump đang đứng ở đây. Ai mới là tổng thống Hoa Kỳ?

Ông mỉm cười: - Điều đó, một lần nữa, hãy để người dân quyết định.

Đúng lúc đó, tên cướp mắt xanh nổ súng, bắn một loạt đạn lên trời khiến tất cả nằm rạp xuống:

- Thôi. Chấm dứt họp báo!

Tất cả cảnh sát vũ trang trong phòng nâng súng lên, nhưng tổng thống đã quá to: - Dừng lại!

Họ hạ súng xuống lập tức.

Trump tuyên bố: - Tạm biệt quý vị, tôi phải trở lại phi cơ. Tôi có một người bạn thân trên đó, cô bé Phạm Ngọc Lưu Ly.

Rồi ông đi.

Hàng trăm phóng viên đổ xô chạy theo. Nhưng cảnh sát vũ trang đã lập hàng rào ngăn lại. Tôi sẽ không bao giờ quên

cánh đó, khi tổng thống bước lên đường băng mènh mông trống trải, có hai tên cướp đi lên, quay lưng với thế giới văn minh, quay lưng lại toàn thế giới truyền thông toàn cầu đang gào thét, để trở lại với Lưu Ly ở trên khoang. Gió thổi khiến áo vest của ông bay lên như một tấm áo choàng hiệp sĩ.

Hiệp sĩ phi ngựa tới công chúa. Donald Trump đi bộ tới bạn nhỏ.

Trên màn hình, bình luận viên gào thét: “Tổng thống Donald Trump có trách nhiệm với một cô gái, nhưng hoàn toàn vô trách nhiệm với Hoa Kỳ. Ông đã bỏ mặc quốc gia không có người lãnh đạo”.

Nhưng khi Trump vào tới máy bay, ngồi xuống cạnh tôi, vẫn đề trùn nên nghiêm trọng không thể tưởng.

Ở nhiều bang trên đất Mỹ, bạo loạn bùng phát, xung đột xảy ra giữa những người ủng hộ Trump trong Nhà Trắng và Trump đang bị giữ tại phi cơ. Phe này tuyên bố phe kia có tổng thống giả mạo. Ngay trong chính phủ Mỹ cũng bùng nổ chiến tranh. Bộ trưởng bộ ngoại giao, bộ trưởng bộ tư pháp, giám đốc quỹ dự trữ liên bang và tổng tham mưu trưởng liên quân liên tiếp ủng hộ Trump này, còn bộ trưởng bộ quốc phòng, chủ tịch thượng viện, phó tổng thống, giám đốc FBI và bí thư Nhà Trắng, chánh án tòa án tối cao ủng hộ Trump kia.

Tổng thống Nga tuyên bố ủng hộ Trump của Ly Cún. Ông khen ngợi tổng thống Mỹ dũng cảm, dám đặt bản thân mình dưới luật pháp quốc gia. Chính phủ Trung Quốc tuyên bố đây là vấn đề nội bộ của nước Mỹ, và kêu gọi hai bên thấu hiểu

nhau. Nước Anh và khối EU tỏ ra quan ngại sâu sắc và theo dõi sát tình hình.

Nhưng ngay cả quan điểm về bọn cướp máy bay cũng không nhất trí.

Rất nhiều phụ nữ tuần hành ở Washington, mặc các bộ quần áo in xương người với khẩu hiệu: “Chúng tôi thà chết đói chứ không dùng thức ăn nhanh”.

Và kỳ dị hơn nữa, nhiều nữ sinh ở một trường trung học tại Boston cảng biển ngực “Mắt xanh, em yêu anh”.

Ngài Dallard, cựu cố vấn cao cấp của Tổng thống Obama phát biểu: “Chưa khi nào nước Mỹ lại đứng trước một thử thách ghê gớm và lạ lùng đến thế, khi một tổng thống trong Nhà Trắng hoàn toàn im lặng còn một tổng thống trên phi cơ đang bị súng kèm sát lại phát biểu hùng hồn.

Ai mới là Trump đích thực? Chỉ có trái tim mỗi người dân Hoa Kỳ mới trả lời được câu hỏi này chứ không nên trông mong vào lời phân định của các quan chức cấp cao.

Ông Trump trong Nhà Trắng không thể giải quyết được mâu thuẫn giữa lợi ích của các doanh nghiệp Mỹ, đạo đức của họ với quyền lợi của người tiêu dùng. Ông chọn cách né tránh để cho thời gian và các đội đặc nhiệm giải quyết.

Ông Trump trên máy bay cũng không hơn. Nhưng ông khác ở chỗ dám đứng lên đối diện, dám thế chấp bản thân chứ không phải bất cứ thứ gì khác đổi lấy con tin. Ông cho thấy nước Mỹ có nhiều khiếm khuyết nhưng vẫn còn danh dự.

Khi một lãnh đạo giữ lời với một cô bé vô danh, chúng ta nên kính trọng”.

Câu nói đó vừa chấm dứt thì một loạt đạn vang lên. Chiếc tivi vỡ tan tành.

Tên cướp mắt đen hét: - Vậy chúng tôi không có danh dự hay sao, thưa tổng thống? Ông nghĩ chúng tôi cứ ngồi mãi ở chỗ này à?

Trump im lặng.

Mắt xanh hét: - Chúng tôi là những tên cướp trí thức. Nhưng trí thức đến mấy, đến lúc cũng phải bóp cò thôi. Hết giờ rồi, đứng lên đi. Chúng tôi sẽ bắn.

Tôi run rẩy: - Các anh không thể làm thế!

Cá bốn tên quát: - Nhưng cũng không thể đầu hàng.

Không khí trong máy bay nhu đồng cứng lại. Trump thở dài: - Bắn đi.

Tôi suy nghĩ nửa giây, rồi đến đứng cạnh Trump: - Bắn cả em nữa.

Bốn tên cướp sững sốt: - Cô bé kia, cô là gì với ông ta?

Tôi trả lời đúng một câu: - Bạn.

Bốn họng súng từ từ chia lén. Donald Trump nắm chặt tay tôi.

Tôi bật nói: - Khoan đã. Cho em một ân huệ. Em muốn gọi điện thoại về nhà.

Cuớp mắt xanh gật đầu: - Được.

Cuớp mắt đen hói Trump: - Ông có muốn điện thoại không? Cuộc gọi cuối cùng?

Trump kiêu hãnh: - Những gì muốn nói, ta đã nói hết rồi.

Bọn cuớp mang cái bao tải đựng điện thoại của các hành khách tới. Tôi nhận ngay ra chiếc của mình, vì nó có vỏ in hình con chó con tai thỏ.

- Em có thể ra chỗ khác nói chuyện riêng với gia đình chú?
- Tất nhiên.

Tôi chạy về phía xa, nói vắn tắt những điều cho ba mẹ hiểu rõ. Tôi cố gắng không khóc chút nào.

Rồi tôi quay lại: - Trước khi bị bắt, em muốn noi chuyện với tổng thống, mười phút được không?

Cả bốn tên gật đầu: - Đồng ý.

Trump kéo tôi ra một khoang riêng, hé: - Lưu Ly. Em điên rồi. Em không dính gì với tôi nữa hết. Em phải quay lại Việt Nam. Em có bạn bè, có cha mẹ, có bao nhiêu tương lai phía trước đang chờ.

Tôi run run nói: - Thưa ngài, ngài chưa chắc là tổng thống, nhưng chắc chắn là người đàn ông trung thực của Hoa Kỳ. Em tự hào vì đã quen ngài, và em tin rằng, tình bạn của chúng ta không khi nào chết được.

Rồi tôi ôm chặt lấy ông. Cá thế giới thấy Donald Trump ở mọi tư thế trên tivi, chí có mình Phạm Ngọc Lưu Ly thấy ông nức nở.

Bốn tên cướp bước vào, lén dạn các khẩu súng: - Xong chưa, cô bé?

Tôi bình tĩnh: - Xong rồi. Nước Mỹ đã đầu hàng!

Trump giật mình: - Em nói gì thế?

Tôi bình tĩnh: - Đúng, thua tổng thống. Thua các anh cướp máy bay. Nước Mỹ đã đầu hàng. Các hàng thức ăn nhanh đã khuất phục.

Rồi tôi mở điện thoại cho tất cả mọi người thấy các hàng thông tấn trên toàn thế giới đồng loạt đưa tin, McDonald's, KFC, Burger King và Texas Chickens đã hủy hết các chuỗi cửa hàng toàn cầu. Đóng cửa chúng ngay tức khắc.

Trump hét lên: - Không có chuyện đó.

Tôi bình tĩnh: - Có, thua tổng thống. Ngài không thể ra lệnh cho họ, nhưng họ không cần phải xin phép ngài. Đó chính là nước Mỹ.

Trump kêu lên một tiếng, ngồi gục xuống ghế. Bốn tên cướp chuyền nhau các điện thoại màn hình lớn, đọc các bản tin trong đó, sau đấy khóc òa lên như bốn đứa trẻ con.

Tôi cũng khóc. Donald Trump cũng khóc. Phi hành đoàn bị nhốt trong khoang lái chắc cũng khóc.

Cửa phi cơ Boeing 747 - 400 được kéo ra. Donald Trump cầm tay tôi đứng vẫy chào. Chiếc cầu thang có lát thám đố lập tức được kéo tới. Tôi và tổng thống bước xuống sân bay. Hai hàng cảnh sát vũ trang đứng nghiêm chào như một đội quân danh dự.

Khi hai người vừa chạm đất, máy bay ầm ầm chuyển bánh. Nó đưa bốn trai trẻ dũng cảm tới một vùng đất nào chả có ai biết được. Toàn bộ các nhà báo đổ xô ra vây chặt hai người.

Donald Trump tuyên bố: - Tôi ra lệnh không theo dõi, không được phép bắn hạ chiếc phi cơ ấy. Để nó muốn tự do đi tới bất cứ nơi đâu.

Mọi người hét lên: - Thưa tổng thống. Sao ngài được phong thích?

Trump buồn bã: - Nhờ các hàng thức ăn nhanh khuất phục. Họ chịu đầu hàng.

Tôi liên tiếp lên: - Thưa quý vị, thật ra hoàn toàn không có điều đó. Mọi cửa hàng thức ăn nhanh trên thế giới vẫn giữ nguyên. Nhưng điện thoại của em đã được ngài Bill Gates ra lệnh chuyển tới một chương trình riêng, khiến tất cả các chàng trai cướp máy bay bị lừa.

Trump kinh ngạc: - Tại sao Bill Gates làm thế?

Tôi cười: - Tại vì em đã gọi cho ông ấy. Chúng ta là bạn kia mà.

Sau đó, tôi nắm lấy tay Trump: - Thưa ngài, ngài là ai?

Ông nhẹ nhàng trả lời:

- Ta là tổng thống Hoa Kỳ. Còn em là tổng thống của ta.

LÊ HOÀNG

Donald Trump và cô bé Sài Gòn

Chủ trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc - Tổng Biên tập

ĐINH THỊ THANH THỦY

Chủ trách nhiệm nội dung:

Phó Giám đốc - Phó Tổng Biên tập

NGUYỄN TƯ TƯỜNG MINH

Biên tập : Nguyễn Thị Liên

Sửa bản in : Liên Nguyễn

VI
HOANG

62 Nguyễn Thị

ĐT: (02

38247

Ema

Sách

Sá

Hoàng, Lê,
Donald Trump và cô bé Sài
Central WLFIC
09/18

CH TP. HCM
TP. HCM

Thực hiện liên kết:

Công ty TNHH Văn hóa Sáng tạo Trí Việt (First News)

Địa chỉ: 11H Nguyễn Thị Minh Khai, Q. 1, TP. HCM

In 7.000 bản, khổ 14,5 x 20,5 cm tại Công ty Cổ phần In Khuyến Học phía Nam (128/7/7 Trần Quốc Thảo, Quận 3, TP. HCM - Xưởng in: Lô B5-8 đường D4, KCN Tân Phú Trung, xã Tân Phú, huyện Củ Chi, TP. HCM). Xác nhận ĐKXB số 2490-2017/CXBIPH/01-188/THTPHCM ngày 1/08/2017 - QĐXB số 1116/QĐ-THTPHCM-2017 ngày 7/09/2017. Mã ISBN: 978-604-58-6777-8.
In xong và nộp lưu chiểu Quý III/2017.

Tác giả - Đạo diễn LÊ HOÀNG

Sinh năm một ngàn chín trăm
teen teen, đã làm các phim:

- Sói trắng
- Hợp đồng mảnh thú
- Lợ Lem hè phố
- Nữ tướng cướp
- Gái nhảy
- Lưỡi dao
- Ai xuôi vạn lý...

Đã viết các sách:

- Sao thầy không mai teen teen
- Anh không là con chó của em
- Gái xinh nổi loạn

Donald cô bé Trump và Sài Gòn

Một tổng thống Mỹ bị mắc kẹt ở Sài Gòn, không bạn bè, không tiền bạc thì ai sẽ cứu giúp ông ta? Nếu không phải là một cô nữ sinh cá tính, thông minh và nỗi loạn từ bé? Cuốn sách này không viết theo những nguyên tắc thông thường mà bạn vẫn đọc. Vì sao? Vì đa số cuộc đời của chúng ta đã trôi qua vô nghĩa là do quen chấp nhận sự thông thường.

— Đạo diễn Lê Hoàng

CEN

 First News
Where there's a will - there's a way

CÔNG TY VĂN HÓA SANG TẠO TRI VIỆT - FIRST NEWS

11H Nguyễn Thị Minh Khai, Quận 1, TP. HCM
Tel: (84-28) 38227979 - 38227980 - Fax: (84-28) 38224540
Email: tri viet@firstnews.com.vn - Web: www.firstnews.com.vn

ISBN 978-604-58-6777-8

9 786045 867778

8

9

GIÁ: 146.000 ĐÔNG